

చందమామ

నవంబర్ 1982

RS
75

ఎన్నెన్నో విషయాలు తెలుసుకున్నారు

అంటే ఏమిటా చిట్టా...
 తొలకొచ్చి ఉండాలి... 1.5 మీటర్ల
 ఎదుగు రోజుకు 350 కి.గ్రా.
 రాకా అటు అలములు,
 బాట తలలుంటి... మరి ఆ రివే
 బాంగ్లాదేశ్ అంత
 ప్రమాదపు బోల్లపీ వువా
 చేసిపోలేమిందిక. బొంబంకో
 అటర్ని, కొమ్మర్ని పిల్చి
 పెంబారేమింది బొంబంకో... మరి
 పిల్చి ముందుకు వెళ్ళు

అదేమి బాట ముందుకు వెళ్ళు...
 1.5 మీటర్ల పొడవుగా, రోజుకు
 350 కి.గ్రా. పొడవుగా రెండాలుంటాయి.
 ఎదుగు పిల్చి పుట్టిపెట్టెడు.

యిద్దరిం- ఆ తర్వాత అది రెండుకో
 అరవేట్టుకుంటాయి. తర్వాత
 బాటి చెర్చిం మున్నగావుంటుంది.
 పురుగులు చేరవు.
 అనుకుల విరిసితుల్లో ఎదుగు
 120 ఎళ్ళురాకా ఒకటుతుంది.
 బాటి బొల్లము ఎక్కువ
 కాంము రాకా
 తలంటుంది, అంటే అది
 పెంచుకోసరికి 35 ఎళ్ళు
 పుట్టుకున్నా పెంచుంది.

తలంటుంటేమిం దింతిస్తేనే
 వేరే బాటకుంది. పిల్చి
 చెర్చిం బాటా ముతకే.
 విజాదీకి రివే చెర్చిం బలవే
 350 కి.గ్రా. ఉంటే.
 1.5 మీ.మీ. ముందుగా,
 ఉంటుంది, అటుగా
 పురుగులు తుట్టా,
 తిట్టాటే యిది రివేగర్ల
 ఆ అటర్లరావ్చి
 వెలుగుతుంటాయి.

ఎదుగు బాటాపై పిల్చినివే
 ఉంటువుల్లోకా పెర్చిరి
 అట్రికా చేర్చి ఎదుగు 1.5
 మీటర్ల పొడవుగా, 3500 కి.గ్రా.
 బలవే ఉండవచ్చు కానీ
 చేర్చి ఎదుగు రావేకావ్చా
 చెర్చిరి-అటర్లరాకా 1.7 మీటర్ల
 పొడవుగా 3000 కి.గ్రా. బలవే
 ఉంటుంది

ఎదుగుకి బాగా ఉదయోగపడి
 అంగం,రావి బొంబం-అది 1.5
 మీటర్ల పొడవుగా, 140 కి.గ్రా.
 బలవేరాకా ఉండవచ్చు మరి
 రావి బొంబం ఎంత
 ఉంటుందంటే, రాంకో
 175 కి.గ్రా. ముంగివి
 గుహాం ముహాయోగా
 ఎ తెయ్యగలమి. రావేకి 40,000
 కేందరాలున్నాయా అంటే,
 అందులో అక్కర్లు చేయించున్నా.
 అదే ఎదుగులకి, ముగిసాలో
 బాటా రెండాలుంటాయి.

తల్లి, యితర ఎదుగులూ
 కలిసి తలవడిగావున్నా
 అప్పుడే పుట్టిన పిల్చిని
 పొడిగా పులుసుల కోడం
 మట్టి, రావిపైకి మట్టిని
 పోస్తాయి. విజాదీకి ఎదుగులకి
 మట్టిలో బొల్లం, బలదీలో
 పొడిపెం చెయ్యడం ఎంతో

మోములు విరిసితుల్లో, ఎదుగు
 వెచ్చుదిగా నరుస్తుంది...
 గంటకి 10 కి.మీ. పొప్పిన,
 అది గవళ రయిదికే,
 అంతకన్న 4 రెట్లు ఎక్కువ
 నేగంకో విరుగే తగలదు.

దశమగర్భ/PU/131/82/12

జీవిత వీమా అనేది మీ కుటుంబాన్ని
 సురక్షితంగా ఉంచుకోడానికి అతి భద్రమైన
 మార్గం. దాన్ని గురించి తెలుసుకోండి.

లైఫ్ ఇన్సూరెన్స్
 కార్పొరేషన్ ఆఫ్ ఇండియా

తక్కువ ధరలో వ్యాష్ తాజాదనం పొందండి.

సైజు	వ్యాష్ *	కోల్డ్ బ్లెస్ *
	రూ. పై.	రూ. పై.
50 గ్రాములు	3.05	3.25
100 గ్రాములు	5.40	5.50
150 గ్రాములు	7.00	8.00
200 గ్రాములు	9.35	10.70

* గరిష్ట దిల్లర ధర (స్థానిక వస్తులు అదనం)

విశిష్టమైన
సిల్కాకాశం రంగు నోటి
శుద్ధకారిణి.

వ్యాష్
టూత్ పేస్ట్

వ్యాష్ వాడండి,
చిరునవ్వులు పెంచుకోండి.

చందమామ

నవంబర్ 1982

ఈ సంచికలో కథలు - వింతలు - విశేషాలు

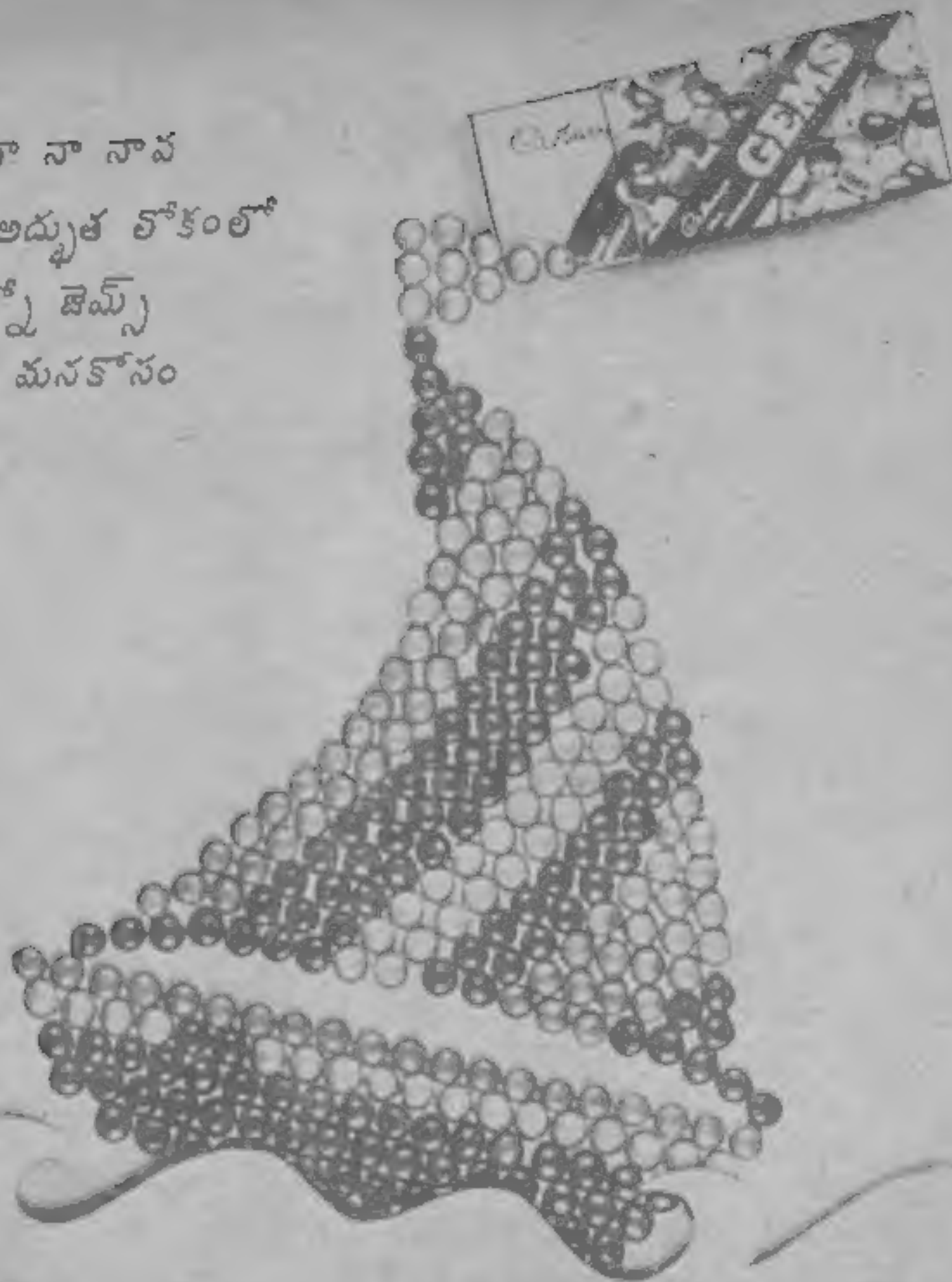
నూతిలో దబ్బు 6	మహమ్మద్-బిన్-తుగ్లక్ 35
మకరదశత-13 11	నాట్యప్రశంస 40
ఉత్తమ సేనాని 19	కట్నాల పెచ్చి 43
విదూషకుడి ప్రశ్నలు 24	రాజుగారి ప్రాపకం 48
గుడ్డిన్యాయం 27	విఘ్నేశ్వరుడు-23 51
అమృత సిద్ధి 31	తారుమారైన తీర్పులు 59

విడి ప్రతి: 1-75

సంవత్సర చందా: 21-00

జెమ్స్ పాదిగాగా నా నావ
 పయనిస్తా దాన్లో అద్భుత లోకంలో
 తెస్తానిక మరెన్నో జెమ్స్
 నీకోసం నాకోసం మనకోసం

చేజక్కించుకోండి ఆ మధుర క్షణాల్ని
 చేజక్కించుకోండి ఆ జెమ్స్ ని !

క్వాడ్ బరిస్
 బాక్సెట్లు

మొవ్వలన్నీ సుగంధాన్ని పంచుతాయి, క్వాడ్ బరిస్ జెమ్స్ తియ్యదనాల్ని అందిస్తాయి.

నవంబర్
సంచిక

విజయచిత్ర

అంజలిదేవి పతివ్రతనుంచి 'లైట్' బస్టేజీ? ఇటీవల ఇదు మోసాల పాటు
అమెరికాలో ప్రండిచిన్న సక్రమ అనుభవం

'నాకు శివభక్తనాయుడైన చిత్రం' ఎవ్వరినానుభవంగల ప్రసిద్ధ దర్శకుడు
కమలాకరకౌమేశ్వరరావు కు శివభక్తనాయుడైన చిత్రం ఏది?

సుప్రసిద్ధ నాయికా తాత్రాధిపతి శ్రీదేవి ఇట్లు ఎలా ప్రభువంది?
ఆమె 'కెక్స్ కోట్' ఎలా ఉంటుంది? ట్రయింగ్ హామ్ ఎలా ప్రభువంది?
ఇంట్లోనే మేకప్ చేసుకునే గది ఎలా ప్రభువంది? - ఈ వివరాలతో -

శ్రీదేవి ముఖచిత్రం

నమ్మకాలు.... కొందరు తరలు పాల్గొనే శ్రీశక్తి

పాపకుల ప్రశ్నలకు "పాపం" జీనకి బియ్యం
ఇంకొక్కో! మరెన్నో! * వెల: రెండున్నర

చందమామ

సంస్థాపకుడు , 'చక్ర పాణి
సంచాలకుడు : నాగిరెడ్డి

ఈ నెల బేతాళ కథ ["ఉత్తమసేనాని!"]కి ఆధారం, రాంబాబు రచన. సాధారణంగా విద్య, పాండిత్యాలనేవి మనిషిలో వినయాన్ని, విజ్ఞతనూ పెంపొందించేవిగా వుండాలి. అలాకాక, అవి అహంకారానికి దారీ తీసినప్పుడు, ఎంతటి పండితుడూ, పామరుడి చేతిలో భంగపడతాడు. ఇందుకు, "విదూషకుడి ప్రశ్నలు" అన్న కథ చక్కని ఉదాహరణ.

అమరవాణి

శరది వ వర్షతి గర్భతి, వర్షతి వర్షాను విన్వనో మేఘః,
వీణో వదతి వ కురుతే, వ వదతి నుణనః శరోశ్శ్యవః.

[శరశ్శాలమేఘం ఉరుముకుందితప్ప, వర్షించదు. వర్షముకు మేఘం ఉరముకుండానే వర్షిస్తుంది. అల్పుడు చెప్పి ఉరుకుం టాడు; ఉత్తముడు చెప్పకుండానే మంచిపని చేస్తాడు.]

సంపుటి 71 నవంబర్ '82 సంచిక 5

విడి ప్రతి : 1-75 : : సంవత్సర చందా : 21-00

నూతిలో డబ్బు

బంగారయ్య పెద్ద వడ్డివ్యాపారి. అతడి ఇంట్లో బోలెడు డబ్బు, నగలూ వున్నాయని అంతా చెప్పుకుంటారు. ఇది విన్న ఒక దొంగకు అతడి ఇంటికి కన్నం వేయాలని మనసు పుట్టింది. తన పని సులభం చేసుకునేందుకు దొంగ, సాధువు వేషంలో బంగారయ్య ఇంటికి వెళ్ళాడు.

బంగారయ్యకు సాధువులన్నా, సన్యాసులన్నా ఎంతో గౌరవమూ, నమ్మకమూ. ఆయన దొంగ సాధువుకు గౌరవ సత్కారాలు ఘనంగా చేశాడు.

దొంగ తన పెట్టుడు గడ్డాన్ని సవరించుకుంటూ, "నీ సత్కారానికి మెచ్చాను. ప్రతిఫలంగా, నీ కొక ఉపకారం చేయదలిచాను. అతి త్వరలో నీ ఇంట దొంగతనం జరగనున్నది. నీ డబ్బును రక్షించుకోవాలనివుంటే, దాన్ని భద్రంగా ఏ పెట్టెలోనైనా వుంచి, నీ పెరట్లోని

పాడుపడ్డనూతిలో పారవెయ్యి. ఒక మాసం అగి, డబ్బు తిరిగి తెచ్చుకో." అన్నాడు.

బంగారయ్య సరేనన్నట్టు తల వూపి, సాధువు వెళ్ళాక, భార్యతో యీ విషయం చర్చించాడు. సాధువు చెప్పినట్టే చెయ్యమని ఆమె సలహా యిచ్చింది..

అయితే, బంగారయ్య ఇంట్లో, ఎవరికీ తెలియని రహస్య ప్రదేశం ఒకటి గోడలో వున్నది. అందువల్ల డబ్బు పోతుందన్న బెంగ అతడికి లేదు. బంగారయ్య డబ్బును అక్కడ దాచి, ఒక బాళి పెట్టెను నూతిలో పారవేసి, అందులో డబ్బు పెట్టానని భార్యకు అబద్ధం చెప్పాడు.

బంగారయ్య భార్య నోట ఏ రహస్యమూ దాగదు. అతడు డబ్బును నూతిలో దాచుకున్నాడన్న సంగతి మర్నాటికే ఊరంతా పాకింది.

ఆ మరసటి రోజు రాత్రి దొంగ గోడ దూకి వచ్చి, బంగారయ్య పెరట్లో నూతి దగ్గిరకు వెళ్ళేసరికి, అక్కడ ముగ్గురు మనుషులు ఘర్షణవడుతున్నారు.

వాళ్ళు ముగ్గురు దొంగలే! బంగారయ్య తన డబ్బును నూతిలో పడవేశాడని విని, ఒకరికి తెలియకుండా ఒకరు వచ్చి, అక్కడ కలుసుకుని ఘర్షణపడుతున్నారు.

“అసలు బంగారయ్యకు డబ్బు నూతిలో పారవేయమని సలహా యిచ్చింది, నేను!” అన్నాడు అప్పడే వచ్చిన నాలుగో దొంగ.

అతడు మిగతా ముగ్గురికీ పోట్లాడు కోవడంవల్ల నష్టపోతామని చెప్పి, నలుగురం కలిసి ఏదో ఒక ఒప్పందానికి వద్దామన్నాడు.

“బాగా వున్నవాడు కనక, బంగారయ్య నూతిలో చాలా డబ్బు పడవేసివుంటాడు. దాన్ని మనం సమంగా పంచుకుంటే సరిపోతుంది,” అన్నాడు అందరిలోకీ పెద్ద దొంగ.

ఇందుకు అందరూ సరేనంటే సరే అన్నారు. దొంగలందరూ వచ్చేటప్పుడు వెంట తాళ్ళు తెచ్చుకున్నారు. ఆ తాళ్ళల్లో ఒకటి నూతి పక్కనే వున్న చెట్టుకు కట్టి, రెండవ కొసను నూతిలోకి

జారవిడిచారు. ఆ తాడు పట్టుకుని ఒక దొంగ నూతిలోకి దిగాడు.

నుయ్యి చాలా లోతుగా వున్నది. అక్కడ నీళ్ళపైన ఒక పెట్టె దొంగ కంట బడింది. వాడు తాడు కొసను దానికి బిగించి, మిగతా తాడు పట్టుకుని నూతి పైకి వచ్చాడు. నలుగురు దొంగలూ తాడు పట్టుకుని, పెట్టెను బయటికి లాగారు.

పెట్టె మూతకు తాళంవేసి వున్నది. వాళ్ళల్లో ఒక దొంగ ఎలాంటి తాళా న్నయిగా అవలీలగా తెరవగల నేర్పరి. వాడు క్షణాల మీద తాళాన్ని వూడ దీశాడు. అందరూ కలిసి ఉత్సాహంగా పెట్టె మూత తెరిచారు. ఆ వెంటనే లోపలి

నుంచి ఒక భూతం నవ్వుతూ బయటికి వచ్చింది.

భూతాన్ని చూస్తూనే నలుగురు దొంగలకూ గుండెలు అవిసిపోయాయి.

“భయపడకండ్రా, తమ్ముళ్ళూ!” అన్నది భూతం.

భయం వేసినా, వేయకపోయినా దొంగలకు పారిపోయేందుకు కాళ్ళల్లో శక్తి లేదు. భూతం చాలా తాపీగా, “నిన్న యీ పాడుబడ్డ నూతిలో పెట్టె ఒకటి పడింది. బాగుంది కదా అని, అందులో దూరి పడుకున్నాను. అదీ మంచిదే అయింది! మీ ధర్మమా అని బయట పడ్డాను. మీరు, నాకు మంచి ఉపకారం

చేశారు : ప్రత్యుపకారం చేస్తాను, కోరుకోండి!” అన్నది, దొంగల కేసి ఆప్యాయంగా చూస్తూ.

ఆ మాటలతో దొంగల్లో ఒకడికి ధైర్యం వచ్చింది. వాడు, భూతాన్ని, “అసలు ఎవరు నువ్వు? ఈ నూతిలో ఎందుకుంటున్నావు? ఇంత కాలంగా ఎందుకు బయట పడలేకపోయావు?” అని అడిగాడు.

అలా ప్రశ్నించిన దొంగ కేసి భూతం నవ్వుతూ చూసి, “అదంతా పెద్ద కథ. నాలుగు మాటల్లో చెప్పతాను. బంగారయ్య తాత రోజుల్లో, మేము అతడి పొరుగింటి వాళ్ళం. మా తాత, యీ నూతిలో నిధి దాచాడని పుకారుండేది. ఒక రోజున ఎవరూ చూడకుండా, యీ నూతిలోకి దూకాను. నూతిలో అట్టడుగున నిధి ఒకటి వున్నది. ఒక పెట్టెనిండా వజ్రాలూ, వైడూర్యాలూ వున్నవి. అయితే, అవి తీసుకుని బయటికి వచ్చేదెలా? నేను అక్కడే చచ్చిపోయి, భూతాన్నయ్యాను. ఎంత ప్రయత్నించినా పడడుగుల ఎత్తు కంటే ఎగరలేకపోవడంతో, ఎన్నో ఏళ్ళ నుంచి యీ నూతిలోనే వుండిపోయాను. ఇన్నాళ్ళకు మీరు, నన్ను బయటికి తీశారు! అందుకే మీకు ప్రత్యుపకారం చెయ్యాలనుకుంటున్నాను. ఇదీ, నా కథ!” అన్నది.

"నువ్వు, మాకు ఏ విధంగా సాయ పడగలవు?" అని అడిగాడొక దొంగ.

"మీకు ఎక్కడినుంచి, ఏంకావాలన్నా, తెచ్చి యివ్వగలను," అన్నది భూతం.

"అయితే, నూతిలోంచి డబ్బు తేగలవా?" అన్నాడొక దొంగ.

"మీరు నూతిలోకి దిగి, నిధి వున్న పెట్టెను తాడుకు కట్టండి. ఎంత బరు వైనా సరే నేను పైకి లాగగలను," అన్నది భూతం.

ఆ నిధి మాట నిజమో కాదో తెలుసు కుందామని ఒక దొంగ నూతిలోకి దిగి, నీళ్ళల్లో మునిగి వెతికాడు. వాడికి ఒక పెద్ద పెట్టె దొరికింది. దాన్ని నీటిపైకి కొద్దిగా ఎత్తి చూస్తే, నిండుగా ధగధగ మెరుస్తూ వజ్రాలూ, వైడూర్యాలూ కనిపించినై. వాడికి పెట్టెను సొంతం పైకి లాగడం సాధ్యపడలేదు.

దొంగ తాడు సాయంతో బయటికి వచ్చి, తాను చూసింది మిగిలిన ముగ్గురు దొంగలకూ చెప్పాడు. భూతం ఎంత బరువైనా పైకి లాగగలనంటున్నది గనక, నలుగురం నూతిలో దిగి, నిధి వున్న పెట్టెను సొంతం బయటికి లాగి, తాడుకు కడదామనుకున్నారు వాళ్ళు.

నలుగురు దొంగలూ నూతిలోకి దిగ బోతుండగా భూతం, వాళ్ళతో, "ఒక్క

వజ్రం అమ్ముగా వచ్చిన డబ్బుతో, మీ నలుగురూ హాయిగా బతకవచ్చు. అలాంటప్పుడు ఆ పెట్టెలో వున్న నిధి అంతా ఏం చేసుకుంటారు?" అన్నది.

"డబ్బు రుచి నీ కేం తెలుసు? దాన్ని అలా చూస్తూ యుగాలను, క్షణాలుగా గడిపెయ్యవచ్చు," అన్నారు దొంగలు.

వాళ్ళు నలుగురూ నూతిలోకి దిగగానే, భూతం తాళ్ళను ముక్కలు, ముక్కలుగా తెంపి అవతల పారేసి, "మీరు దురాశ కొద్దీ నా మాట లక్ష్యపెట్టారు కాదు. నా దారిన నేను పోతున్నాను. మీ అవస్థ లేవో మీరు పడండి!" అంటూ చెరువు గట్టున వున్న తాటితోపు కేసి వెళ్ళింది.

జరిగింది చూసి దొంగలు నలుగురూ బెంజేలు పడిపోయారు. నూతిలో అంత పెద్ద నిధి తమకు దొరికినా, దాన్ని తీసుకుని పైకి వచ్చే మార్గం వాళ్ళకు కనిపించలేదు.

“మనం భూతం యిచ్చిన మంచి సలహా వినక చిక్కుల్లో పడ్డాం. ఎవరన్నా వచ్చి మనకు సాయపడితే తప్ప, లేకపోతే యిక్కడే చచ్చి, మనం కూడా భూతాలం అయిపోతాం,” అన్నాడు వాళ్ళల్లో అందరికన్నా పెద్ద దొంగ.

ఆ వెంటనే, బంగారయ్యకు డబ్బు పాడుబడ్డ నూతిలో పా ర వె య్య మ ని చెప్పిన దొంగ పెద్దగా గొంతెత్తి, “రక్షించండి! రక్షించండి!” అంటూ కేకలు పెట్టాడు.

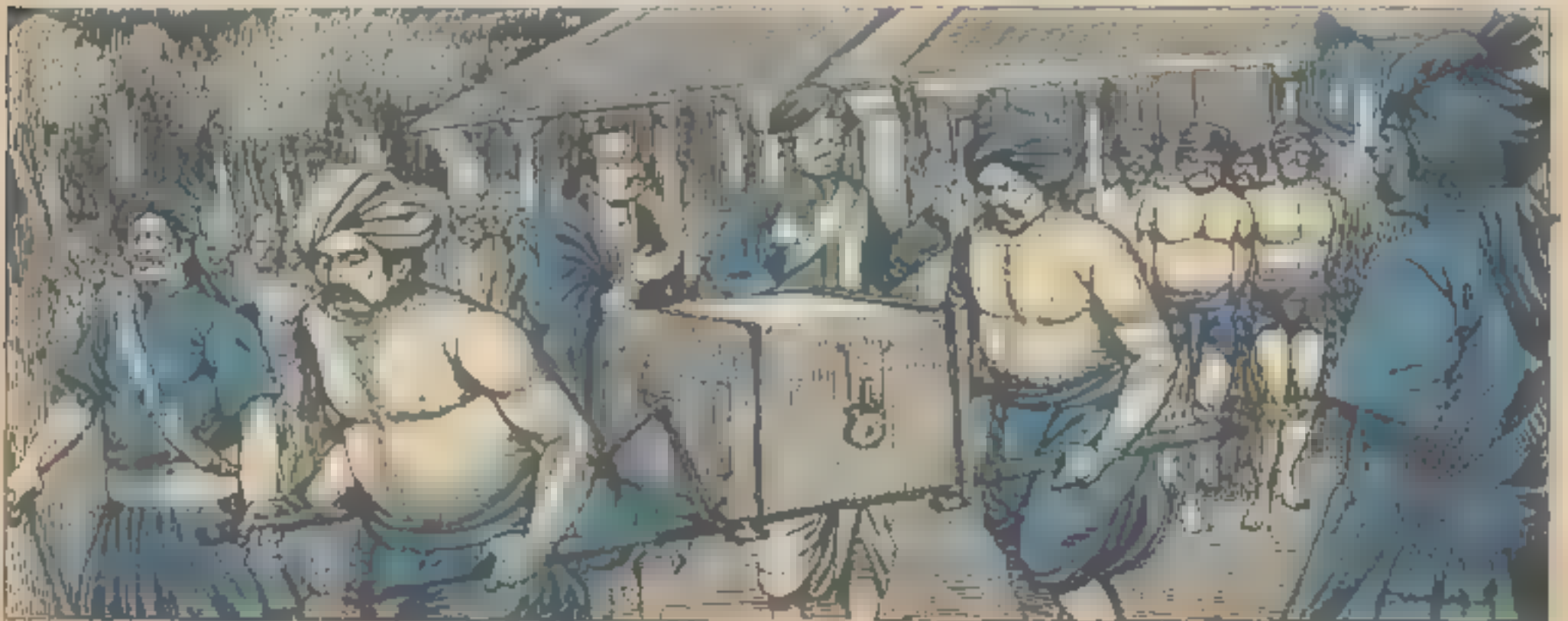
ఆ కేకలు విన్న బంగారయ్యతోపాటు, ఇరుగు పొరుగువాళ్ళు కూడా నూతి దగ్గరకు వచ్చి, లోపల వున్న దొంగలను చూసి, “ఒరే, పాడుబడ్డ నూతిలో మీరెందుకు దిగారు? ముందు నిజం

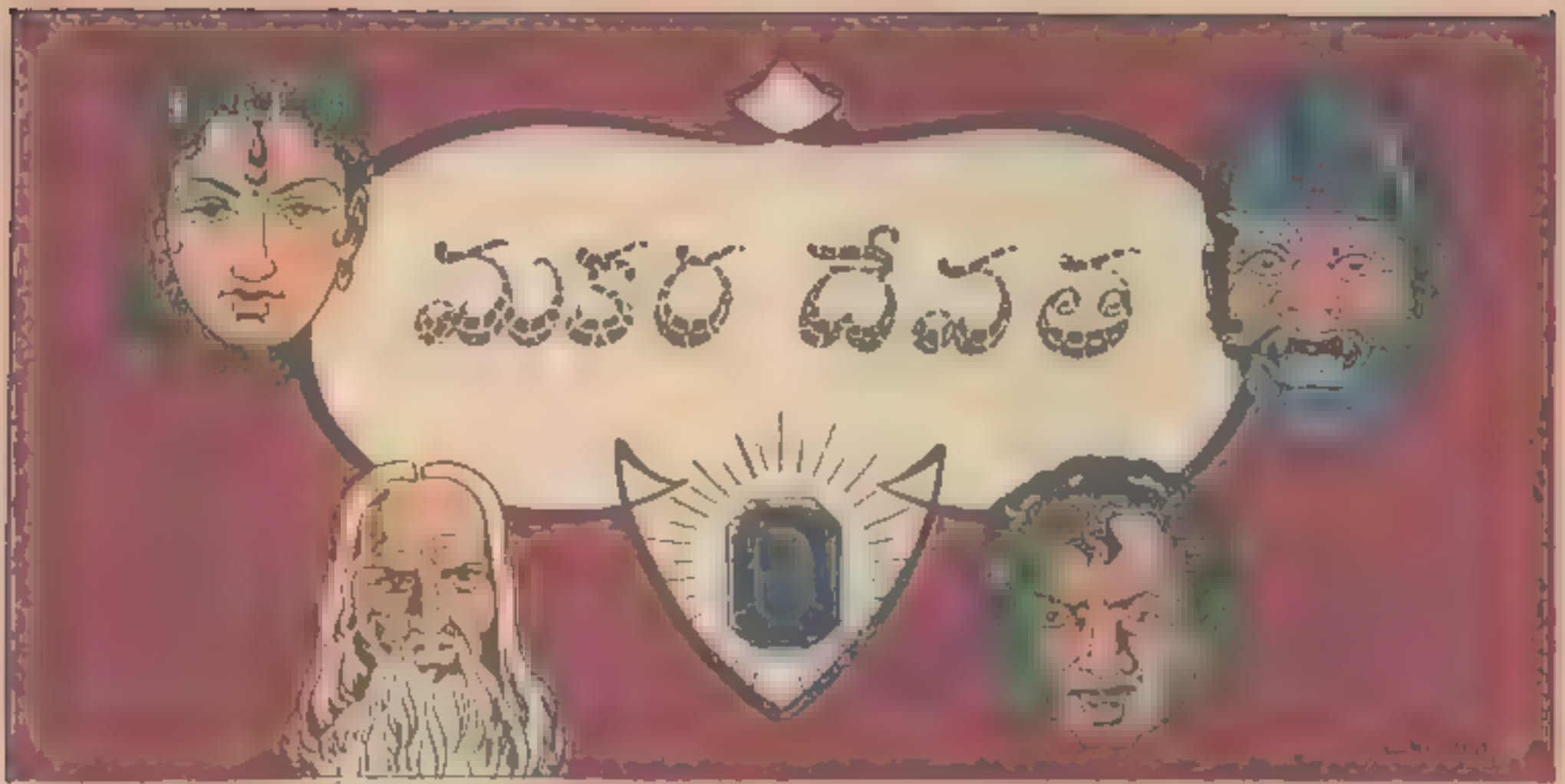
చెప్పండి, లేకపోతే మిమ్మల్ని బయటికి లాగం,” అన్నారు.

మరుక్షణం దొంగలు, “అయ్యా, యిక్కడ పెద్ద నిధి వున్న పెట్టె వున్నది. నూతిలోకి తాళ్ళు జార్చారంటే, దాన్ని తీసుకుని పైకి వస్తాం,” అన్నారు.

నిధి మాట వింటూనే, అక్కడ చేరిన వాళ్ళలో ఒకడు పోయి గ్రామ పెద్దను తీసుకువచ్చాడు. ఆయన చెప్పగా నూతి లోకి తాళ్ళు వేసి దొంగలను పైకి లాగారు. వాళ్ళు వెంట తెచ్చిన పెట్టెలో వున్న నిధిని చూసి అందరూ ఆశ్చర్యపోయారు.

బంగారయ్య ఆశగా దానికేసి చూస్తూ, ఏదో చెప్పబోయేంతలో గ్రామ పెద్ద, “ఈ నిధి గ్రామం ఉమ్మడి సొత్తు. దీన్ని గ్రామం మంచికి ఉపయోగిస్తాం. దొంగలకు ఎలాంటి శిక్ష వేయాలో తరవాత ఆలోచిద్దాం. నిధి వున్న పెట్టెనూ, వాళ్ళనూ గ్రామ కచేరీ దగ్గరకు తీసుకు రండి,” అని అక్కడి నుంచి బయలు దేరాడు.

13

[నరవాహనుడి సైన్యానికి, కోయలకూ జరిగిన యుద్ధంలో, నరవాహన సైనికులు కోయ భటులను హతమార్చి, శిథిలదుర్గాన్ని ఆక్రమించుకున్నారు. శివదత్తుడు తన అనుచరులతో నముద్రం మీద బయలుదేరాడు. వారికి దారిలో మందరదేవుడు కనిపించాడు. కొంత సేపటికి దూరాన వెలుగు కంటబడింది. పడవలను అటుకేసి నడపసాగారు. తరవాత—]

కన్ను పొడుచుకున్నా కానరాని ఆ కారు శివదత్తుడి కేసి చూసి, "మన చీకటిలో శివదత్తుడూ, మందరదేవుడూ అనుచరులూ అదే స్థితిలో వున్నారు. వున్న పడవలు రెండూ క్రమంగా వెలుగు ఆ వెలుగు కనబడే ప్రాంతం విదో ఒక కనబడుతూన్న వైపుకు కదలసాగినై. ద్వీపమై వుంటుందనేందుకు సందేహం రెండు, మూడు రోజులుగా నిద్రాహారాలు లేదు. పోతే అది మాశవవాసయోగ్య లేని వాళ్ళ అనుచరులు ఆరుగురూ. మవునా కాదా అన్నదే సమస్య!" పడవలను మందంగా నడపసాగారు, అన్నాడు.

"శివదత్తా, నన్ను, అకలి దహించి "నేనూ, అదే ఆలోచిస్తున్నాను," వేస్తున్నది," అంటూ మందరదేవుడు అంటూ శివదత్తుడు నవ్వాడు. "ఎక్కడో"

‘చందమామ’

ఒకచోట ఏదో విధంగా పొట్టనింపుకుంటూ కాలక్షేపం చెయ్యటమే మన జీవితాశయం కాదనుకుంటాను. మీరు పదచ్యుతులైన మరాళద్వీప ప్రభువులు! నేను మహాసేనాని సమరసేనుడి అనుచరుణ్ణి! ఇద్దరమూ కూరాతికూరుడైన ఒకే వ్యక్తి కారణంగా, ఈ గాఢాంధకారంలో, కానని సముద్ర ప్రాంతాల తిరుగుతున్నాం!"

శివదత్తుడి మాటలకు మందరదేవుడు జవాబివ్వలేదు. అతడి మనసులో ఒక్కసారిగా మరాళద్వీపం, అక్కడి ప్రజలు, తను రాజ్యాన్ని కోల్పోయిన నంపటనలూ అన్ని మెరుపులా కదిలినై.

"శివదత్తా, మీరు చెప్పదలచిన విషయమేదో నేను గ్రహించాను. ఎంత భయంకర ద్వీపంలో ఆయినా అడుగిడేందుకు నేను భయపడను. అంతేకాదు, నా బొందెలో ప్రాణం వుండగా నరవాహనుడు నాకు చేసిన ద్రోహాన్ని మరచిపోను. తిరిగి, నా రాజ్యాన్ని జయించుకునేందుకు శాయశక్తులా ప్రయత్నిస్తాను," అన్నాడు మందరదేవుడు.

శివదత్తుడికి, మందరదేవుడి మాటలు చాలా సంతోషాన్ని కలిగించినై. నరవాహనుడు చేసిన ద్రోహాన్ని అతడు మరిచిపోలేడని శివదత్తుడు గ్రహించాడు. అతడు ఏమో చెప్పబోయేటంతలో, పడవలు నడుపుతున్న భటులు ఒక్కసారిగా కేకలు పెట్టారు.

"ఈ ప్రాంతమంతా కొండరాళ్ళ మయం! మనం ఏదో ద్వీపాన్ని సమీపించాం. ఈ చీకటిలో ఈ కొండరాళ్ళను తప్పించుకుని పడవలు నడపడం సాధ్యం కాదు!" అన్నారు వాళ్ళు.

శివదత్తుడు పడవలను వున్న చోటనే ఆపవలసిందిగా ఆజ్ఞాపించాడు. జాగ్రత్తగా ముందుకు చూసినప్పుడు అతడికి సముద్రతీరం వెంట గుబురుగా పెరిగిన చెట్ల గుంపులు చూచాయగా కనిపించినై. తాము ఒకానొక ద్వీపప్రాంతాన్ని చేరారు.

అందులో సందేహంలేదు. కాని, ఆ చీకటిలో పడవలు తీరాన్ని చేరే మార్గం మటుకులేదు.

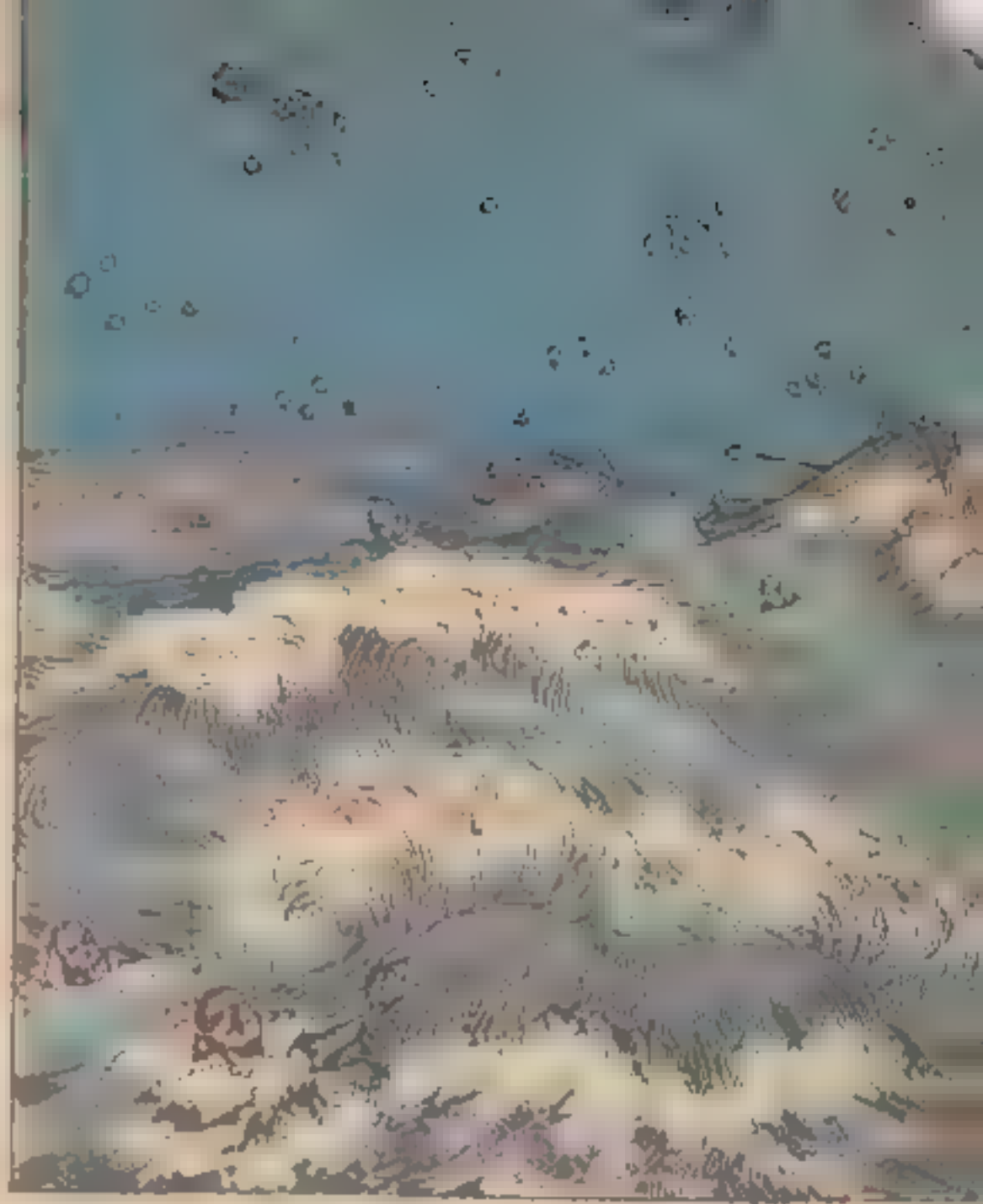
ఆ ప్రాంతమంతా, సముద్ర జలంలో నుంచి నిక్కిచూస్తున్న కొండ శిఖరాల మయం. అలల తాకిడికి పడవలు వాటిలో ఏ ఒక్కదానికి కొట్టుకున్నా, అది ముక్కలు చెక్కలు కాకమానదు!

"మందరదేవా, మన సముద్రయానం ముగిసింది!" అన్నాడు శివదత్తుడు.

"ఎదురుగా తీరాన్ని ఒరుసుకుంటూ, గాలికి తలలూపే చెట్ల వరస మీకు కనబడుతున్నదనుకుంటాను. ఈ చీకట్లో ఈ రాళ్ళ మధ్యనుంచి ఏ ప్రమాదం కల కుక్కండా పడవలను తీరానికి చేర్చటం సాధ్యమయ్యే పని కాదు!"

"సూర్యోదయం వరకూ యిక్కడే వేచి వుందామని మీరు అభిప్రాయపడుతున్నారా?" అని మందరదేవుడు ఆశ్చర్యంగా ప్రశ్నించాడు.

శివదత్తుడు తల పంకించి, "ఆ పద్ధతి మంచిది కాదనుకుంటాను," అన్నాడు. "ఒకవేళ యీ ద్వీపం ఏ అనాగరిక మానవులకో నిలయమై వున్నట్లయితే, వాళ్ళు మనను పట్టపగటి వెలుగులో యిట్టే పసిగట్టి వేటాడగలరు. కనుక, మనం చీకటి వుండగానే తీరం చేరి

అక్కడి పరిస్థితులెలా వున్నవో తెలుసుకోవటం మంచిది. ఒకవేళ ఎవరైనా మనను ఎదిరించేట్లయితే, చీకట్లో ప్రమాదాన్నుంచి పారిపోవటం తేలిక," అన్నాడు.

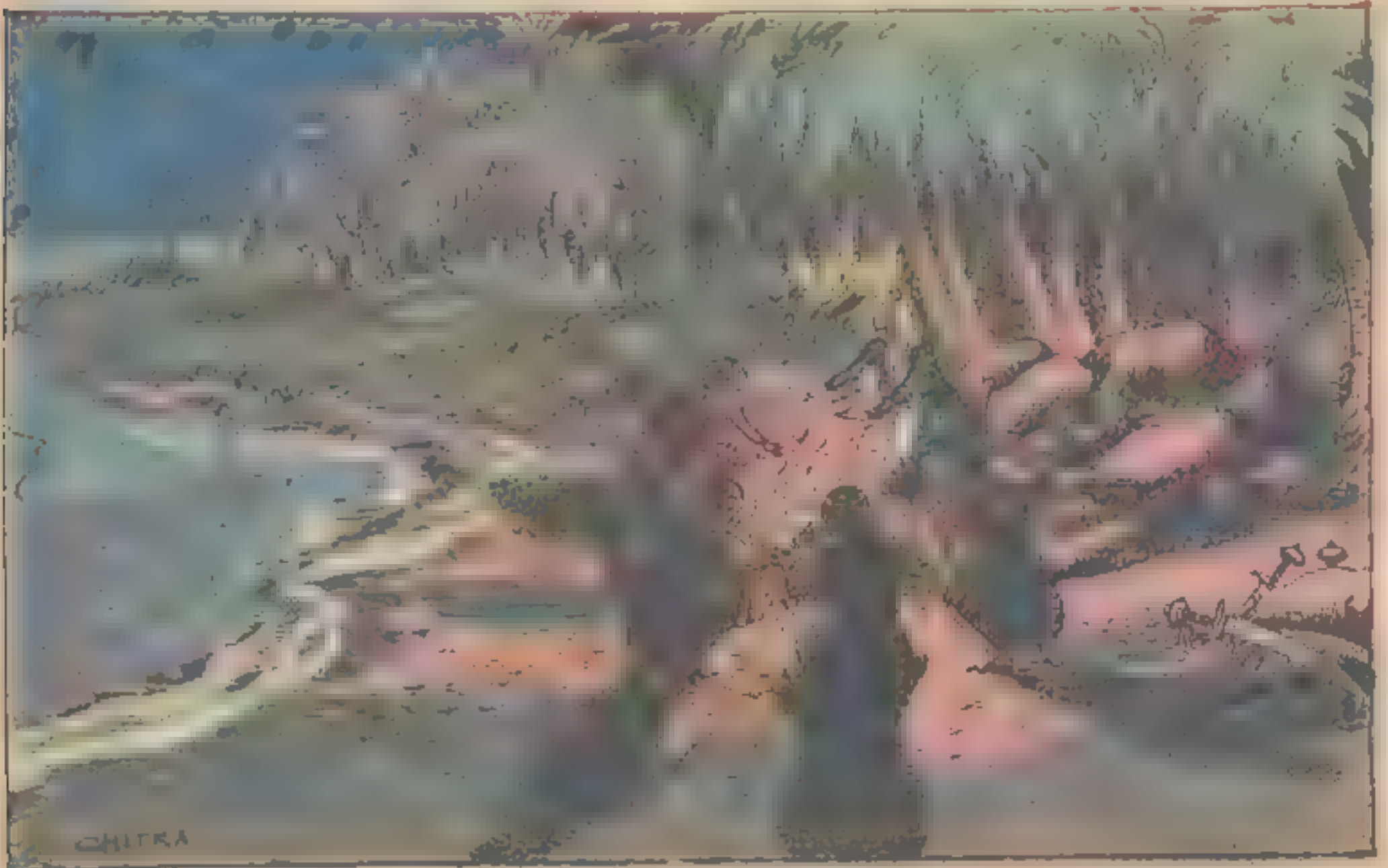
శివదత్తుడి అభిప్రాయంతో మందరదేవుడు ఏకీభవించాడు. పడవలు రెండూ అక్కడ నీటిలో మునిగివున్న కొండశిఖరాలకు కట్టబడినై. ఇక తీరం చేరాలంటే దాదాపు ఒక కూతవేటు దూరం నిలువులోతు నీటిలో యీదుకుపోవాలి. తీరాన అలలు ఉవ్వెత్తున లేస్తూన్నందువల్ల ప్రమాదం లేకుండా ఒడ్డుకు చేరటం కష్టసాధ్యమని అందరూ గ్రహించారు.

కొంచెంసేపు సంప్రతింపుల తరవాత అందరూ నడుములు బిగించి నీటిలోకి ఉరికారు. పెద్ద అలలు వారిని రాళ్ళ మీదకు విసరసాగినై. ఎంతో నేర్పుగా వాటిని తప్పుకుంటూ చివరకు ఎలా అయితేం అందరూ ఒడ్డుచేరారు. తడిసిన గుడ్డలను పక్కన పడవేసి, మూటలుకట్టి తెచ్చుకున్న పొడిగుడ్డలను ధరించారు. అయినా అందరూ చలికి గడగడ వణికి పోతున్నారు.

"ఈ చలి బాధకు తట్టుకోవాలంటే మంట వేయటం తప్ప మార్గం లేదు. ఎందు పుల్లలు పోగు చేసుకురమ్మంటారా?" అని ఒక సైనికుడు శివదత్తుణ్ణి అడిగాడు.

"సరే కానివ్వండి. ఈ ద్వీపం ఏ నర మాంసభక్షకులకో అలవాలమైతే, మనలను ఆ మంటలోనే వాళ్ళు హాయిగా కాల్చుకు తినగలరు." అంటూ శివదత్తుడు నవ్వాడు.

"మన చేతనున్న పదునైన కత్తులూ, పిల్లంబులూ.." అంటూ మందరదేవుడు ఏమో చెప్పబోయేంతలో శివదత్తుడు అతడి మాటలకు అడ్డు వచ్చి, "మందర దేవా, మీకు ఇలాంటి ద్వీపాల సంగతి, అందులో నివసించే ఆటవికుల సంగతి తెలీదు. ఈ ఆటవికులు భయమంటే ఏమిటో తెలియని అమాయకులు. మీ కత్తితో ఒకణ్ణి నరికేంతలో, ఆ వెనుక నుంచి ఒక్కసారిగా అరుగురు మీ మీదకు లంఘిస్తారు!" అన్నాడు.

ఇంతలో సైనికులు ఎండుపుల్లలు పోగు చేసి నిప్పు వెలిగించారు. అందరూ ■ మంట చుట్టూ చేరి చలి కాచుకుంటున్నారు. శివదత్తుడు తను ఎలాంటి ద్వీపం చేరాడో, ముందు ముందు ఎలాంటి ప్రమాదాలను ఎదుర్కోవలసి వుంటుందో అని ఆలోచించసాగెడు.

మందరదేవుడికి మాత్రం అలాంటి ఆలోచనలేమీ లేవు. సూర్యోదయం అయితే, ■ వెలుగులో ఈ ద్వీపాన్ని గురించి సర్వం అవగాహన చేసుకోవచ్చునని అతడి తలంపు.

ఈ స్పృష్టుంది హఠాత్తుగా కుక్క మొరిగిన సవ్వడివినబడింది. శివదత్తుడితో పాటు అందరూ ఒక్కసారిగా ఉలిక్కి

పడి, ఆ సవ్వడి వచ్చిన వైపుకు తలలు తిప్పారు.

మందరదేవుడు కూడా కొద్ది సేపు అటు కేసి పరీక్షగా చూసి, తరవాత శివదత్తుడి నుద్దేశించి యిలా అన్నాడు :

“శివదత్తా, మనం భయపడినట్టు ఇది అనాగరిక జాతులు నివసించే భయంకర ద్వీపం కాదనుకుంటాను. కుక్కను మచ్చిక చేసి వుపయోగించుకోవటం ఒక్క నాగరిక మానవులకే తెలుసు!”

“మందరదేవా, మీరు చాలా పొరబడ్డారు.” అంటూ శివదత్తుడు నవ్వాడు.

“నా కళ్ళతో నేను చిరుత పులులను మచ్చికచేసి వేటకు ఉపయోగించే అటవికులను ఎందరినో చూశాను. ఆ సంగతి

మీకు లోగడ చెప్పిననుకుంటాను. పోతే, యిప్పుడు మనం విన్న కుక్క అరుపు. విఅడవి కుక్కదయినా కావచ్చు. సూర్యోదయం అవగానే...."

శివదత్తుడు మాటముగించక ముందే, చెట్లకొమ్మలను రివ్వన రాచుకుంటూ ఒక పెద్దరాయి శరవేగంగా వచ్చి మంట ముందు చలికాచుకుంటున్న ఒక సైనికుడి వీపుకు తాకింది. సైనికుడు ఆ దెబ్బకు ఒక చావుకేక పెట్టి ముందుకు పడిపోయాడు. వెంటనే మందరదేవుడు బాణం ఎక్కుపెట్టి ఆ రాయి వచ్చిన వైపుకు వదిలాడు.

మరుక్షణం శివదత్తుడుకి కూడా భయం కలిగించే లాంటి వికృత మానవకంఠం బాధతో అరిచిన ధ్వని వినబడింది. అందరూ ఒకరి మొహాలు ఒకరు చూసుకుని వివ్వెర పోయారు. ఈ ద్వీపం ఒత్తి నిర్జన ప్రదేశం కాదు. ఏదో భయంకరమైన క్రూర మానవ జాతులు కొన్ని యిక్కడ నివసిస్తున్నవి. అందుకు సాక్ష్యం, తొలిసారిగా వినబడిన ఆ వికృత మానవ కంఠం!

మందరదేవుడు కత్తిదూసి ముందుకు నడుస్తూ, సైనికులను తనను అనుసరించ మన్నాడు. కాని అంతలో శివదత్తుడు అతణ్ణి వారిస్తూ, "మందరదేవా, మీరు

చేయబోతున్న పని చాలా ప్రమాదకరమైనది. మనం కొత్తవాళ్ళం. ఈ చీకటిలో ఏ చెట్టున, ఏ పొదమాటున ఎలాంటి ప్రమాదం పొంచి వుంటుందో మనకు తెలియదు," అన్నాడు.

"ఆ రాయి విసిరిన వాడెవడైనా, అతణ్ణి నా బాణంతో గాయపరిచాను. అంబు తాకీతాకటంతోనే వాడు వికృతంగా అరిచాడు. బహుశ వాడు యింకా బ్రతికి వుంటే, వాణ్ణించి మనం యీ ద్వీపం లోని మంచి చెడ్డలు తెలుసుకోవచ్చు," అన్నాడు మందరదేవుడు.

శివదత్తుడు, మందరదేవుడి అభిప్రాయంతో ఏకీభవించలేదు. "ఇప్పటి

స్థితిలో మీ బాణం దెబ్బకు గురైనవాడు మరణించాడో లేక గాయపడి పారిపోయాడో మనకు తెలియదు. వాడు ఒంటరిగాడా లేక మరి కొందరితో కలిసి వున్నాడా అన్నది కూడా మనం పూహించలేం. కనుక, సూర్యోదయం వరకూ తగు జాగ్రత్తలో, వున్న చోటు నుంచి కదలకపోవటం అన్నివిధాలా మంచిది." అన్నాడు శివదత్తుడు.

శివదత్తుడి మాటలకు అంగీకార సూచకంగా అందరూ తలలు వూపారు. ఆ తరువాత నిద్రమత్తుతో జోగుతున్నవారు వెంటనే నిద్రకు వుపక్రమించగా, శివదత్తుడూ, మరొక సైనికుడూ కావలి కూర్చున్నారు.

తూర్పున ఎర్రని రక్తకాంతులతో అరుణోదయం అయేవరకూ, అప్రాంతాల చెప్పదగిన మరే దుర్ఘటనా జరగలేదు.

బాగా తెల్లవారగానే మందరదేవుడూ, సైనికులూ కళ్ళుతెరిచారు. తాము వున్న ప్రాంతమంతా ఒకానొక కీకారణ్య

మని వాళ్ళకు తెలిసిపోయింది. అకాశంలోకి చొచ్చుకుపోయిన పెద్ద మానులూ వాటి మొదళ్ళను కప్పివేస్తూ పెరిగిన అనేక చిన్నా పెద్దా చెట్లూ, పొదలూ; విచ్చలవిడిగా అల్లుకుపోయిన తీగలూ, వాటి మీద గెంతుతూ పరుగెత్తే కోతులూ, అరుస్తూ ఎగురుతున్న వివిధ రకాల పక్షులూ—అంతా భయోత్సాహాలను కలిగిస్తున్నది.

"మందరదేవా, ఇక మనం రాత్రి వదలి పెట్టిన పనికి ఉపక్రమించవచ్చు—మీ బాణం ఎటుగాపోయి, సుమారు ఎంత దూరంలో ఆ వికృతకంతుణ్ణి తాకిందో, మీరు చెప్పగలరనుకుంటాను?" అన్నాడు శివదత్తుడు.

మందరదేవుడు ముందు దారి తీశాడు. చెట్ల తీగలనూ, పొదలనూ తప్పించుకుంటూ అందరూ వంద గజాలదూరం వెళ్ళేసరికి, అక్కడ పచ్చని అకులపై కొన్ని నెత్తురు మరకలు కనిపించినై.

—(ఇంకా వుంది)

ఉత్తమసేనాని

పట్టువదలని విక్రమార్కుడు చెట్టు వద్దకు తిరిగివెళ్ళి, చెట్టుపై నుంచి శవాన్ని దించి భుజాన వేసుకుని, ఎప్పటిలాగే మౌనంగా శ్మశానం కేసి నడవ సాగాడు. అప్పుడు శవంలోని బేతాళుడు, "రాజా, నీ పట్టుదలా, 'కార్యసాధనపట్ల అచంచలమైన దీక్ష చూస్తూంటే, నువ్వే పాటి జ్ఞానవంతుడివో తెలుసుకోవాలన్న కుతూహలం కలుగుతున్నది. ఎవరైనా పెద్ద రాజు కోసంగానీ లేక గొప్ప చక్రవర్తి ఆజ్ఞ మేరకుగానీ సువీర్య శ్రమలు పడు తూంటే, కార్యం సానుకూలమయ్యాక, వాళ్ళు నీ శక్తి సామర్థ్యాలను ఎలా అంచనా కడతారో చెప్పడం కష్టం. ఇలాంటి విషయాల్లో ముందే తగు జాగ్రత్తలో వుండేందుకు హెచ్చరికగా, నీకు విరకేతుడూ, అమర సేనుడూ అనే క్షత్రియయువకుల కథ చెబుతాను, శ్రమ

బేతాళ కథలు

తెలియకుండా విను," అంటూ యిలా చెప్పసాగాడు

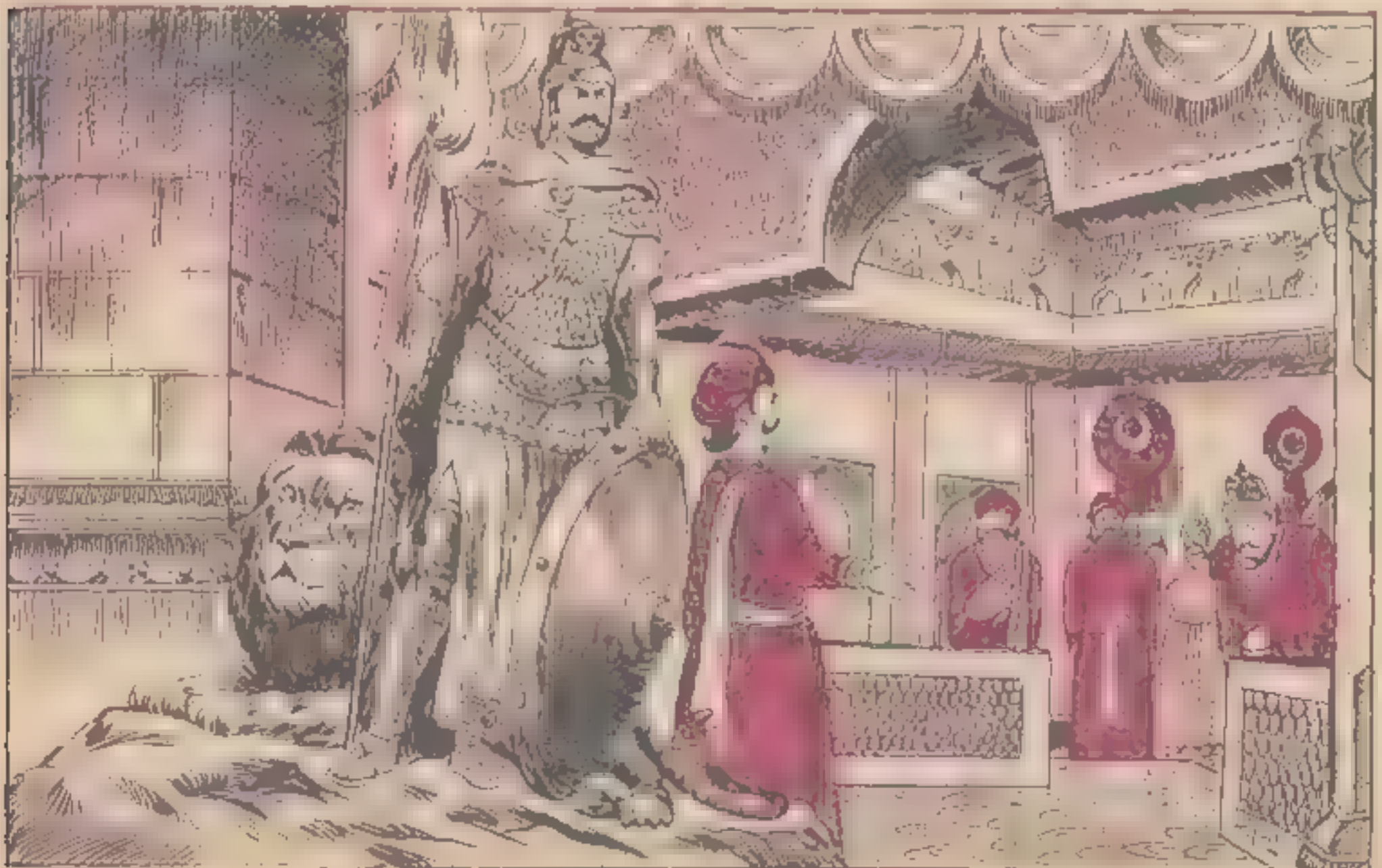
పుష్పక దేశాన్ని గరుడవర్ధను డనే రాజు పాలించేవాడు. ఆయన తండ్రి కాలం నుంచి సైనిక శాఖకూ, వేగుల శాఖకూ అధిపతులుగా వున్న ప్రచండ సేనుడూ, బలవంతవర్మా వృద్ధులైపోవడంతో, రాజు మరెవరైనా సమర్థులైన వారిని, ఆ స్థానాలకు నియమించాలనుకున్నాడు.

రాజు విచారించగా, కొలువులో వీర కేతుడు, అమరసేనుడు అనే యువకులు అత్యంత శక్తిసామర్థ్యాలు కలవాళ్ళని, విశ్వాసపాత్రులని తెలిసింది. గరుడవర్ధనుడు వాళ్ళల్లో ఎవరిని, ఏ పదవికి నియ

మించడం బావుంటుందన్న విషయం మంత్రి ముకుందవర్మతో చర్చించాడు.

"మహారాజా, వీరకేతుణ్ణి, అమరసేనుణ్ణి ఒక ఆరు నెలల పాటు రెండు పదవుల్లోనూ నియమించి చూద్దాం. వీరకేతుడు సేనాధిపతిగా వున్న కాలంలో, అమరసేనుడు వేగుల శాఖాధిపతిగా వుంటాడు. ఆరు నెలలు గడవగానే, అమరసేనుణ్ణి సేనాధిపతిగానూ, వీరకేతుణ్ణి వేగుల శాఖాధిపతిగానూ మార్చుదాం. తమ పదవీ కాలంలో వాళ్ళు కనబరిచే సామర్థ్యాన్ని బట్టి, తరవాత వారిని ఆయా పదవుల్లో స్థిరపరుద్దాం," అన్నాడు మంత్రి.

గరుడవర్ధనుడికి యీ సలహా నచ్చింది. ఆయన వీరకేతుణ్ణి పిలిపించి, ఆరు

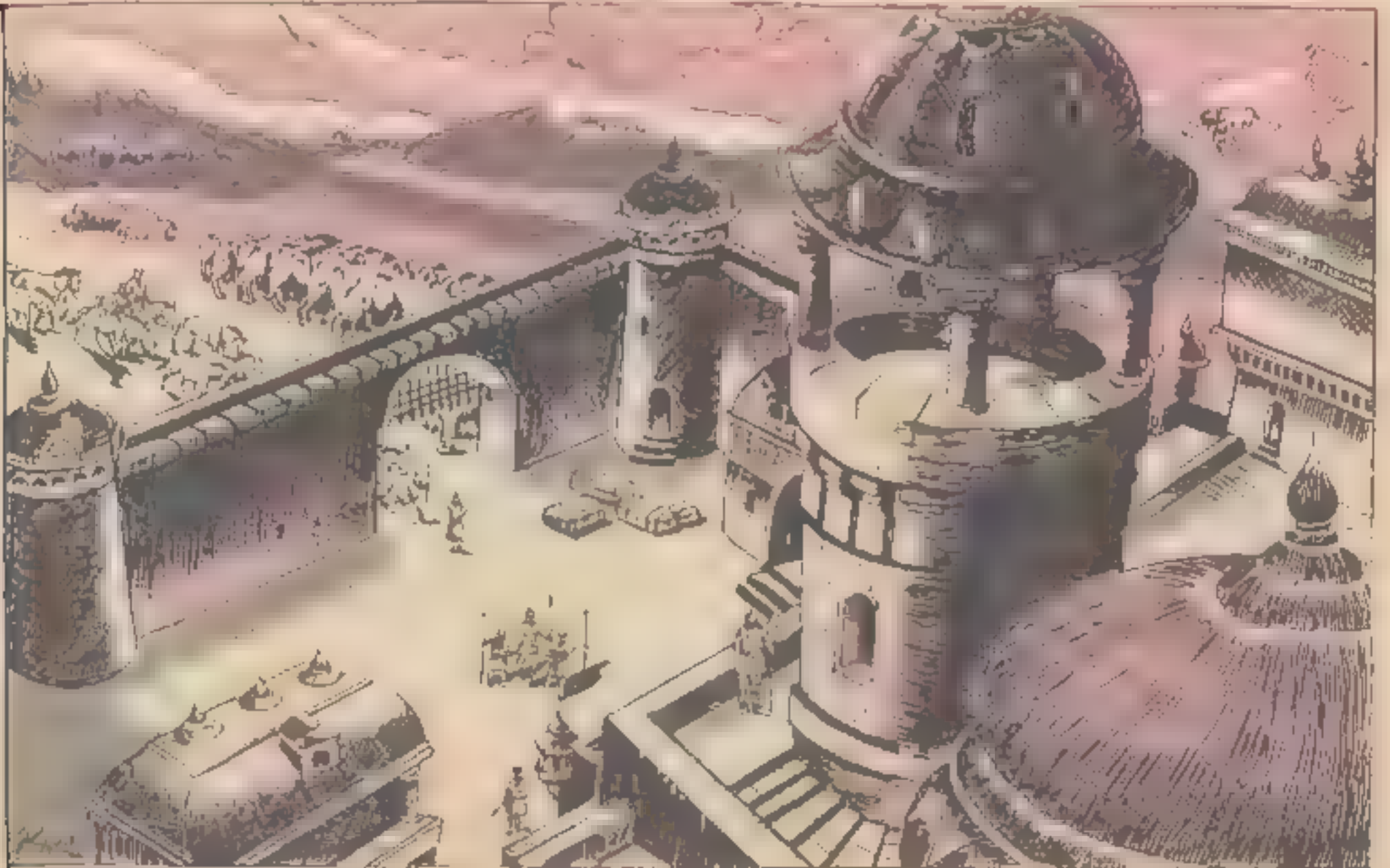
నెలలపాటు సేనాధిపతి పదవి నిర్వహించ
మన్నాడు. అలాగే అమరసేనుణ్ణి ఆరు
నెలల కాలం వేగుల శాఖాధిపతిగా
బాధ్యత స్వీకరించమన్నాడు.

వీరకేతుడు సేనాధిపతి పదవికి
వస్తూనే, ఆశ్వీక దళాలనూ, గజ బలా
లనూ వృద్ధి చేయసాగాడు. అంతే
కాక, యుద్ధ సమయంలో సైనికులు
అవలంబించే కొన్ని పాత వ్యూహాలా,
ఎత్తుగడలా స్థానంలో, విదేశీయులు అను
సరించే ఆధునిక యుద్ధపద్ధతులను
ప్రవేశపెట్టాడు. అదే సమయంలో
గాంధార, కామరూప దేశాల నుంచి
మేలు జాతి గుర్రాలనూ, ఏనుగులనూ
తెప్పించాడు. కొన్ని సరికొత్త ఆయుధా

లను కూడా విదేశాల నుంచి వర్తకుల
ద్వారా కొన్నాడు.

ఆరునెలలు గడవగానే సేనాధిపతిగా
వీరకేతుడి పదవికాలం ముగిసింది. రాజు
గరుడవర్ణనుడు అతణ్ణి వేగుల శాఖాధి
పతిగా నియమించి, ఆ పదవి నిర్వహి
స్తున్న అమరసేనుడికి, సేనాధిపతి స్థానం
అప్పగించాడు.

అమరసేనుడు పదవికి రాగానే, విదే
శాల నుంచి మేలు జాతి గుర్రాలనూ,
ఏనుగులనూ తెప్పించడం ఆపుచేశాడు.
ఆయుధాల విషయంలోనే కాక, సైనిక
శిక్షణ మొదలైన వాటిల్లో కూడా తిరిగి
పాత పద్ధతులను ప్రవేశపెట్టాడు. ఏ విష
యంలోనైనా విదేశాలను అనుకరించడం

అంటే, స్వదేశాన్ని కించపరచడమే అని అతడి నమ్మకం. అది, దేశభక్తుడైన వాడెవ్వడూ చేయగూడని పని!

అతడు సేనాధిపతి అయి మూడో మాసం ముగిసే లోపలే, పక్కన వున్న జయపుర రాజ్యం, పుష్పకదేశం మీదికి దండెత్తి వచ్చింది. అమర సేనుడు ఎంతో నేర్పుగా సైన్యాన్ని నడిపి వీరోచితంగా పోరాడి, జయపుర రాజ్యసేనలను తరిమి కొట్టాడు.

అతడి సేనాధిపతి పదవీకాలం మరొక నెల రోజుల్లో ముగుస్తుందనగా, యాసారీ పుష్పకదేశం మీదికి, దక్షిణంగా వున్న విదర్భదేశ సైన్యాలు దాడి వచ్చినై. పోరు

అతి భయంకరంగా జరిగింది. ఎంతో సైన్యనష్టం జరిగినప్పటికీ అమర సేనుడి పరాక్రమం, యుద్ధ నైపుణ్యాల కారణంగా, తిరిగి పుష్పకదేశం విజయాన్ని సాధించింది.

ఇది 'జరిగాక మంత్రి ముకుందవర్మ, రాజును దర్శించబోయి, "మహారాజా, వీరకేతుడు, అమర సేనులకు మనం పెట్టిన ఆరునెలల గడువు సంగతి పదిలి, తమరు వెంటనే వీరకేతుడికి సేనాధిపతి పదవి యివ్వండి. అందుకు, అతడే తగిన వాడు!" అన్నాడు.

"నేనూ అదే ఆలోచిస్తున్నాను. ఇప్పటికీ మనపై రెండు శత్రుదేశాల దాడి ముగిసింది. ఈసారి గౌడదేశం రాజు మనపై యుద్ధానికి వచ్చి, అమర సేనుడి చేతిలో ప్రాణాలే కోల్పోవచ్చు. అలా జరగడం మనకేమాత్రం క్షేమం కాదు!" అంటూ చిన్నగా నవ్వాడు రాజు.

తరవాత వారం తిరక్కుండానే, ఒక మంచి ముహూర్తాన రాజు, వీరకేతుణ్ణి సైన్యాధిపతిగానూ, అమర సేనుణ్ణి వేగుల శాఖాధిపతిగానూ నియమించి, ఇద్దరికీ విలువైన బహుమానాలిచ్చి గౌరవించాడు.

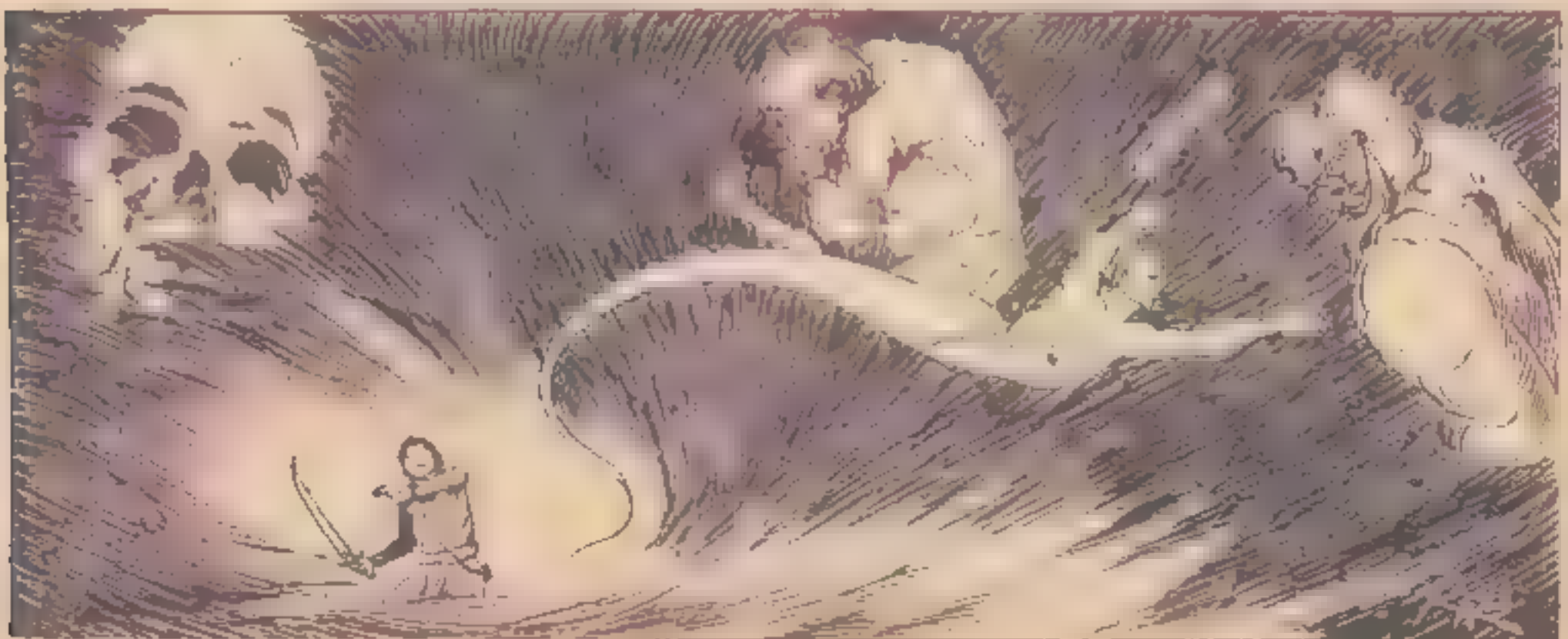
బేతాళుడు యీ కథ చెప్పి, "రాజా, అమర సేనుడు తన దేశంపైకి దాడికి వచ్చిన రెండు దేశాలను ఓడించి, సేనాధి

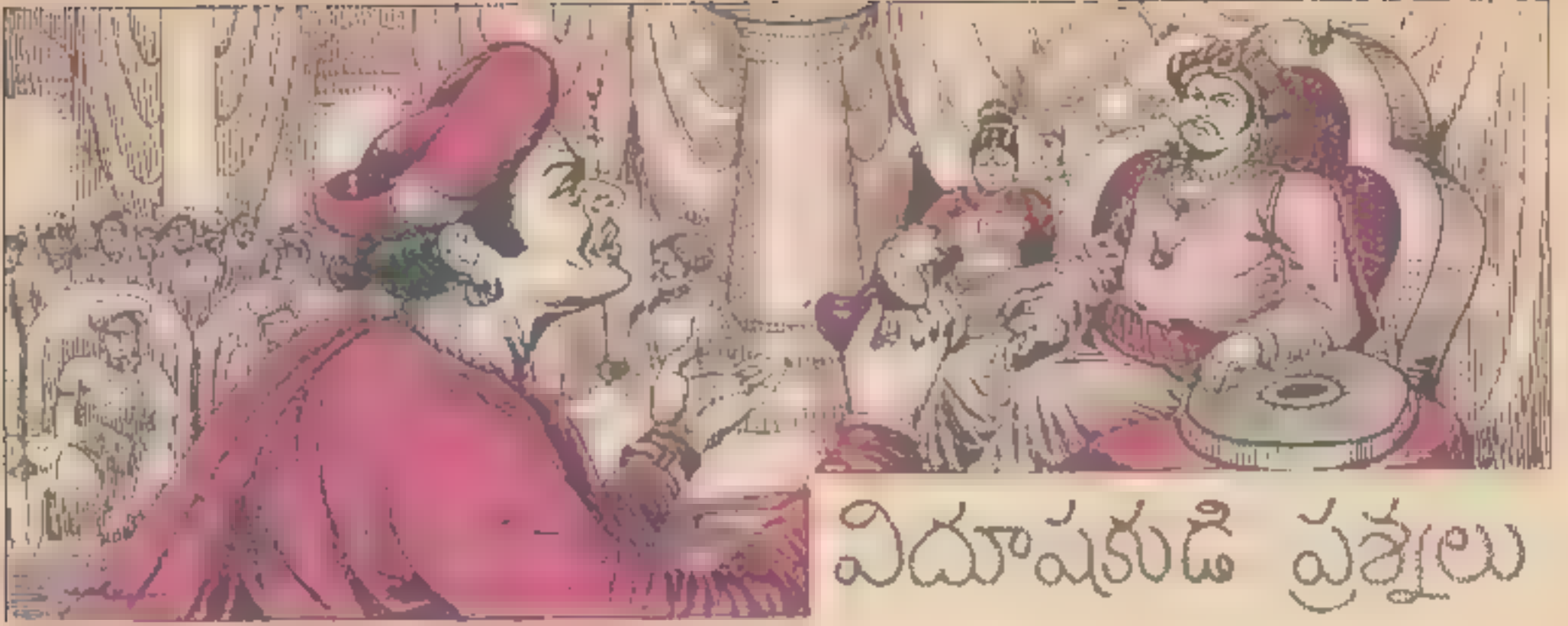
పతిగా తన యుద్ధనైపుణ్యాన్ని రుజువు చేసుకున్నాడు గదా? అలాంటప్పుడు రాజు గరుడవర్ధనుడు ఆతణ్ణి కాదని, ఏరకేతుడికి సేనాధిపతి పట్టం కట్టబెట్టడానికి కారణం అవివేకమా? అనూయా? ఈ నందేహానికి సమాధానం తెలిసి కూడా చెప్పకపోయావో, నీ తల పగులుతుంది," అన్నాడు.

దానికి విక్రమార్కుడు, "రాజులో నువ్వుచెప్పే అవలక్షణాలలో నీ ఒక్కటి లేకపోగా, అతడు గొప్పవివేకి, రాజునితిజ్ఞుడూ కూడా. సేనాధిపతి అయిన వాడికి దేశభక్తి, మాతృదేశం పట్ల ఎనలేని గౌరవం వున్నంత మాత్రాన సరిపోదు. అతడు ఎప్పటికప్పుడు పొరుగు దేశాల సైనిక, ఆయుధసంపత్తిపై ఒక కన్నువేసి వుండాలి. వాళ్ళకన్న తన సైనికుల్ని మరింత సుశిక్షితులుగా తయారు చేయడమేకాక, ఆయుధాల విషయంలో కూడా పైచేయిగా వుండాలి. ఏరకేతుడు ఇలాంటి జాగ్రత్తలో వుండడం వల్లనే, పొరుగు

దేశాలు అతడు సేనాధిపతిగా వున్న కాలంలో దాడి చేసేందుకు భయపడినై. కాని, అమరసేనుడి సేనాధిపత్యంలో దీనికి భిన్నంగా జరిగింది. అందువల్లనే పుష్పకదేశ బలాన్ని చులకనచేసి, శత్రువులు దండెత్తి వచ్చారు. యుద్ధంలో పెద్ద నష్టాలతో చచ్చి చెడి విజయం సాధించడంకన్న, అసలు శత్రువులు దండెత్తి వచ్చేందుకే జంకేలా చేయగలవాడే, సమర్థుడైన సేనాధిపతి. అపని ఏరకేతుడు చేయగలిగాడు; అమరసేనుడు విఫలుడయ్యాడు. పోతే, అమరసేనుడిలో గల దేశభక్తిని, స్వదేశాభిమానాన్నీ గుర్తించిన రాజు, అతడికి వేగుల కాభాధిపత్యం ఒప్పగించాడు. అలాంటి పదవికి అంత కన్న గొప్ప అర్హతలు మరేమీ వుండవు. అందువల్ల, రాజు చేసిన నిర్ణయం సరి అయినదే," అన్నాడు.

రాజుకు ఈవిధంగా మౌనభంగం కలగగానే, బేతాళుడు శవంతోసహా మాయమై, తిరిగి చెట్టెక్కాడు. —(కల్పితం)

విదూషకుడి ప్రశ్నలు

ఉజ్జయినీనగర రాజైన మాధవవర్మ అస్థానంలో ప్రసిద్ధులైన చాలామంది పండితులుండేవారు. ఒకనాడు, ఆయన సభ తిరిపుండగా, కంచుధక్క మోగిస్తూ, మధ్యవయసు వాడొకడు సభలో ప్రవేశించాడు.

ఏ అహ్వనం లేకుండా, అలా సభలో ప్రవేశించిన అతడికేసి రాజు ఆశ్చర్యంగా చూసేంతలో, "మహారాజా, నా పేరు సోమశేఖరుడు. కళింగరాజ్యం వాణ్ణి. పది సంవత్సరాలుగా దేశం నలుమూలలా తిరుగుతూ, అనేక రాజాస్థానాలలోని పండితులను వాదనలో ఓడించాను. మీ అస్థానంలో గొప్ప పండితులైన వారు కొందరున్నారని తెలిసి, యిక్కడికి వచ్చాను," అన్నాడు.

రాజు మాధవవర్మ సభలోని తన పండితులకేసి ఒకసారి చూసి, సోమశేఖరుణ్ణి.

"మీరనే వాద ప్రతివాదాలకు నియమా లేమిటి? ఆ సంగతి ముందు చెప్పండి," అని అడిగాడు.

"ఎవరైనా సరే, పండిత పామరభేదం లేకుండా నన్ను ఎలాంటి ప్రశ్నలైనా అడగవచ్చు. ఒకవేళ వాటికి నేను సరిఅయిన సమాధానాలు యివ్వలేకపోతే, యీ కంచుధక్కను పగలగొట్టి, బిడికినన్నాళ్ళు వారికి సేవకుడుగా వుంటాను. అలాకాక, ప్రశ్నలడిగిన వారు ఓడిపోవడం జరిగితే, వాళ్ళు నా పాదాలకు నమస్కరించి, నన్ను మహా పండితుడిగా అంగీకరిస్తే చాలు," అన్నాడు సోమశేఖరుడు.

సభలోని పండితులు యిందుకు ఒప్పుకున్నారు.

తరవాత సోమశేఖరుణ్ణి, పండితులు అనేక శాస్త్రవిషయాలను గురించి ఒక రొకరుగా ప్రశ్నలడిగారు. అన్నిటికీ సోమ

శేఖరుడు సరి అయిన జవాబులిచ్చి, వారిని ఓడించాడు.

పండితుల ఓటమి చూసి రాజు చాలా కలత చెందాడు. తన ఆస్థానంలోని పండితుల పాండిత్యాన్ని గురించి ఆయనకు యింతకాలంగా గొప్ప అభిప్రాయం వున్నది.

సోమశేఖరుడు విజయ సూచకంగా కంచుధక్కను మోగించి, "మహారాజా, నా నియమా లేమిటో ముందే చెప్పాను. మీ పండితులందరూ చిత్తుగా ఓడిపోవడం జరిగింది. నేను, మరొక రాజాస్థానానికి వెళ్ళి, అక్కడి పండితులను ఓడించేందుకు వేగిరపడుతున్నాను," అన్నాడు గర్వంగా.

సభలోని పండితులు అవమానంతో తలలు వంచుకుని, సోమశేఖరుడి పాదాలకు నమస్కరించేందుకు బయలుదేరుతున్నంతలో, రాజు గారి విదూషకుడు ముందుకు వచ్చి, సోమశేఖరుణ్ణి, "నేను పండితుణ్ణి కాదు, పామరుణ్ణి. నా ప్రశ్నలకూ తమరు జవాబులివ్వగలరా?" అని అడిగాడు.

ఆ ప్రశ్నకు సోమశేఖరుడు నవ్వి, "నువ్వు పండితుడివి కాదనేది, నీ వేష ధారణే చెబుతున్నది! నేను, ముందే మహారాజుగారికి చెప్పా గదా, ఎటువంటి

వారడిగిన ప్రశ్నలకైనా సరయిన జవాబులివ్వగలను. అలా కానప్పుడు, బతికినంత కాలం వారికి సేవ చేస్తాను," అన్నాడు.

"అయితే, నా ప్రశ్న వినండి! ఇద్దరు మూర్ఖులు దారే పోతూ, పక్కన వున్న మురుగు కాలవలో పడ్డారు. ఒకడి ఒంటికి బురద అయింది; మరొకడికి కాలేదు. వాళ్ళల్లో ఎవరు స్నానం చేస్తారు?" అన్నాడు విదూషకుడు.

"ఒంటికి బురద అయినవాడే," అన్నాడు సోమశేఖరుడు.

"కాదు. ముందే చెప్పా గదా, వాళ్ళు మూర్ఖులని! ఒంటికి బురద అయినవాడు,

రెండోవాణ్ణి చూసి తనకు బురద కాలేదనుకుంటాడు. బురదకాని వాడు, ఎదటి వాణ్ణి చూసి తన ఒంటికి బురద అయిందనుకుని పోయి స్నానం చేస్తాడు," అన్నాడు విదూషకుడు.

ఈ జవాబు యుక్తియుక్తంగా వుండడంతో సోమశేఖరుడు వెలవెలపోయాడు.

విదూషకుడు ఉత్సాహంగా, "మరొక ప్రశ్న వినండి! ఇద్దరు తెలివైన వాళ్ళు దారే పోతూ పక్కన వున్న మురుగు కాలువలో పడ్డారు. ఒకడికి బురద అంటింది; రెండో వాడికి అంటలేదు. వాళ్ళల్లో ఎవరు అంటిన బురద వదిలించుకునేందుకు స్నానం చేస్తారు?" అన్నాడు.

విదూషకుడి మొదటి ప్రశ్న గుర్తుకు తెచ్చుకుని, సోమశేఖరుడు, "ఒంటికి బురద అంటనివాడు," అని జవాబు చెప్పాడు.

విదూషకుడు బిగ్గరగా నవ్వి, "నేను ముందే చెప్పాగదా, వాళ్ళిద్దరూ తెలివైన

వాళ్ళని! ఆ కారణంచేత, బురద అంటిన వాడే పోయి స్నానం చేస్తాడు," అన్నాడు.

సభలోని వాళ్ళందరూ సంతోషంగా చప్పట్లు చరిచారు. తాను మరొకసారి ఓడినట్టు తెలుసుకున్న సోమశేఖరుడు బిక్కచచ్చిపోయి, దిక్కులు చూడ సాగాడు.

విదూషకుడు అతణ్ణి సమీపించి, "దారేపోయే ఇద్దరు మనుషులు మురుగు కాలువలో పడితే, ఒకరికి బురద అంటడం, మరొకరికి అంటకపోవడం ఏమిటి? మహాపండితుణ్ణి కంచుధక్క మోగించి మరీ చెప్పకునే మీకు, ఈ మాత్రం తెలియదా?" అన్నాడు.

సోమశేఖరుడు ఎంతో వినయంగా తన కంచుధక్కను విదూషకుడి పాదాల ముందు పెట్టాడు.

రాజు మాధవవర్మ అతణ్ణి మరింతగా అవమానపరచడం మర్యాద కాదని భావించి, అతడు సభ వదిలిపోయేందుకు అనుమతించాడు.

గుడ్డిన్యాయం

బొగ్గాదునగరంలో ముగ్గురు గుడ్డి బిచ్చగాళ్ళు కలిసి జీవిస్తుండేవారు. వారు రోజల్లా నగరపు వీధులలో తిరిగి ముష్టి ఎత్తి తిండికి ఖర్చుకాగా మిగిలిన సంపాదనను తాముండే ఇంట్లో ఒక చోట భద్రంగా దాచేవారు. ఈ విధంగా వారు పన్నెండు వందల వెండి దిరాములు పోగుచేశారు.

ఒకనాడు వారిలో ఒకడు ఒక వీధి ప్రవేశించి ఒక ఇంటి తలవాకిలి తలుపు తట్టాడు.

లోపలినుంచి ఇంటి యజమాని, "ఎవరు వారు?" అని అడిగాడు. కాని గుడ్డివాడు జవాబు చెప్పక, మళ్ళీ తలుపు తట్టాడు. తాను బిచ్చగాడని చెబితే ఇంటి వాళ్ళు తలుపు తెరవకుండానే, "ఇప్పుడేం లేదు పో," అంటారు. ఈ సంగతి గుడ్డి బిచ్చగాడెరుగును.

ఇంటి యజమాని, "ఎవరు వారు?" అని రెండోసారి కేకపెట్టినా జవాబురాక పోయేసరికి, తలుపు తెరిచి గుడ్డి వాణ్ణి చూసి, "ఎవరు నువ్వు?" అని అడిగాడు.

"గుడ్డివాణ్ణి బాబయ్యా, కరుణించండి," అన్నాడు బిచ్చగాడు.

వెంటనే ఇంటి యజమాని బిచ్చగాడికి చెయ్యి అందిస్తూ, "నా చెయ్యి పట్టుకుని లోపలికిరా," అన్నాడు.

తన పంట పండింది కదా అనుకుని బిచ్చగాడు ఇంటి యజమాని వెంబడి మేడ మీద మూడో అంతస్తుదాకా ఎక్కి వెళ్ళాడు.

"ఇక్కడ కూచుని, నీకేం కావాలో చెప్పు," అన్నాడు ఇంటి యజమాని.

"అకలి మండిపోతోంది. ఇంత తిండి పెట్టించినాసరే, ఏమైనా ఉబ్బులు దయ చేయించినాసరే," అన్నాడు బిచ్చగాడు.

"అదా సంగతి! ఇక్కడ ఏమీలేదు. మరో ఇల్లు చూసుకో," అన్నాడు ఇంటి యజమాని.

"ఈ భాగ్యానికి ఇన్ని మెట్లు ఎక్కించాలా, బాబూ? ఈ సంగతి కిందనే చెబితే పోయేదిగా?" అన్నాడు బిచ్చగాడు.

"ఎవరు వారని అడిగితే జవాబు చెప్పకపోవటమేం?" అన్నాడు ఇంటి యజమాని కోపంగా.

"ఇంతకూ ఏమిటి సెలవు?" అన్నాడు బిచ్చగాడు.

"నీ కివ్వటానికి నా దగ్గర చిల్లిగవ్వ లేదు. మరి నోరెత్తకుండా పో," అన్నాడు ఇంటి యజమాని.

"అయితే నన్ను మళ్ళీ కిందికి చేర్చండి," అన్నాడు బిచ్చగాడు.

"నాకిదే పనా? నీ దారి నువ్వే చూసుకో!" అన్నాడు ఇంటివాడు.

బిచ్చగాడు నిట్టూర్చి లేచి, తడువు కుంటూ మెట్ల వద్దకు వెళ్ళాడు. మెట్లు దిగేటప్పుడు సగం దారిలో కాలు జారింది. బిచ్చగాడు ముక్కుతూ మూలుగుతూ లేచి ఎలాగో వీధిలోకి చేరుకున్నాడు.

సరిగా ఆ సమయానికే మిగిలిన ఇద్దరు గుడ్డి బిచ్చగాళ్ళూ ఆ వీధికి వచ్చారు. మూడోవాణ్ణి మూలుగునిబట్టి పోల్చుకుని దగ్గరకు వచ్చి, "ఏం జరిగింది?" అని అడిగారు.

గాయాలు తగిలినవాడు తన మిత్రులతో జరిగినదంతా చెప్పి, "ఇవాళకు నేను తిరగలేను. మీ దగ్గర ఒక దిరాముంటే ఇవ్వండి, దుకాణంలో భోంచేస్తాను," అన్నాడు.

"మాకూ దుర్దినమే, ఏమీ దొరకలేదు. ఇంటికి పోదాం," అని మిగిలిన ఇద్దరు గుడ్డివాళ్ళు అన్నారు.

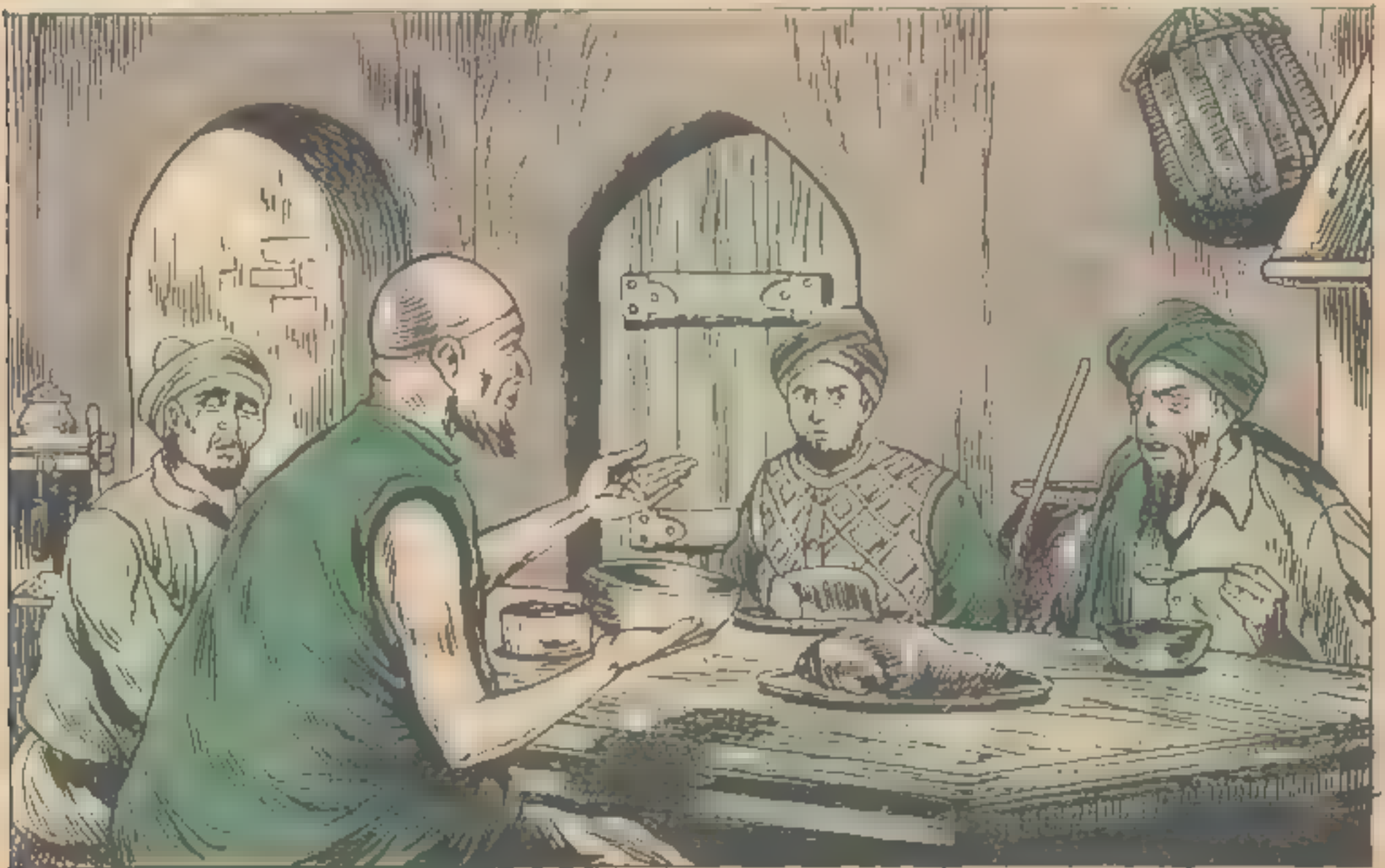
ఈ విచ్చగాళ్ళ సంభాషణ యావత్తూ, ఇంటి యజమాని విన్నాడు. వాడొక పచ్చి దొంగ. తన ఇంటికి వచ్చిన గుడ్డివాడి వెనకనే వాడు కూడా పచ్చి, వాళ్ళుండే ఇంటికి బయలుదేరాడు.

త్వరలోనే ముగ్గురు విచ్చగాళ్ళూ, తమ ఇల్లు చేరుకుని, తాళం తెరిచి లోపలికి

వెళ్ళి వెంటనే తలుపు వేసుకున్నారు. కాని ఈలోపునే దొంగ కూడా లోపల చేరాడు.

గుడ్డివాళ్ళు పెట్టె తెరిచి తమ సొత్తంతా లెక్క పెట్టుకున్నారు. పన్నెండువందల వెండి దిరాములున్నాయి. అందులో ఒకటి తిని ఒక గుడ్డివాడు రొట్టెలూ, కూరలూ కొనుక్కొచ్చాడు. ముగ్గురూ కూచుని తిండి తినసాగారు. వారి పక్కనే చేరి దొంగ కూడా తినసాగాడు.

"నలుగురు నములుతున్న చప్పుడు వినిపిస్తున్నది. నాలుగోవాడెవడు? దొంగ!" అన్నాడు ఒక గుడ్డివాడు. మరుక్షణం వాళ్ళు "దొంగ! దొంగ!" అని కేకలు పెట్టసాగారు.

ఈ కేకలు వని నలుగురూ వచ్చేసరికి దొంగ, తాను కూడా గుడ్డివారిలో ఒకడైనట్టు కళ్ళు మూసుకుని కూచుని, "అయ్యా, బాబూ! మమ్మల్ని కొత్వాలు గారి దగ్గరకు తీసుకుపోండి. ఆయనకు ఒక రహస్యం విన్నవించాలి," అన్నాడు.

వెంటనే, అక్కడ చేరిన జనం నలుగురూ గుడ్డివాళ్ళను, కొత్వాలు వద్దకు పట్టుకుపోయారు.

"ఎవరు వీళ్ళు? ఎందుకు వచ్చా రిక్కడికి?" అని కొత్వాలు అడిగాడు.

"బాబూ, మేము ముగ్గురమూ గుడ్డి బిచ్చగాళ్ళం. ఎవడో దొంగ మా ఇంట ప్రవేశించి మేము కష్టపడి సంపాదించిన సొత్తు కాజేయ యత్నిస్తున్నాడు," అన్నాడు గుడ్డివారిలో ఒకడు.

"ఆ దొంగ ఏడీ? నిజం చెప్పండి," అన్నాడు కొత్వాలు.

"కమ్మి డెబ్బ తగలందే నిజం చెబు తామా, బాబూ?" అన్నాడు కళ్ళు మూసు కుని వున్న దొంగ.

"అయితే నిజం చెప్పేదాకా వీణ్ణి కొరడాతో కొట్టండి," అన్నాడు కొత్వాలు, భటులతో.

రెండు డెబ్బలు పడ్డామో లేదో, దొంగ కళ్ళు తెరిచి, "క్షమించాలి బాబూ, నిజం చెప్పేస్తాను. నన్ను వదిలేయ్యండి. మేము నలుగురమూ గుడ్డివాళ్ళల్లే నటిస్తూ నగరంలో ముష్టిత్తి పన్నెండు వందల వెండి దిరాములు సంపాదించుకున్నాం. నిజం చెప్పాను గనక నా వంతు నా కిప్పించండి. గట్టిగా నాలుగు తగిలించారంటే వాళ్ళు కూడా నిజం ఒప్పుకుంటారు!" అన్నాడు.

కొత్వాలు వాడి మాటలు నమ్మి వాడికి మూడు వందల దిరాములు ఇచ్చి పంపేశాడు, తరవాత ఆయన మిగిలిన ముగ్గురు గుడ్డివాళ్ళను ఎంత కొట్టించినా వాళ్ళు కళ్ళు తెరపనేలేదు. చివరకు స్పృహతప్పి పడిపోయినాక కొత్వాలు వాళ్ళను వదిలేసి, వాళ్ళు ఎంతో కాలంగా కూడబెట్టిన సొమ్ము తాను తీసుకున్నాడు.

అమృతసిద్ధి

బ్రహ్మదత్తుడు కాశీరాజ్యాన్ని పాలించే కాలంలో, సామంతరాజయిన చిరాయు వద్ద నాగార్జునుడు ఉన్నాడని పేరుతో బోధిసత్వుడు ముఖ్యమంత్రిగా వుండేవాడు.

నాగార్జునుడు దయాళువు, దాన శీలుడూ అని పేరుగాంచాడు. అంతేకాదు, రసాయనశాస్త్రంలోనూ, ఓషధిజ్ఞానంలోనూ గొప్పనిధి. అతడు, తనకు తెలిసిన రసాయనిక ప్రయోగంలో ఒక రహస్య యోగం కనిపెట్టి, తనకూ, రాజుకూ జర్రా మరణాలు లేకుండా చేసుకున్నాడు.

ఒకనాడు అతని కొడుకులలోకెల్లా తనకు ప్రేమాస్పదుడైన సోమదేవుడు చనిపోవడం తటస్థించింది. కుమారుని చావు నాగార్జునుడికి అంతులేని దుఃఖం కల్గించింది. సహజంగా కరుణాళువైన నాగార్జునుడు, "ఇకమీదట లోకంలో మరణమనేదే వుండకూడదు. మరణం

ద్వారా ఎవరూ శోకించకూడదు. అందుకు తగిన ఉపాయం కనిపెట్టాలి." అని ఆలోచించసాగాడు.

"రసాయనాలైతే అమిత వ్యయంతో కూడుకున్నవి. అందువల్ల సామాన్యులకు కూడా అందుబాటులో వుండే మూలికలతోనే అమృతం తయారు చేయాలి. అప్పుడే ప్రజలందరూ కూడా శోకానికి లోనుకాకుండా సుఖంగా వుండగలరు," అని నాగార్జునుడు నిశ్చయించాడు.

నిశ్చయం ప్రకారం ఓషధుల సంపుటితో అమృతం తయారు చేయడానికి పూను కున్నాడు. తనకున్న శాస్త్రపరిజ్ఞానాన్నంతటినీ వినియోగించి అనేక పరిశోధనలు చేశాడు. చాలావరకు ప్రక్రియలన్నీ పూర్తి అయినాయి. నాగార్జునుడి యత్నం చివరి ఘట్టానికి వచ్చింది. 'అమృతకల్పం' అనే మూలిక ఒక్కటి చేర్చాలి.

అంతలో, ఈ సంగతి దేవేంద్రుడికి తెలియవచ్చింది. వెంటనే దేవేంద్రుడు అశ్వినీదేవతలను పిలిచి, "మీరు ఇప్పుడే భూలోకానికి పోయి, ఎలాగైనా నాగార్జునుడు తలపెట్టిన 'అమృతయోగం' సిద్ధించకుండా చేయాలి. సామదానభేద దండోపాయాలన్నిటినీ ప్రయోగించండి. తక్కిన పని నేను చూస్తాను," అన్నాడు.

అశ్వినీదేవతలు మారు రూపాలతో భూలోకానికి దిగి వచ్చి, నాగార్జునుణ్ణి దర్శించి, కుశలప్రశ్నలు ప్రారంభించారు. "మంత్రపుంగవా, రాజ్యాలనే తలకిందులు చేయగల యుక్తులు తెలిసిన మనుడవైన నీకు తెలియని విషయం లేదు. కాని ఇప్పుడు బ్రహ్మసంకల్పానికే

నిరోధం కల్పించడానికి సాహసిస్తున్నావు. మానవుల ధర్మగతి అయిన మరణాన్ని నువ్వు 'అమృతసిద్ధి' చేత ప్రతిబంధించి నట్లయితే, సృష్టిపరిపాలనే తారుమారవుతుంది కదా? మానవుడు ఒక్కడూ చావకుండా వుంటే, ఎన్ని లోకాలైనా సరిపోగలవా? పైగా, దేవతలు చేయవలసిన ఈ కార్యం మానవమాత్రుడవైన నువ్వే సాధించడానికి పూనుకుంటే, దేవతలకూ, మానవులకూ వ్యత్యాసం వుంటుందా? ఇంతకూ నీ కొడుకు చనిపోయాడనే దుఃఖంతోనే కదా ఇంత పని చేస్తున్నావు? నీ కుమారుడు భూలోకం వదిలినా, స్వర్గంలో సుఖంగానే వున్నాడు," అని ధర్మబోధ చేశారు.

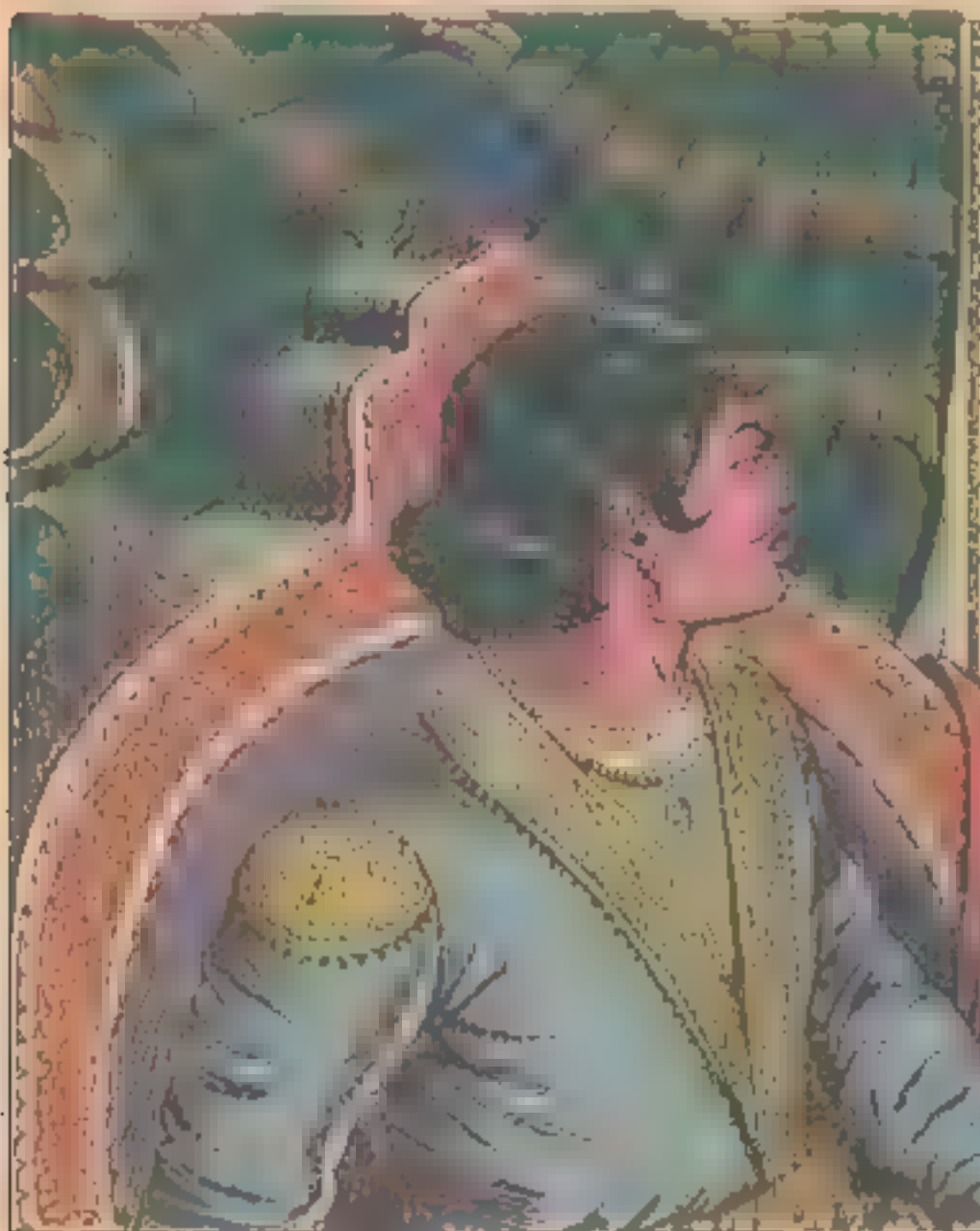
ఈ మాటలు నాగార్జునుడి మనస్సుకు అంతగా తృప్తి కలిగించలేదు. తను చేస్తున్న పని తప్పు అవుతుందా కాదా అన్న అలోచనలో మునిగిపోయాడు.

ఆ సమయంలోనే చిరాయు పుత్రుడైన జయసేనుడి యువరాజ్యాభిషేకానికి ఘనమైన ఏర్పాట్లు జరిగినై.

ఈ లోపల, వృద్ధబ్రాహ్మణ రూపంలో భూలోకానికి చేరుకున్న దేవేంద్రుడు జయసేనుణ్ణి సమీపించి, ఇలా అన్నాడు: "నాగార్జునుడు తయారు చేసిన రసాయనిక సేవనవల్ల నీ తండ్రికి జరామరణాలే లేవుగదా! అటువంటప్పుడు నువ్వు యువరాజుగా వుండి పోవలసిందే కాని, నీకు రాజ్యార్హత ఎప్పటికీ కలగదు."

ఆ మాట విన్న జయసేనుడు విచారంతో కుంగిపోయాడు. అప్పుడు ఆ వృద్ధ బ్రాహ్మణుడు, "నాయనా, ఈపాటిదానికే భేదపడకు. నీ కోరిక నెరవేరడానికి నులు వైన ఉపాయమున్నది. రోజూ భోజనం ముందు, ఎవరేమి అడిగినా లేదనకుండా ఇవ్వడం నాగార్జునుడికి మామూలు. రేపు నువ్వు ఆ వేళకు వెళ్ళి, ఏమాత్రం జాకకుండా, "నాకు నీ తల కావాలి!" అని అడుగు. తరవాత విం జరుగుతుందో నువ్వే చూద్దువుగాని." అని మనసుకు నచ్చేటట్టు నూరిపోశాడు.

రాజ్యకాంక్షతో వున్న జయసేనుడు మరునాడు భోజనాలవేళ నాగార్జునుడి వద్దకు వెళ్ళి, సరిగ్గా వృద్ధుడు చెప్పినట్టే

కోరాడు. నాగార్జునుడు కొంచెమైనా సంశయించకుండా, తన కత్తి జయసేనుడి చేతికిచ్చి, "నాయనా! తల తెగ్గొట్టి తీసుకో! భయపడకు," అన్నాడు. రసాయన ప్రభావం వల్ల నాగార్జునుడి శరీరం వజ్రకాయమై వుండడం వల్ల జయసేనుడు ఎన్నిసార్లు నరికినా, కత్తి తూలుతూ వుందిగాని, నాగార్జుని తలమాత్రం తెగలేదు!

ఈ సమాచారం ఒక్కత్రుటిలో రాజుకు తెలిసి, ఆయన ఆత్రంతో పరుగెత్తి వచ్చాడు. కొడుకు చేస్తున్న పనికి విచారించి, వానిని వారింప బోయాడు.

అప్పుడు నాగార్జునుడు, "మహారాజా, యువరాజు కోరిన కోరికకు పూర్వాపరాలు అన్నీ నాకు తెలుసు. అతడు నిమిత్త మాత్రుడు కనుక అతడిని అటంక పరచవద్దు. ఇప్పటివరకూ గతజన్మలలో నేను తొంభై తొమ్మిదిసార్లు, లేదనకుండా నా తల కొట్టి ఇచ్చివున్నాను. ఇది నూరవది. ఈ కొంచెంలో వెనుకంజ వేశానని అపకీర్తి రాకుండా మాటదక్కించ వలసిన భారం

మీపై వున్నది." అంటూ ఆఖరిసారిగా భక్తితో రాజును అలింగనం చేసుకున్నాడు.

తరువాత టన వద్ద నున్న మూలికలలో ఒకటి తీసి, కత్తికిరాసి, జయసేనుడితో, "ఇప్పుడు కొట్టు నాయనా," అన్నాడు.

జయసేనుడు ఈసారి కత్తితో నరకగానే, నాగార్జునుడి తల కాడ నుండి వూడిన కమలంలాగా కిందపడింది!

ఆ దృశ్యం చూడలేక, రాజు కూడా ప్రాణత్యాగం చేయడానికి సిద్ధమయ్యాడు.

అప్పుడు, కింద పడిన నాగార్జునుడి మొండితల, "రాజా, విచారించకు! ఎన్ని జన్మలకైనా నీ తోనే వుంటాను," అంటూ ప్రాణం విడిచింది.

రాజు పూర్తి విరాగి అయ్యాడు. వెంటనే కొడుక్కి పట్టాభిషేకం కట్టి, తను తపస్సు చేసుకోడానికి అడవులకు వెళ్ళిపోయాడు.

ఈ విధంగా జయసేనుడికి రాజ్యం లభించింది. దేవేంద్రుడి వ్యూహం నెరవేరింది.

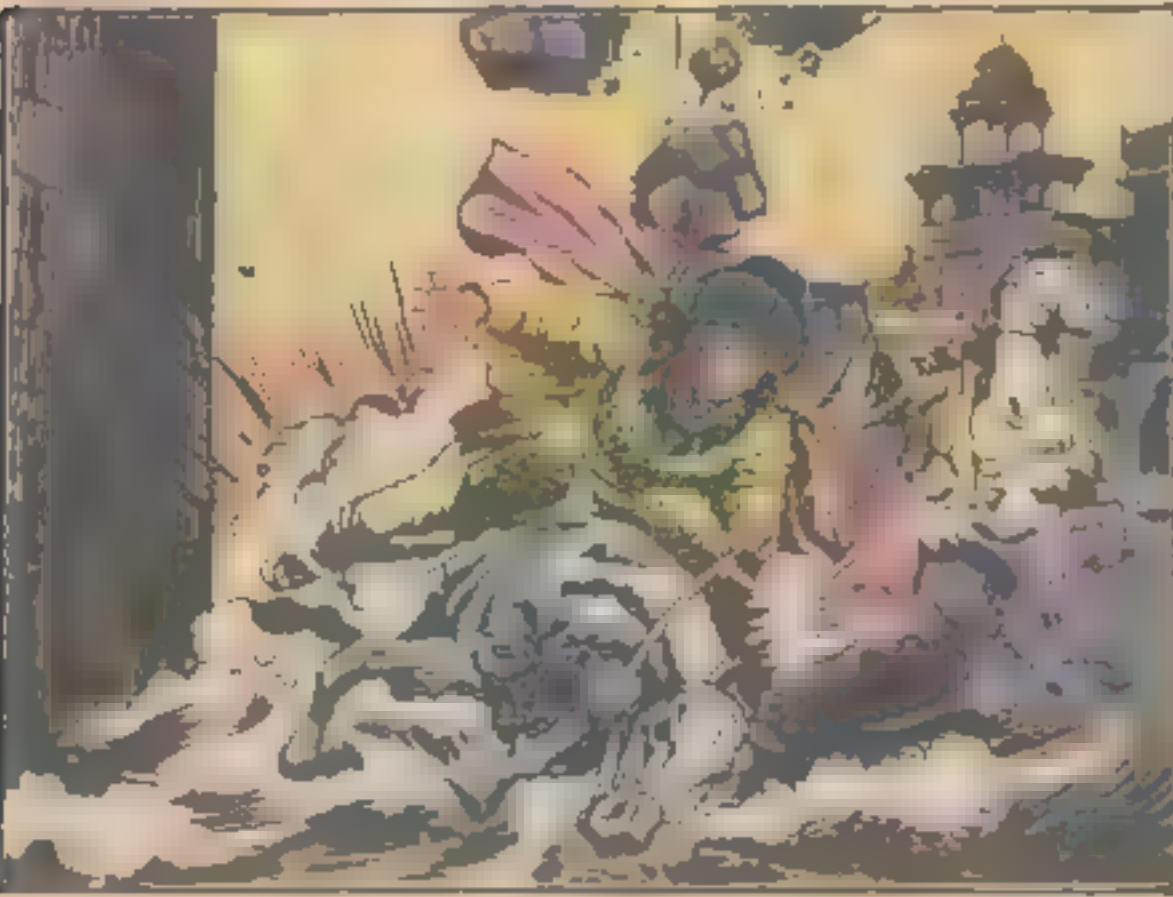

మహమ్మద్-బిన్-తుగ్లక్

ధిల్లీ అధికారం 1320 వ సంవత్సరంలో తుగ్లక్ వంశస్థులకుపై సమీయాజుద్దీన్ కై ప స మ యిం ది. అతడు నింహాననం అధిష్టించేనాటికి వృద్ధుడు. అతడు బెంగాల్ నుంచి తిరిగి వస్తూ నృపుడు స్వాగతం పలకడానికి ధిల్లీ సమీపంలో ప్రత్యేకంగా ఒక ద్వార తోరణం ఏర్పాటు చేయబడింది.

మియాజుద్దీన్ ధిల్లీని సమీపిస్తున్నాడని వినగానే నిజాముద్దీన్ అనే పేరు గాంచిన ముస్లిం సన్యాసి, "సుల్తాన్కు ధిల్లీ ఇంకా చాలా దూరంలోనే ఉన్నది," అన్నాడు. ఆ మాట ఆ తర్వాత అక్షరాలా నిజమయింది!

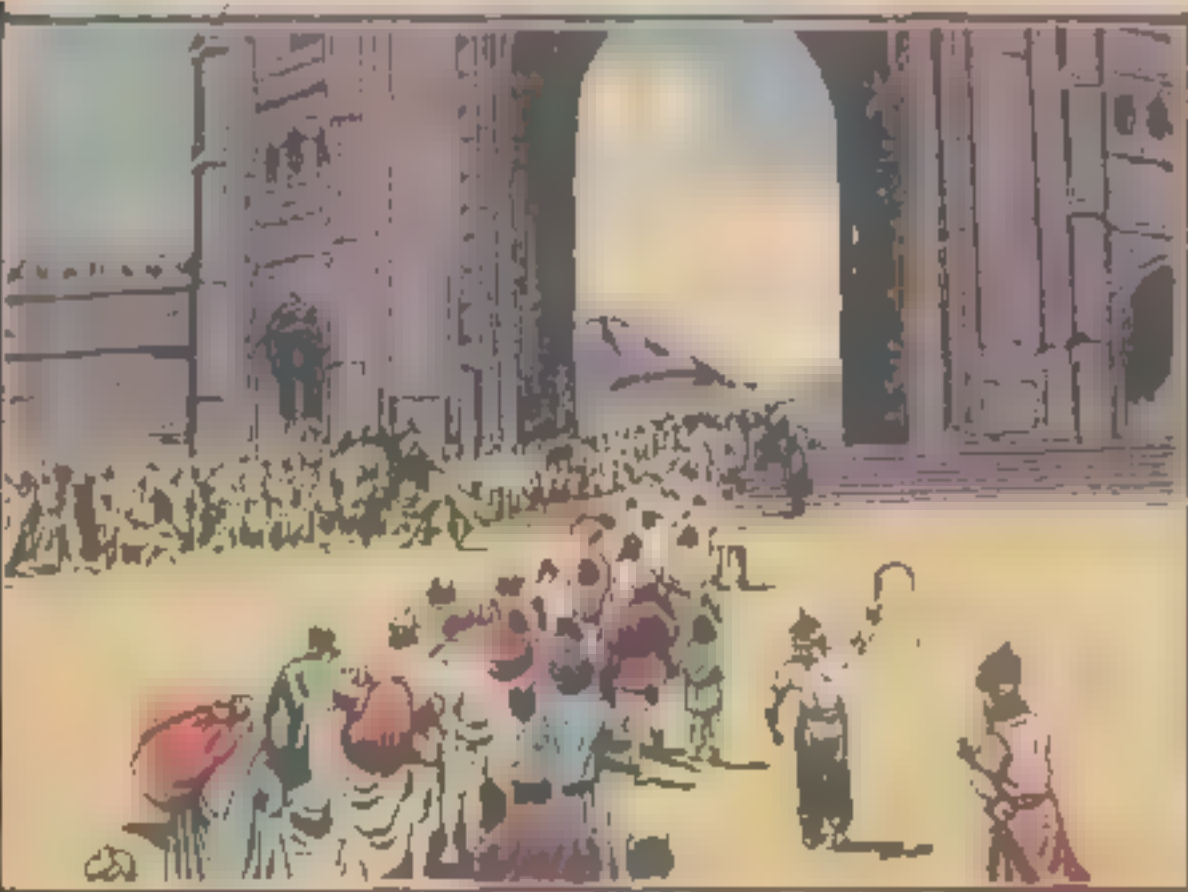
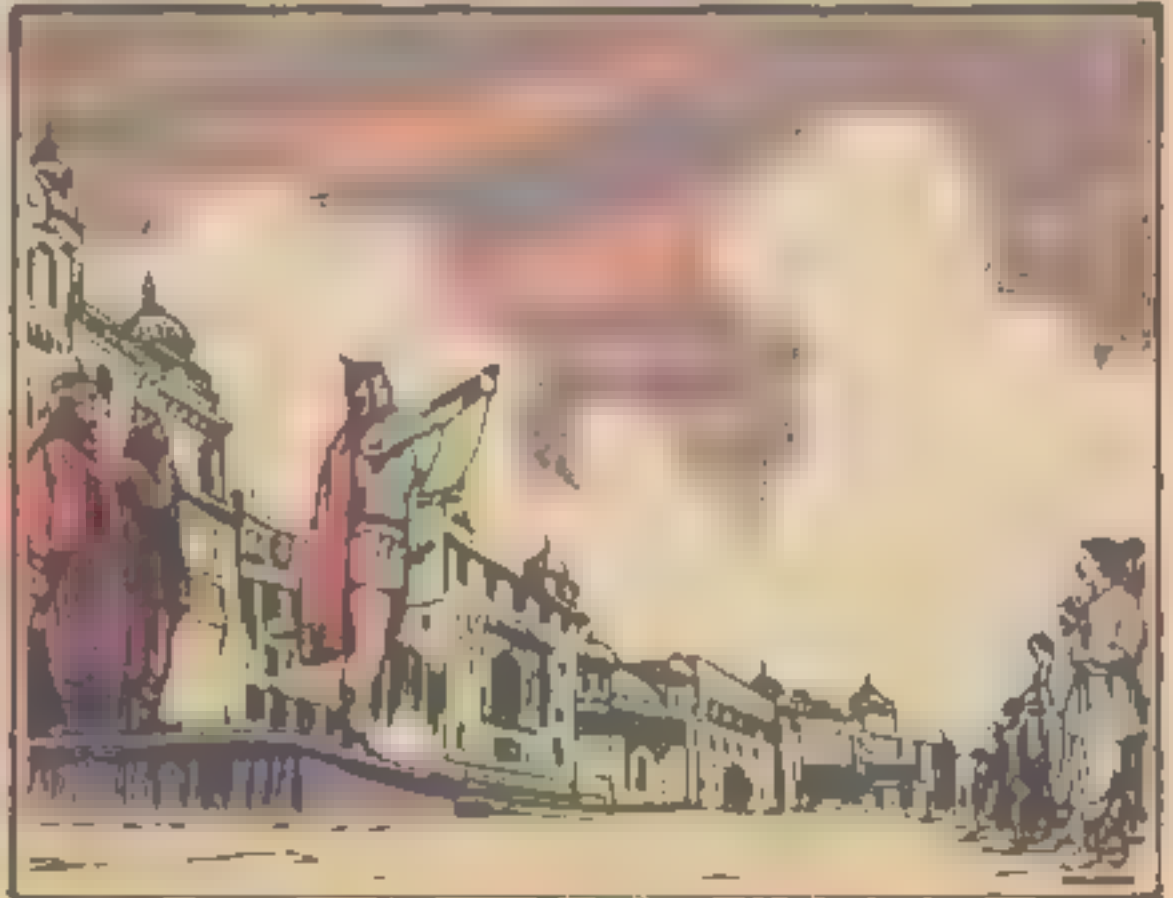

మియాజుద్దీన్ ద్వారతోరణం కిందికి రాగానే, అది విరిగి అతడి మీద పడింది. అతడు అక్కడికక్కడే మరణించాడు. సుల్తాన్ మరణం వ్రమాదవశాత్తు పాటిల్లినట్టు కనిపించి నప్పటికీ, అది సుల్తాన్ కుమారుడు జిలూమ్ ఖాన్ పన్నిన వన్నాగమే అని పలువురు భావించారు.

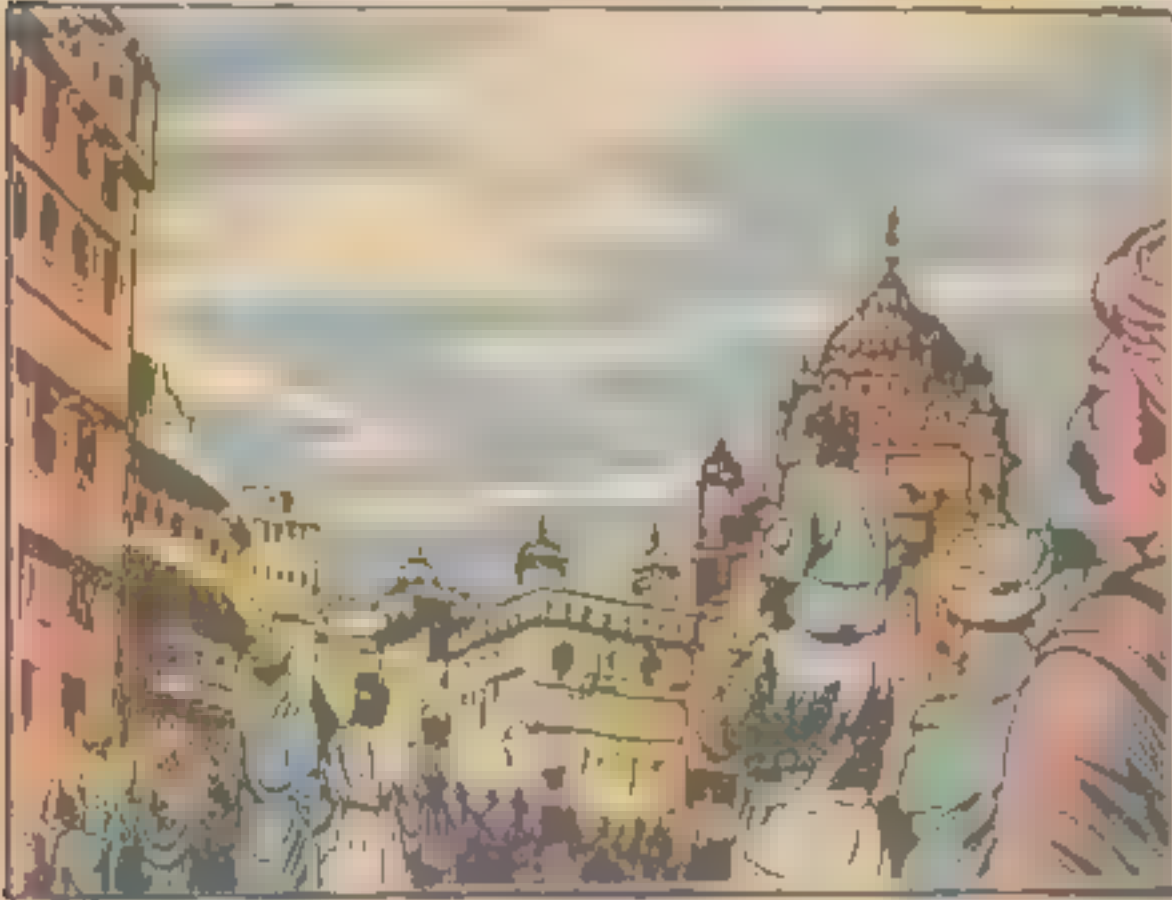
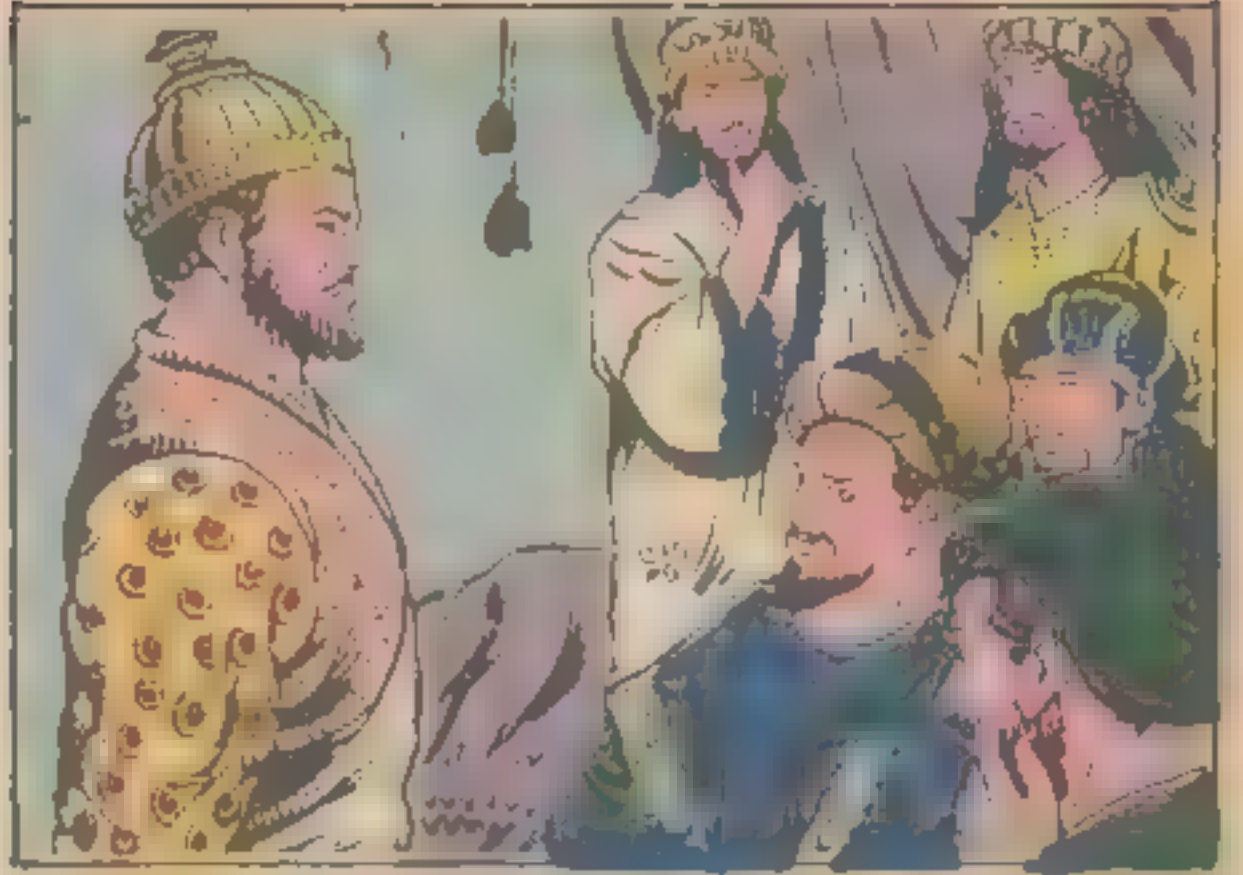
ఉలామ ఖాన్ మహమ్మద్ - చిన్ -
తుగ్లక్ పేరుతో ఢిల్లీ సుల్తాన్
అయ్యాడు. చంచలస్వభావం గల
తుగ్లక్ తన రాజధానిని ఢిల్లీ నుంచి
దేవగిరికి స్థూలని తీర్మానించాడు.
దౌలతాబాద్ అని పేరు మార్చిన
దేవగిరి ఢిల్లీకి ఏడు వందల మైళ్ళ
దూరంలో వుంది. అక్కడ ఒక కోట,
అనేక భవనాలు నిర్మించబడ్డాయి.

ప్రభుత్వ కార్యాలయాలను మాత్రమే
కాకుండా ఢిల్లీ పొరులందరినీ కూడా
దౌలతాబాదుకు తరలించాలని సుల్తాన్
ప్రకటించాడు. సుల్తాన్ నిర్ణయం
విన్న ప్రజలు తరతరాలుగా
నివసిస్తూన్న ప్రాంతాన్ని, అన్యాయ
లను వదులుకుని కొత్త చోటికి వెళ్ళ
డానికి నమ్మకంలేదు.

అలా-వెళ్ళడానికి తరన్కరించిన పొరు
లందరినీ బెదిరించి మరి దేవగిరికి నడి
పించారు. చివరికి గుడ్డివాళ్ళనూ,
కుంటివాళ్ళనూ కూడా పదలకుండా
నైనికులు బలవంతంగా లాక్కు
పోయారు. అందువల్ల చాలామంది
చారిలోనే ప్రాణాలు పోగొట్టుకున్నారు.
ప్రాచీనమైన ఢిల్లీనగరం నిర్మానుష్య
మయింది.

కాని, దొలకాబాదులో ప్రజలజీవితం సుఖంగా సాగలేదు. అధికారులందరికీ ఢిల్లీనగరమే మేలనిపించింది. చివరికి సుల్తాన్‌కు కూడా నూతన రాజధాని వచ్చలేదు. ఉన్నట్టుండి తుగ్లక్ మళ్ళీ ప్రజలంతా ఢిల్లీకి తిరిగి వెళ్ళాలని ప్రకటించాడు. అందరికీ తిరిగి వెళ్ళాలని పున్నప్పటికీ సుల్తాన్ చంచల న్యథావం వారికి కోపం తెప్పించింది.

తెర్రేగు ప్రయాణం ఒక పథకం ప్రకారం సాగలేదు. అంత దూరం నడవలేక చాలామంది మార్గమధ్యం లోనే చనిపోయారు. మరి కొందరిని దారిదోపిడి దొంగలు దోచుకున్నారు. మిగిలినవారు ఢిల్లీ చేరారు. కాని అక్కడి జళ్ళన్నీ శిథిలమై వున్నాయి. దివాలా తినిన సుల్తాన్ ప్రభుత్వం ప్రజలు దాచుకున్న కొద్దిపాటి ధనాన్ని కూడా బాక్కుపెట్టింది.

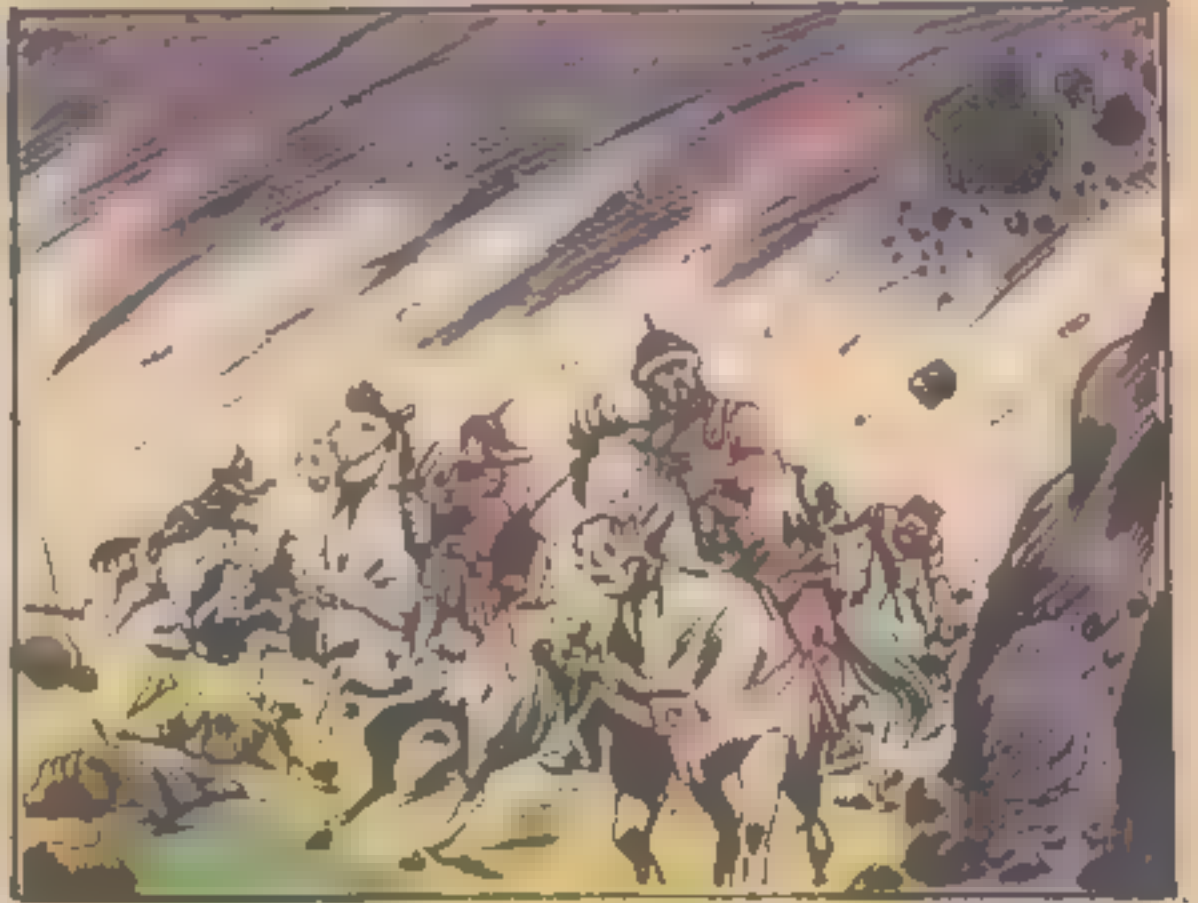
ప్రభుత్వ ఖజానా ఖాళీ కావడంతో, సుల్తాన్ బంగారు, వెండి నాణాల స్థానానె రాగినాణాలు ప్రవేశపెట్టాడు. దానితో కొందరు కమ దగ్గర పున్న రాగిపాత్రలను, సొమ్ములను కరిగించి సొంతంగా నాణాలు తయారు చేశారు. అర్థిక సంక్షోభం విరృడడంతో సుల్తాన్ అదనపు పన్నులు విధించాడు. పన్నులు చెల్లించలేనివారు నానా హింసలకు గురికావాలని వచ్చింది.

సుత్తాన్ రాజ్యవిస్తరణకు కూడా
పూనుకుని మూడులక్షల డెబ్బైవేల
మంది సైనికులను నమకూర్చు
కున్నాడు. మొదట పర్షియా మీద
దండెత్తాలనుకున్నాడు కాని, ఆ
తర్వాత ఆ ఉద్దేశాన్ని మార్చుకుని
కుమాన్ ప్రాంతంలోని చిన్న, చిన్న
రాజ్యాలను తన సామ్రాజ్యంలో
కలుపుకోవాలని కొండల కేసి సైన్యాన్ని
నడిపించాడు.

కాని దానికూడా కాలం కలిసి
రాలేదు. ఋతుపవనాలు అప్పుడే
ప్రారంభమయినై. తుపాను చాటక
కొండచరియలు విరిగి సైన్యం మీద
పడసాగాయి. కొండ ప్రాంతాలను
పాలించే చిన్న, చిన్న నాయకులు
సైతం ఈ దురాక్రమణను ఎదుర్కొని
శత్రుసైన్యాన్ని ముప్పుతిప్పలు
పెట్టారు. ఆ విధంగా చాలామంది
సైనికులు ప్రాణాలు కోల్పోయారు.

అతడి సామ్రాజ్యమంతటా ఏతూరీలు,
తిరుగుబాట్లు చెలరేగాయి. నెండు
ప్రాంతంలో తిరుగుబాటును అణచ
డానికి వెళ్ళిన మహమ్మద్-బిన్-తుగ్లక్
విష జ్వరానికి గురయి 1351వ
నవంబర్ 15న మరణించాడు. చిన్న
చిన్న సామంతరాజులు సైతం
స్వాతంత్ర్యం ప్రకటించుకోవడంతో
తుగ్లక్ సామ్రాజ్యం చిన్నాభిన్న
మయింది.

లోంగుబాటు

సింహపురి, వజ్రగిరి ఇరుగుపొరుగు రాజ్యాలు. సింహపురితో పోల్చితే, వజ్రగిరి చాలా బలహీనమైన రాజ్యం. అయినా, రాజ్యకాంక్షగల వజ్రగిరి రాజు కాలకేతు, సింహపురి రాజైన వీరసింహుడితో యుద్ధానికి తలపడి, చాలాసార్లు ఓడిపోయాడు.

విదైనా కుతంత్రంతో వీరసింహుణ్ణి బంధించాలని కాలకేతు ఆలోచించాడు. అతడు ఒక దూతను ఆయన వద్దకు పంపి, రెండు రాజ్యాల మధ్యా శాశ్వత సంతి గురించి మాట్లాడేందుకు రావలసిందిగా అహ్వానించాడు. వీరసింహుడు అందుకు ఒప్పుకున్నాడు.

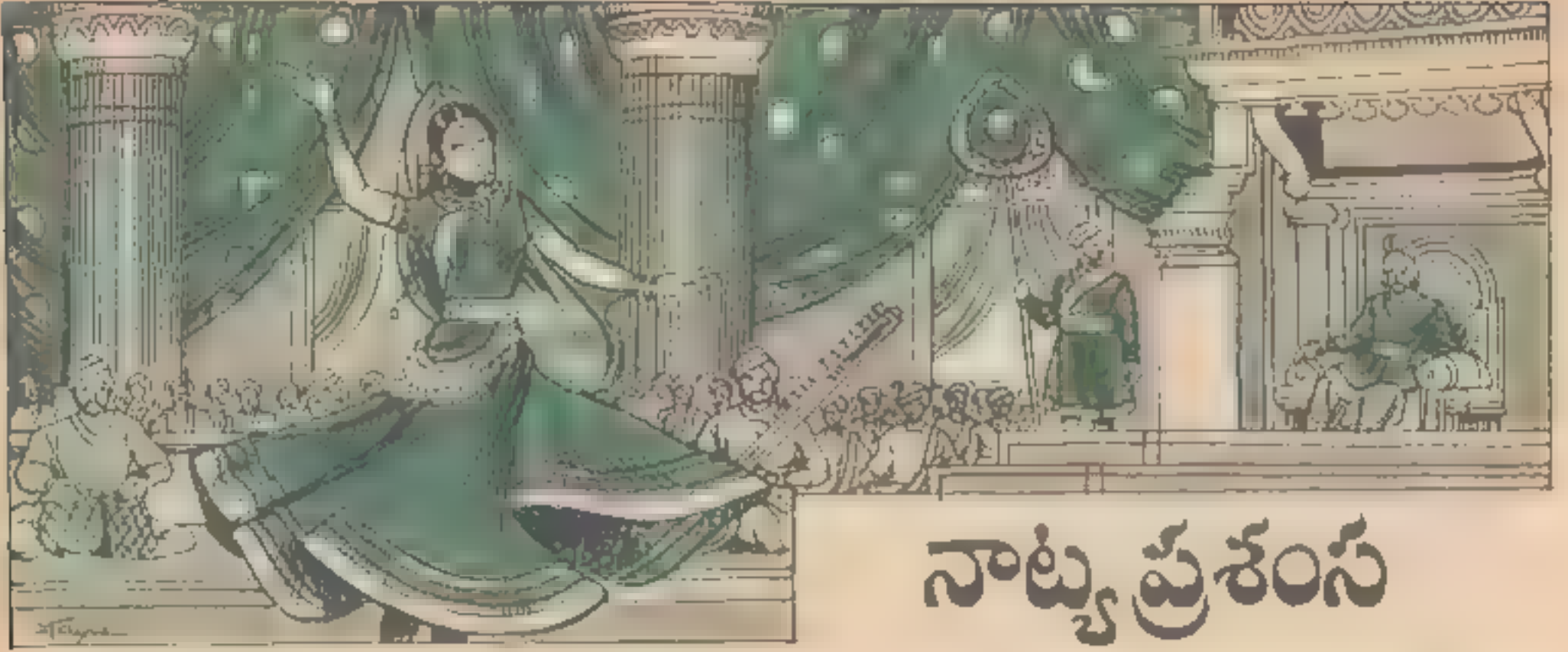
నాలుగు రోజుల తరవాత, కొద్దిమంది అంగరక్షకులతో తన నగరం వచ్చిన సింహపురి రాజు గౌరవార్థం, కాలకేతు విందు ఏర్పాటు చేశాడు. ఇప్పుడు వీరసింహుణ్ణి బంధించడం చాలా తేలిక అని భావించిన కాలకేతు, ఆయనను అటపట్టించాలనుకుని, “ఒక రాజు, తన శత్రురాజును నమ్మించి విందుకు అహ్వానించి—ఇప్పుడు నిన్ను బంధిస్తున్నానంటే, ఆ రాజు పరిస్థితి ఎలా వుంటుంది?” అని అడిగాడు.

“శత్రు రాజు తెలివైనవాడైతే, పగవాణ్ణి నమ్మి విందుకు రానేరాడు!” అన్నాడు సింహపురి రాజు. ఆ బవాబుతో కాలకేతుకు అనుమానం గలిగి, “ఎవరు నువ్వు?” అని గద్దించి అడిగాడు.

“నేను వీరసింహ రాజుగారి ప్రధాన అంగరక్షకుణ్ణి!” అంటూ అతడు తన మారు వేషం తొలగించి, “కాలకేతూ, మా రాజుగారు నిన్ను యుద్ధంలో ఎన్నిసార్లు ఓడించినా, నిన్ను ప్రాణాలతో పదిలాడే తప్ప, సామంతుడుగా చేసుకునే ప్రయత్నం చేయ్యలేదు. ఇప్పుడు మా సైన్యాలు నరిహడ్డు దాటి, దాడి చేసేందుకు సిద్ధంగా వున్నవి. నువ్వేం చెప్పదలిచావు?” అని అడిగాడు. కాలకేతు వణికిపోతూ, “నేను సింహపురి రాజుగారి సామంతుణ్ణి! ఆ సంగతి స్వయంగా మహారాజుకు మనవి చేసుకునేందుకు, యిప్పుడే నీ వెంట బయలుదేరి వస్తాను,” అన్నాడు.

—దానరి వెంకటరమణ

నాట్యప్రశంస

లిక్షణదేశంలో చూడామణి అనే నర్తకి వుండేది. ఆమె అనేక రాజసభలలో తన నాట్యకౌశల్యాన్ని ప్రదర్శించి, అందరిచేతా తనకుతానే సాటి అనిపించుకున్నది.

ఒకసారి ఆమె, మాళవరాజు కొలువులో తన నాట్యవిద్య ప్రదర్శించింది. ఆమె నాట్యం చూసి రాజుతోపాటు, సభలోని వారంతా ముగ్ధులైపోయారు.

రాజు, బహుమతులివ్వబోతున్న సమయంలో ఆమె, "మహారాజా, నాట్యశాస్త్రంలో ప్రమాణ గ్రంథం రాసిన లలితాచార్యుల వారిప్పుడు, మీ ఆస్థానంలోనే వున్నారు కదా! నన్ను గురించి వారు నాలుగు మాటలు చెప్పడం కన్న, నాకు వేరే బహుమానాలెందుకు," అన్నది.

రాజు, చూడామణి వినయానికి ముచ్చటపడి, లలితాచార్యుణ్ణి మాట్లాడవలసిందిగా కోరాడు.

లలితాచార్యుడు తన ఉన్నతాసనం మీది నుంచి లేచి, "చూడామణి నాట్యవిద్యలో పరిపూర్ణమైన ప్రజ్ఞ సాధించాలనుకుంటున్నది. ఇందుకుగాను, ఈమె నేర్చుకోవలసిన కొన్ని మెలుకువలు చెబుతాను," అంటూ నాట్యశాస్త్ర సంబంధమైన కొన్ని ముఖ్యవిషయాలు చెప్పాడు. అంతేగాని, చూడామణి అంతకుముందు చేసిన నాట్యప్రదర్శనను గురించి ఒక్కమాట కూడా చెప్పలేదు.

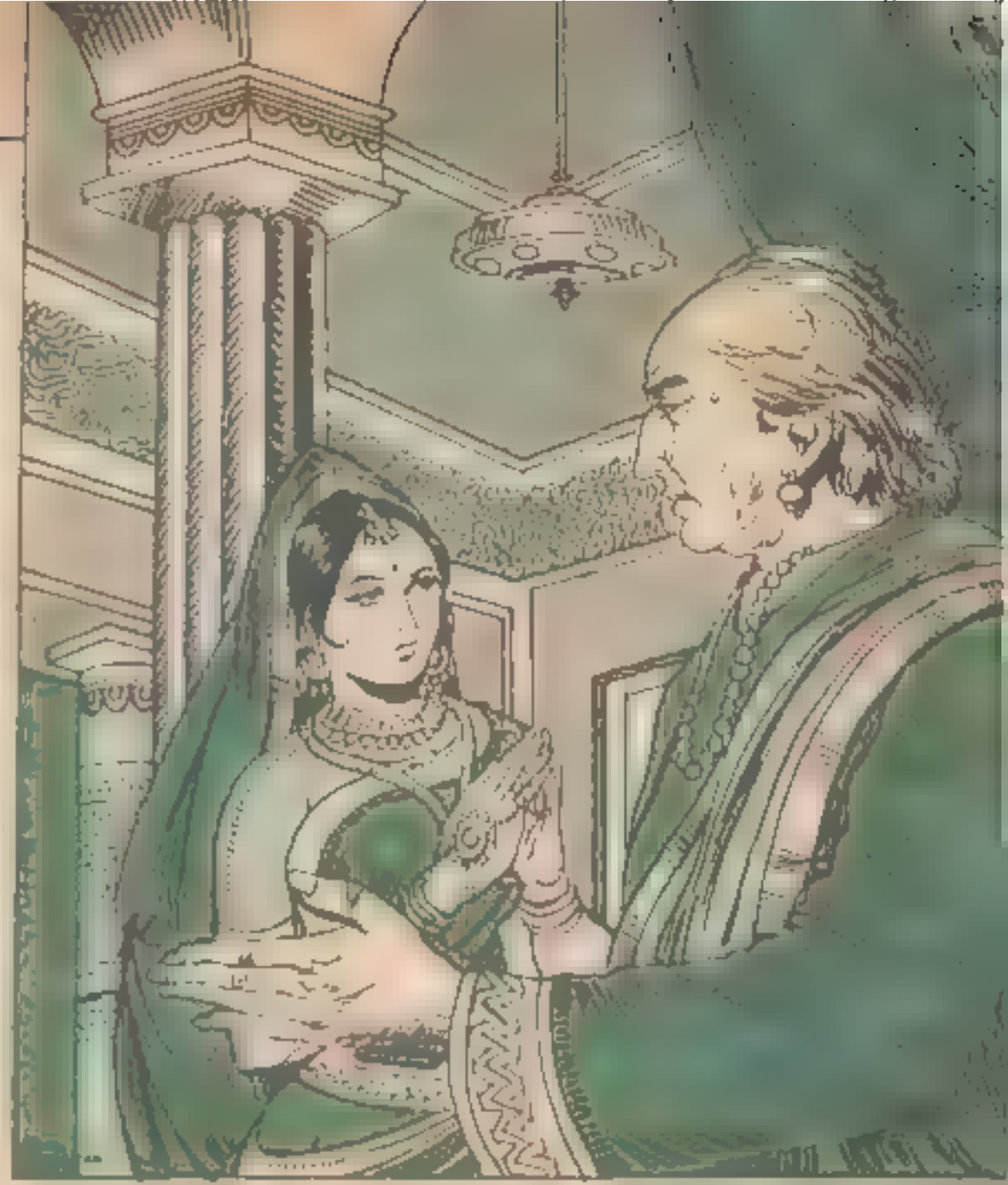
మరసటి రోజున లలితాచార్యుడి దగ్గిరకు చూడామణి సేవకుడొకడు వచ్చి, తన యజమానురాలు యివ్వమన్నదంటూ ఒక ఉత్తరంతోపాటు, విలువైన పట్టుబట్టలో అందంగా మూట కట్టబడిన వస్తువొకటి, ఆయనకు యిచ్చాడు.

లలితాచార్యుడు ఉత్తరం మడతలు విప్పి చదివాడు. అందులో యిలా వున్నది:

రాజులెందరి చేతనో సన్నానా లందుకుని,
నాట్యవిద్యలో దిట్ట అనిపించుకున్నాను.
అలాంటి నేను, నాట్యశాస్త్రం అవపోసన
పట్టిన మీకు, ఏదైనా కానుక యివ్వ
కుండా యీ దేశం విడిచిపోవడం యిష్టం
లేదు. నేను ఎప్పుడూ గుర్తుండా అని
అశిస్తూ, యీ బహుమానం పంపిస్తున్నాను.

లలితాచార్యుడు మూట విప్పి చూసి
ఎక్కడలేని ఆశ్చర్యంపొందాడు. అందులో
తుక్కు దూగరా తప్ప మరే వస్తువు
లేదు. చూడామణి అహంకారానికి ఆయన
ఓక్కక్షణం నివ్వెరపడినా, తమాయించు
కుని, ఆమెకు యిలా ఉత్తరం రాశాడు:
నువ్వు పంపిన బహుమతి అందింది.
పైన కట్టిన పట్టుగుడ్డ, అందంగా వుండే
నిన్ను గుర్తు చేస్తుంటే, లోపల నువ్వు
పెట్టి పంపినవి, నీ మనసెలాంటిదో తెలి
పాయి. నువ్వు యిచ్చుకోగలిగినవీ, నీ
తాహతుకు తగినవీ అయిన వస్తువులే.
నాకు బహుమానంగా పంపావు. నీ బహు
మతి, నిన్ను ఎప్పుడూ గుర్తుండేలా చేసింది.

సేవకుడు ఆ ఉత్తరం తీసుకుపోయి
చూడామణికి యిచ్చాడు. అది చదివాక
ఆమెకు తాను చేసింది ఎంత పెద్ద తప్పో
తెలిసి వచ్చింది. ఆమె లలితాచార్యుడి
దగ్గరకు వెళ్ళి, ఆయనను క్షమాపణ
కోరి, సాష్టాంగపడింది.

లలితాచార్యుడు ఆమెను లేవదీసి,
"నీవు చక్కని నాట్యకత్తెవు. ఈ విష
యంలో నే నేనాడూ సందేహ పడలేదు,"
అన్నాడు.

చూడామణి ఆశ్చర్యంగా, "ఈ సంగతి
మీరు నిన్న నూచనప్రాయంగా అయినా
సభలో అని వుంటే, నే నీ తప్పు చేసివుండే
దాన్నికాదు. బహుశా, నాలాంటివాళ్ళల్లో
వుండే సహజమైన అక్కసును బయట
పడేలాచేసి, గర్వభంగం చేయాలని మీరు
భావించి వుంటారు!" అన్నది.

ఆ మాటలకు లలితాచార్యుడు నవ్వి,
"నాట్యం చేయడంలో నీకు, నిన్ను
మించినవారు మరెవరూ తేరన్న అహం

కారం వున్నదనడంలో, ఎలాంటి అనుమానమూ లేదు. నీ నాట్యాన్ని గురించి సభలో, నా అభిప్రాయం చెప్పమనడంలో, నీ ఉద్దేశం ఏమిటో నా కర్థమైంది. శాస్త్రకారుడుగా పేరు. ప్రఖ్యాతులున్న నా దగ్గిర నుంచి ప్రశంసలు పొంది, నాట్యకత్తెగా నీ కిదివరకే వున్న బ్యాతిని మరింతగా యి ను మడింప చేసుకోవాలనుకున్నావు. అవునా?" అన్నాడు.

చూడామణి, లలితాచార్యుడికి నమస్కరిస్తూ, అవునన్నట్టు తలాడించింది.

"నేను సామాన్య ప్రేక్షకులలాగా, నీ పాదాల ప్రతికదలికకూ తన్మయుణ్ణయి పోయి, చప్పట్లు చరచలేనుగదా! అందుకాగ్గరణం, నాకు ఖుణ్ణంగా శాస్త్రం తెలిసి వుండడం. నాట్యాచార్యుడిగా, నీ విద్య మరింత పరిపక్వత చెందే బాధ్యత కూడా తీసుకోవడం వల్లనే, నాట్యంలో నీకు అంతగా తెలియని మెలుకువలను గురించి ప్రస్తావించాను," అన్నాడు లలితాచార్యుడు.

"స్వామీ, అజ్ఞానంవల్ల, మీ సదభిప్రాయాన్ని నేను గుర్తించలేకపోయాను," అన్నది చూడామణి దీనంగా.

"చూడామణి, నీది కేవలం అజ్ఞానం కాదు; తొందరపాటు. నాట్యంలోని అతి సున్నితమైన మెలుకువలు ఏవో, నువ్వు తప్ప ఆ సభలో మరెవరికీ తెలుసుకోవలసిన అవసరం లేదు. మహాసముద్రం లాంటి నాట్యశాస్త్రంలో, నీకు తెలియని స్వల్పవిషయాల గురించి నేను చెప్పటాన్ని గమనించి వుంటే, నాట్యవిద్యలో నీ కున్న ప్రజ్ఞను మెచ్చుకున్నాననేది స్పష్టమవుతున్నదిగదా? ఏ విధంగా పరిశీలించి చూసినా, సభలోని నా మాటలు నీ నాట్య ప్రశంసను సూచిస్తాయిగాని, నిరసనను కాదు," అన్నాడు లలితాచార్యుడు.

ఆ తరువాత చూడామణి కొన్నాళ్ళ పాటు, లలితాచార్యుని వద్ద నాట్యవిద్యలో తనకు తెలియని అంశాలను అధ్యయనం చేసి, ఆయన దీవెనలందుకుని, తన దేశం తిరిగి వెళ్ళింది.

కట్టలవిచ్చి

కొడుకు వీరభద్రం పెళ్ళి ముహూర్తానికి బయలుదేరవలసిన సమయంలో, తాయారమ్మ ఒంట్లో బావుండలేదంటూ మంచం మీద ముణగడ తీసుకుని పడుకున్నది. వీరభద్రానికి ఏమి చేయాలో తోచింది కాదు. తల్లికి ఎటువంటి అస్వస్థత లేదని అతడికి తెలుసు. ఆమెకు అత్తగారి లాంఛనాలు ముట్టబోవడం లేదన్న కోపం తీవ్రంగా వున్నది.

వీరభద్రం తల్లికి ఎంతగానో చెప్పి చూశాడు. అన్నిటికీ ఆమె, "నా ఒంట్లో బాగలేదు. కోడలు అన్నాక, ఇంటికి రాకపోతుందా. నేను చూడకపోతానా," అంటూ మొండిగా జవాబులివ్వసాగింది.

తాయారమ్మకు వీరభద్రం ఒక్కగానొక్క కొడుకు. అతను మూడు సంవత్సరాలుగా మరొక ఊళ్లో ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. అతను అద్దెకుంటున్న

ఇంటి పక్కనే ఒక పేద కుటుంబం వుంటున్నది. చిన్నప్పడే తల్లిని పోగొట్టుకున్న లలిత, తమ్ముళ్ళ ఆలనాపాలనా తానే చూస్తున్నది. తండ్రి సంపాదన బహు తక్కువ. ఆమె ఆ చాలీచాలని అదాయంతోనే గుట్టుగా సంసారం గడుపుకువస్తున్నది. ఆమె అందం చెప్పకోదగినంతది కాకపోయినా, ఆమె శాంతగుణం, ఓర్పు, ఇంటి పనుల్లో నేర్పు, వీరభద్రాన్ని ఆకర్షించాయి.

లలిత వంటి భార్య దొరకడం అదృష్టం అనుకున్నాడు, వీరభద్రం. ఆమె అభిప్రాయం తెలుసుకున్నాకే, అతను తల్లిదండ్రులను వాళ్ళింటికి తీసుకుపోయాడు.

"పాతికవేలు కట్నం యిచ్చే పక్షంలో, యీ పిల్లను కోడలుగా తెచ్చుకోవచ్చు," అన్నది తాయారమ్మ. గెరుగు ప్రయాణంలో బండి ఎక్కుతూ.

యివ్వాలి !'' అన్నది తా యా ర మ్మ పంతంగా.

''అమ్మా, ఈ లాంఛనాల సంగతి కూడా మర్చిపో. పెళ్ళి ఖర్చులకుగాను, నేనే లలిత తండ్రికి కొంత డబ్బు సర్దుబాటున్నాను,'' అన్నాడు వీరభద్రం.

తరవాత ఆమె ప్రమేయం లేకుండా పెళ్ళికి అన్ని ఏర్పాట్లూ జరిగిపోయినై. మర్నాడే పెళ్ళి !

ఆ సరికే బంధువులతో నాలుగు బళ్ళు కదిలి వెళ్ళిపోయాయి. త యా ర మ్మ ఆరోగ్యం బాగాలేదని వంకపెట్టి, తండ్రి కొడుకులను వెళ్ళమంటున్నది:

''ఆ ఊళ్ళో వైద్యులకేం కొదవలేదు. నీ పెట్టె సర్ది బాబాయివాళ్ళ బండిలో పంపించేశాను.'' అంటూ వీరభద్రం తొందరపెట్టాడు.

వాళ్ళు లలితా వాళ్ళ ఊరు ఇవతల వున్న ఏటిని సమీపించేసరికి బాగా రాత్రు అయింది. ఆ సరికి మిగతా బళ్ళు ఏరు దాటి వెళ్ళిపోయాయి. వీరభద్రం వాళ్ళున్న బండి ఏటిని సమీపిస్తూండగా, ఏటిలోకి కొత్త నీరు రావడంతో బాగా పొంగివున్నది. వంతెన మీదుగా నీరు ప్రవహిస్తున్నది.

''ఏరు తీసేదాకా మనం, యీ ఒడ్డున వుండిపోవలసిందే.'' అన్నాడు బండివాడు.

వీరభద్రం అశ్చర్యపోతూ, ''లలిత తండ్రి పాతిక రూపాయలు కూడా యిచ్చుకోలేదు,'' అన్నాడు.

తాయారమ్మ ముఖం కందగడ్డలా చేసుకుని, ''అయితే, ఈ దరిద్రగొట్టు సంబంధం మనకు వద్దనేవద్దు,'' అన్నది.

వీరభద్రం ముఖం చిన్నబుచ్చుకుని, ''డబ్బే ముఖ్యం కాదు. నేను పెళ్ళంటూ చేసుకుంటే లలితనే చేసుకుంటాను,'' అన్నాడు.

వీరభద్రం తండ్రి ఎటూ మాట్లాడలేక తటస్థంగా వుండిపోయాడు.

''వాళ్ళు కట్నం యివ్వలేని పక్షంలో, అత్తవారి లాంఛనాలకు ఐదు వేలు

మర్నాటి ఉదయానే పెళ్లి ముహూర్తం. వీరభద్రం దిగాలు పడిపోతూ, " ఏరు ఎప్పటికీ తీసేట్టు? " అని బండివాణ్ణి అడిగాడు.

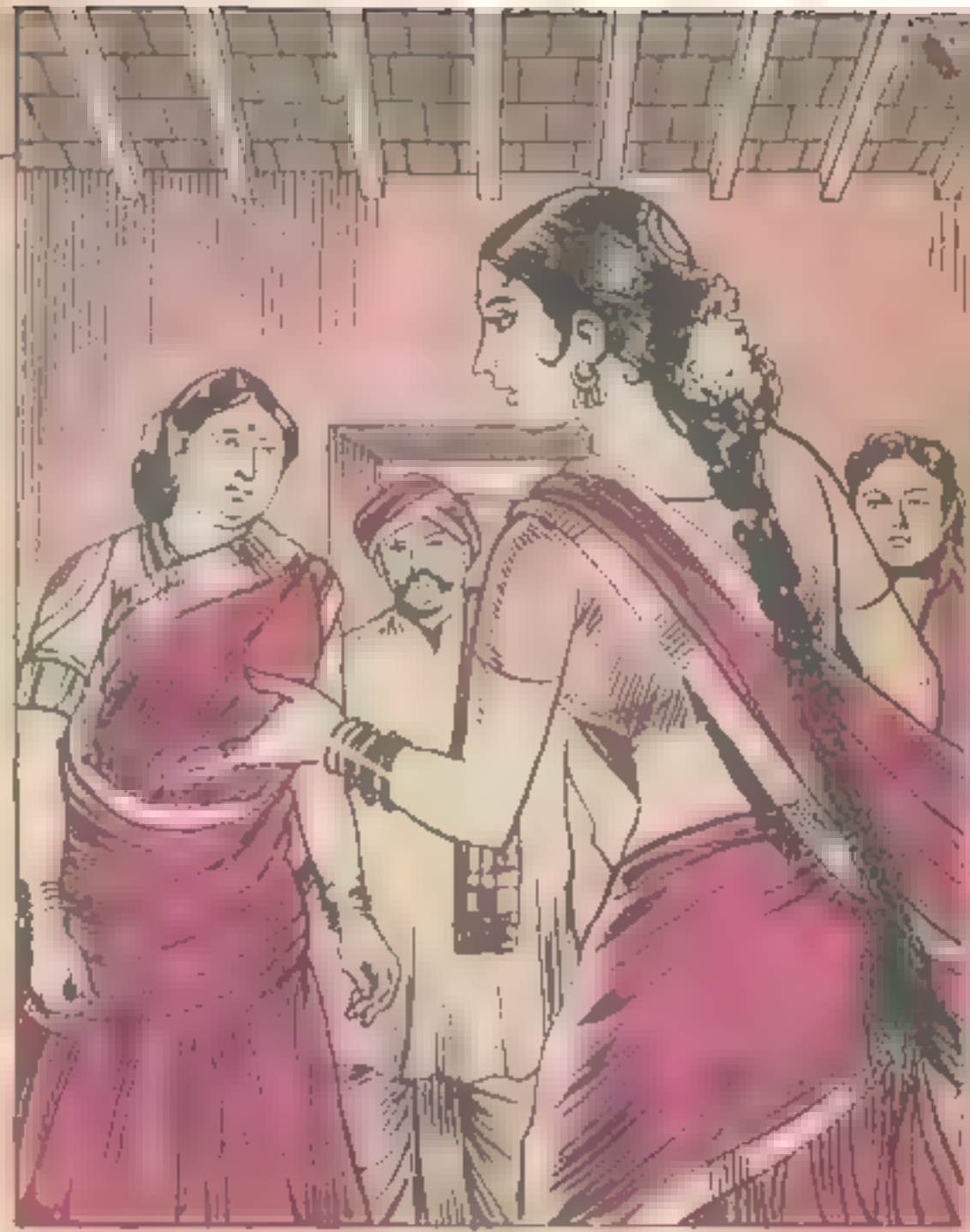
" చెప్పలేం. అర్ధరాత్రికే తీయవచ్చు, అలాకాక నాలుగైదు రోజులు పట్టినా పట్టవచ్చు," అన్నాడు బండివాడు.

ఆ మాటలు విన్న తాయారమ్మ బండిలో ఉత్సాహంగా లేచి కూర్చున్నది. అంతలో పెద్ద పెట్టున గాలి దుమారం ఆరంభమయింది. ఏటిగట్టుకు దగ్గిర్లో, కాస్త పెడగా ఒక పెంకుటిల్లున్నది. బండివాడు బండిని, ఆ ఇంటి ముందుకు తీసుకుపోయాడు.

వీరభద్రం తలుపు తట్టగానే, ఒక నడి వయసువాడు తలుపు తెరిచి, " ఎవరు మీరు? ఏం కావాలి? " అని అడిగాడు.

వీరభద్రం అతడికి సంగతి చెప్పి, " బయట చీకటితోపాటు గాలిదుమారం కూడా లేచింది. ఏరు తీసేదాకా, కాస్త మీ ఇంట్లో తలదాచుకోదలిచాం," అన్నాడు.

" మాది లంకంత ఇల్లు. పెళ్ళి యీ ఇంట్లో చేసుకోదలుచుకున్నా. నా అభ్యంతరం లేదు," అని నవ్వుతూ ఇంటి అతను లోపలికి దారితీసి, పెద్దగా, " ఆమ్మా, రాగిణి! మనింటికి అతిథు లొచ్చారు," అంటూ కేకపెట్టాడు.

లోపలి గదుల్లో నుంచి రాగిణి అన్న ఆమ్మాయి అక్కడికొచ్చి, వీరభద్రం తల్లి దండ్రులకు నమస్కరించింది. ఆమెకు ఇరవై ఏళ్ళకన్న ఎక్కువ వయసుండదు; కళ్ళను మెరమెరలాడించే అందం.

తాయారమ్మ వద్దన్నా వినకుండా, ఆమె అప్పటికప్పుడు వంటచేసి, అందరికీ వడ్డించింది. ఒక పెద్ద గదిలో పరుపులు దులిపి పక్కలువేసి, " ఏమీ మొహ మాట పడకండి. ఏ అవసరం వచ్చినా కేకవేయండి. పక్క గదిలోనే వుంటాను," అని చెప్పి వెళ్ళిపోయింది.

తాయారమ్మకు రాగిణిని చూస్తూనే మనసులో కొత్త అలోచనలు బయలు

దేరినై. అందమైన పిల్ల! ఇంటాయనకు ఒక్కగానొక్క కూతురులా వుంది. లాంఛనాల మాట అలా వుంచి, యీ పిల్లను చేసుకుంటే, అందగత్తె అయిన కోడలితో పాటు, ఏటి ఒడ్డున వున్న బహు ముచ్చటైన ఇల్లు కూడా తమదవుతుంది!

“ఏరు మనమంచికే పొంగినట్టున్నది!” అన్నది తాయారమ్మ ఉత్సాహంగా.

“అదేం మాట! ఏరు త్వరగా తీస్తే, మనం తెల్లవారి ముహూర్తం వేళకు ఆ ఊరు చేరుకోవచ్చు,” అన్నాడు వీరభద్రం.

“అ ముహూర్తానికే రాగిణి మెళ్లో మూడు ముడులూ వేస్తే సరిపోతుంది,” అన్నది తాయారమ్మ.

వీరభద్రం ఉలిక్కిపడి, “నీకేమన్నా మతిపోయిందా, అమ్మా!” అన్నాడు కోపంగా.

తాయారమ్మ తనూ కోపం తెచ్చుకుని, “ఈ అమ్మాయికి అందం వుంది, వచ్చిన వాళ్ళను ఆదరించడం తెలుసు. ఏదో కొంత కట్నం ముట్టజెప్పగల వాళ్ళలాగే కనబడుతున్నారు,” అన్నది.

“పెళ్ళంటే కట్నం వసూలు చెయ్యడమేనా? నాన్నకు, తాతయ్య ఎంత కట్నం యిచ్చాడో విన్నాలే,” అన్నాడు వీరభద్రం.

వీరభద్రం తండ్రి తల పక్కకు తిప్పుకుని చిన్నగా నవ్వుకున్నాడు. తాయారమ్మ గతుక్కుమని, “అయినా, ఆ రోజులు వేరు! తెల్లవారగానే నేను, రాగిణి తండ్రితో మాట్లాడి, ఈ పెళ్ళికి ఒప్పిస్తాను. కాదూ, ఆ పొంగుతున్న ఏట్లో హరీ అంటాను,” అన్నది.

ఈ కొత్త సమస్యకు పరిష్కార మార్గమేమిటో వీరభద్రానికి అర్థం కాలేదు. అతడు అలోచిస్తూ నిద్రలోకి జారుకున్నాడు. తిరిగి అతడికి మెలుకువ వచ్చేసరికి తెల్లవారుతున్నది. కిటికీలోంచి ఏటి నీరు తీసిన సూచనగా వంతెన స్పష్టంగా కనబడుతున్నది.

అప్పటికే నిద్ర లేచిన తాయారమ్మ, వీరభద్రంతో, “ఇక ప్రయాణం అవుదా

మనుకుంటున్నావేమో, అదేం కుదరదు. నీ పెళ్ళి రాగిణితో జరగవలసిందే!" అంటూ, రాగిణిని కేకవేస్తూ, లోపలి గదుల్లోకి వెళ్ళింది.

తరవాత ఒకటి, రెండు నిమిషాలు జరక్కుండానే, తాయారమ్మ పెట్టిన కేక విని వీరభద్రం, తండ్రి అక్కడికి పరిగెత్తారు. ఇల్లంతా నిశ్శబ్దంగా వున్నది. ఇంటి పెరటివైపు తలుపులు బార్లా తెరిచి వున్నవి. తాము వెంటతెచ్చిన పెట్టె పెట్టిన చోటు బాళిగా వున్నది. వణుకుతున్న తాయారమ్మ చేతిలో ఒక కాయితం ముక్క వున్నది. వీరభద్రం దాన్ని తీసుకుని చదివాడు. అందులో యిలా వున్నది :

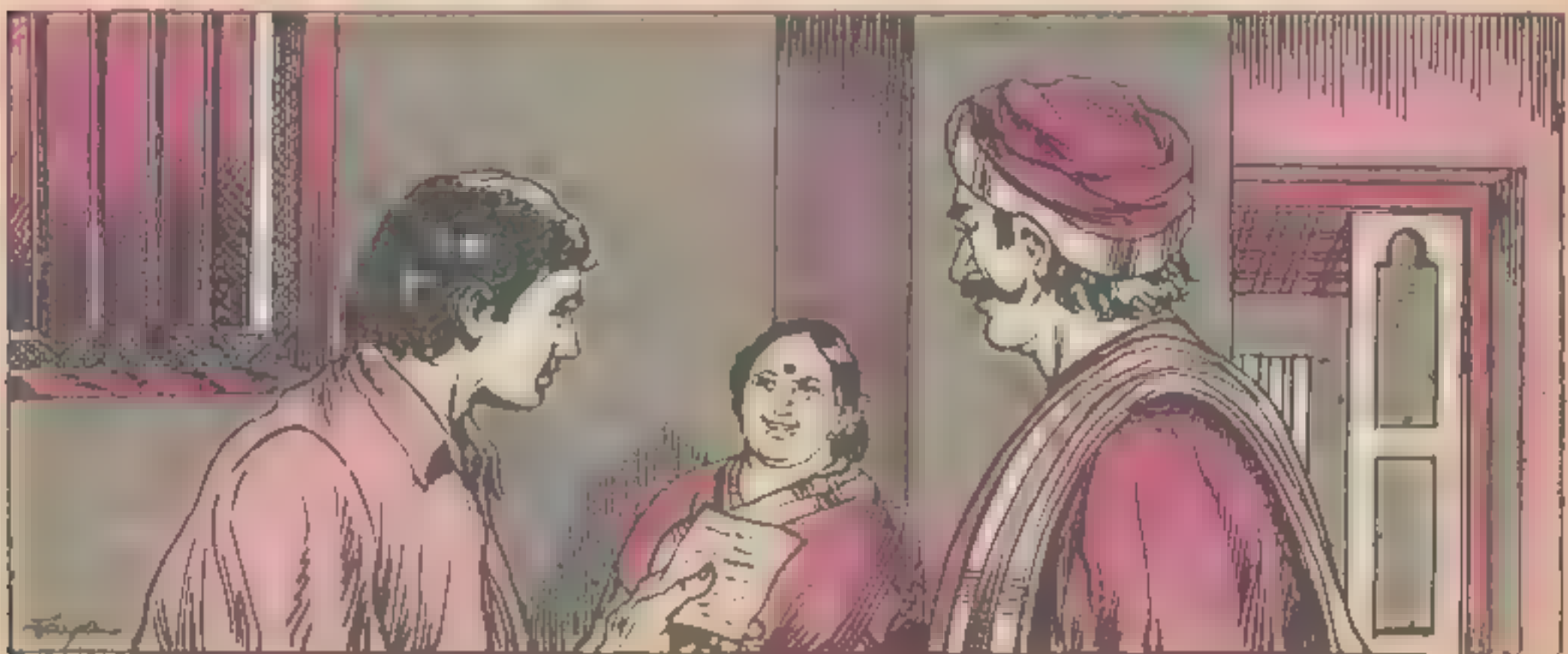
ఈ ఇల్లు మాది కాదు. ఇంటి వాళ్ళు యాత్రకు వెళ్ళారని తెలిసి, మారుతాళం చెవులతో ఇంట ప్రవేశించాం. ఎక్కడా ఒక్క విలువైన వస్తువు లేదు. పెళ్ళికి వెళుతున్న మీ పెట్టెలో విలువైన వస్తు సామగ్రి వుంటుందని, మాకు తెలుసు. దాని తాళం బద్దలుకొట్టి, మీకు నిద్రా

భంగం కలిగించడం ఎందుకని, అలాగే ఎత్తుకు పోతున్నాం. ఏరు మా మంచికే పొంగినట్టున్నది !

కళ్ళనీళ్ళతో దిక్కులు చూస్తున్న తల్లితో వీరభద్రం, "అమ్మా, దిగులు పడకు. నీ నగలూ, వడ్డాణం అన్నీ, బాబాయి వాళ్ళ బండిలో పంపాను. నువ్వు కావాలనుకున్న యీ అందమైన కోడలు, అత్తవారింటికి వచ్చిన మర్నాడే, ఇల్లంతా దోచుకుని పారిపోయి వుండేది," అన్నాడు.

తన నగలూ, విలువైన చీరలూ పోనందుకు తాయారమ్మ సంతోషిస్తూ, "పెద్ద గండమే తప్పింది. దీనితో నా కట్నాల పిచ్చి కుదిరిపోయినట్టే! పదండి, ముమూర్తం వేళ అవుతున్నది. కాబోయే కోడలికి, నా నగలన్నీ పెట్టి, అలంకరించాలి," అన్నది.

తల్లిలో వచ్చిన మార్పుకు వీరభద్రంతో పాటు, ఆతడి తండ్రి కూడా చాలా సంతోషించాడు.

రాజుగారి ప్రాపకం

పుప్పగిరి నగరంలో ధనంజయ్య, గోపయ్య అనే యిద్దరు వ్యాపారులు, రాజ వీధిలో దుకాణాలు పెట్టుకుని, సుగంధ ద్రవ్యాల వ్యాపారం చేస్తూండేవాళ్ళు.

ఒకనాడు రాజభటు డొకడు ధనంజయ్య దగ్గరకు వచ్చి, "మిమ్మల్ని రాజుగారు సాయంత్రం తన ప్రత్యేక మందిరానికి వచ్చి కలుసుకోమన్నారు." అని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

సాయంత్రం అవుతూనే ధనంజయ్య రాజుగారి దగ్గరకు వెళ్ళి, కొంత సేపటికి దుకాణానికి తిరిగి వచ్చాడు.

భటుడి ద్వారా రాజుగారి నుంచి పిలుపు రావడం, ధనంజయ్య రాజభవనానికి వెళ్ళిరావడం గమనించిన గోపయ్య, ధనంజయ్య వద్దకు వెళ్ళి, "నిన్ను రాజుగారు పిలిపించారుగదా, కారణం ఏమిటి?" అని అడిగాడు.

"నాకూ, రాజుగారికి మధ్య ఎన్నో రహస్యాలుంటాయి. అవన్నీ నీకు చెప్పాలా?" అంటూ ధనంజయ్య, గోపయ్యను గట్టిగా కనురుకుని పంపేశాడు.

ఆ తర్వాత కూడా ధనంజయ్య వద్దకు వారానికొకసారి రాజభటుడు రావడం, ధనంజయ్య సాయంత్రంవేళ రాజభవనానికి వెళ్ళి వస్తూండడం గోపయ్య గమనిస్తూనే వున్నాడు.

రాజుగారి దగ్గరకు ధనంజయ్య ఎందుకు వెళుతున్నాడో ఎంత అలోచించినా గోపయ్యకు అంతు బట్టలేదు. ఒకనాడు అతడు భార్యకు సంగతి చెప్పి, "ఎంత బుర్ర బద్దలు కొట్టుకున్నా, నాకు దీని వెనక వున్న రహస్యమేమిటో అర్థం కావడంలేదు. నువ్వు కూడా కాస్త అలోచించి చూడు!" అన్నాడు.

దానికి గోపయ్య భార్య, భర్త కేసి వింతగా చూస్తూ, "ఈ మాత్రానికి పెద్దగా అలోచించడం కూడానా! ఆ ధనంజయ్య వారానికొకసారి రాజుగారి దగ్గరకు వెళ్ళి వస్తున్నాడంటే, ఆయనకు రాజుగారి ప్రాపకం వున్నదన్నమాట," అన్నది.

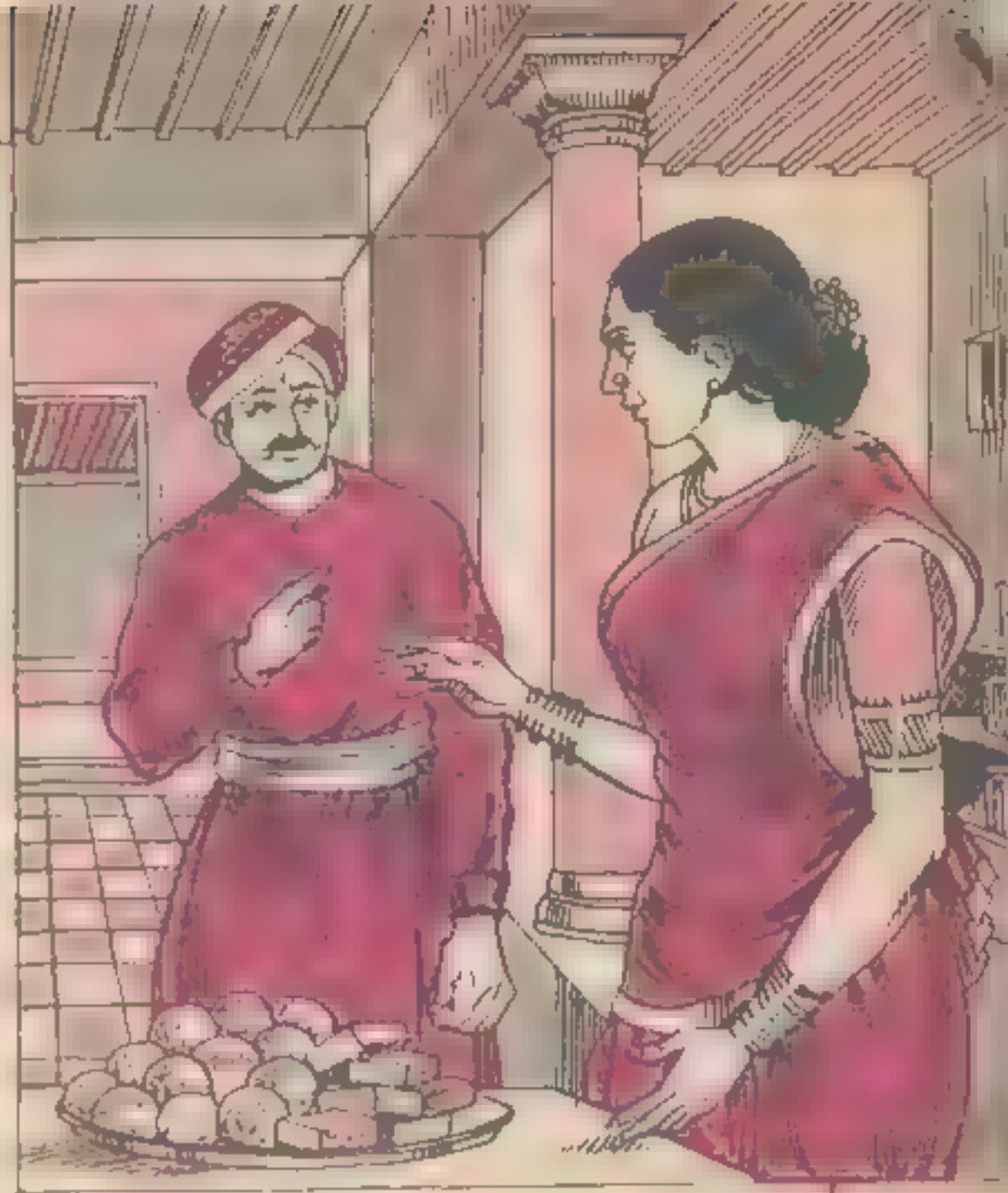
గోపయ్యకు అంతే అయివుంటుందన్న నమ్మకం కలిగింది. అతడు భార్య తెలివి తేటల్ని తెగమెచ్చుకున్నాడు.

"మీరు, నన్ను మెచ్చుకోవడంవల్ల ఒరిగేదేమీ వుండదు. రాజుగారి ప్రాపకం గల ధనంజయ్యను మంచి చేసుకోండి. మనకు ముందు, ముందు లాభం కలుగు తుంది," అన్నది గోపయ్య భార్య.

ఆ మర్నాడు గోపయ్య, భార్యచేత మిఠాయిలు చేయించి, బజారులో పది రూపాయిలు పెట్టి పళ్ళు కొని, వాటిని బుట్టలో పెట్టుకుని, ధనంజయ్య ఇంటికి వెళ్ళాడు.

ఏనాడూ తన ఇంటికి రాని గోపయ్య, పళ్ళూ, మిఠాయిలతో రావడం చూసి, ధనంజయ్య ఆశ్చర్యపోతూ, "ఏమిటిలా వచ్చావు? ఇవన్నీ ఎందుకు?" అని అడిగాడు.

"మీ ఇంటికి రావాలని చాలా రోజులుగా అనుకుంటున్నాను : ఇవాళ తీరిక చిక్కింది. ఈ పళ్ళూ, మిఠాయిలూ

పిల్లలకోసం. ఈ మాత్రం ఖర్చు భరించ లేని బీదవాణ్ణికాదుగదా!" అన్నాడు గోపయ్య.

ఆ తర్వాత అతడు ధనంజయ్యతో, ఆ మాటా, యీ మాటా మాట్లాడి ఇంటికి వచ్చేశాడు. ఆ రోజునుంచి గోపయ్య ధనంజయ్య యింటికి తరచూ వెళుతూ, ఏ పళ్ళో, మిఠాయిలో పిల్లలకు యిచ్చి వస్తూండేవాడు.

కొన్నాళ్ళు జరిగాక, పన్నులు వసూలు చేసే రాజుగారి అస్థానద్యోగి నుంచి గోపయ్యకు వృత్తిపన్ను కింద నూరు మొహరీలు కట్టవలసిందిగా కబురు వచ్చింది.

ఆ మర్నాడు గోపయ్య దుకాణానికి బయలుదేరుతూ, "నేను సాయంత్రం పన్నులు వసూలు చేసే అధికారి దగ్గరకు పోయి, పన్ను కట్టి రావాలి. బహుశా, ఇంటికి తిరిగిరావడం కాస్త ఆలస్యం అవుతుంది," అన్నాడు భార్యతో.

భార్య అశ్చర్యంగా "మీరు రాజు గారికి పన్ను కట్టడమేమిటి?" అన్నది.

భార్య ప్రశ్న అర్థంకాక గోపయ్య విసుక్కుంటూ, "ఆ చెప్పేదేదో, తెలిసేట్టు సరిగ్గా చెప్పరాదా?" అన్నాడు.

"మీకు, సాటి వ్యాపారస్తుడైన ధనంజయ్య స్నేహితుడు. ఆయనకు రాజుగారి ప్రాపకం వున్నది. అలాంటప్పుడు, మీరు పన్ను కట్టకపోతే, ఆ అధికారి ఏం చేయగలడు? రాజుగారు, మీ మీద ఎలాంటి చర్య తీసుకోడు," అన్నది గోపయ్య భార్య.

గోపయ్యకు భార్య మాటలు బాగా నచ్చినై. అతడు పన్ను కట్టకుండా పూరుకున్నాడు. వారం తరవాత గోపయ్య

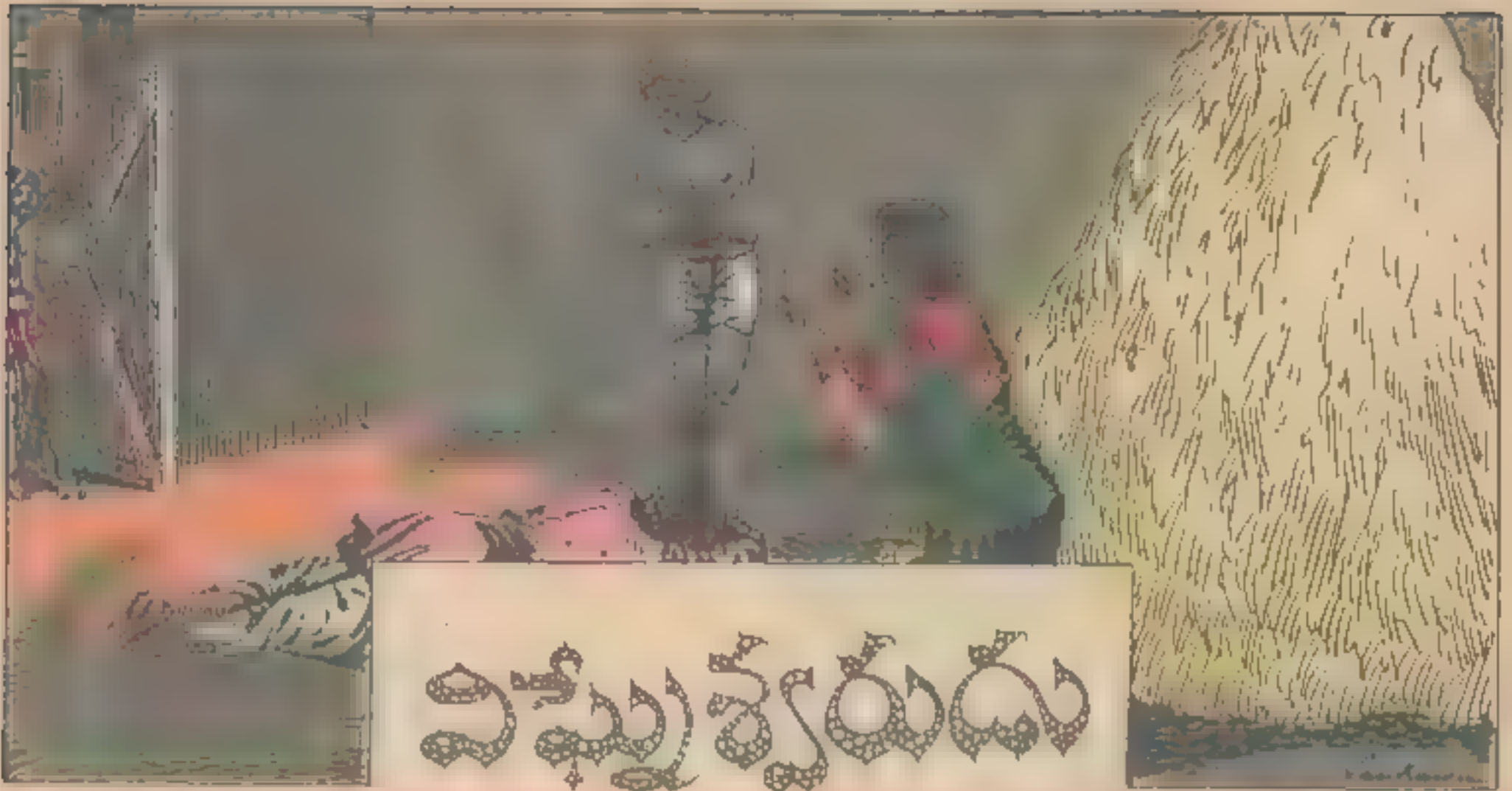
దగ్గరకు ఒక రాజభటుడు వచ్చి, "మిమ్మల్ని రాజుగారు, సాయంత్రం తన ప్రత్యేక మందిరానికి వచ్చి కలుసుకోమన్నారు," అని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

ధనంజయ్య కారణంగా, తనకూ రాజుగారి ఆదరణ దొరకనున్నదని సంతోషిస్తూ, ఆ సాయంత్రం గోపయ్య రాజుగారి ప్రత్యేక మందిరానికి వెళ్ళాడు.

రాజు అతణ్ణి చూస్తూనే, "నిన్ను, నే నెందుకు పిలిపించానో తెలుసా? ఈ మందిరం అంతా నీ చేత ఊడ్చించడానికి. గత వారం వరకూ, యీ పని ధనంజయ్య అనే వ్యాపారి చేస్తూండేవాడు. ఈ వారం నుంచి ఆ పని నువ్వు చేయాలి. ఈ సంగతి నీకు గుర్తు చెయ్యడానికి వారం, వారం భటుడొకడు నీ దగ్గరకు వస్తూంటాడు. పన్నులు ఎగవేయాలని చూసే, మీబోటి వ్యాపారులకు యిదే తగిన శిక్ష!" అన్నాడు.

ఆ రోజు నుంచి రాజుగారి మందిరం ఊడ్చే పని గోపయ్య నెత్తిన పడింది.

విఘ్నేశ్వరుడు

సాలలో యింత గొడవ జరుగుతున్నా. పాలేరు ఇంకా నిద్రిస్తూనే ఉన్నాడు. పక్కనే పత్తిపూలతో నిండిన గణేశ విగ్రహం ఉంది. నేలంతా చెరుకుపాన కంతో బురద, బురదగా తడిసి ఉంది. కాపలావాళ్ళను పిలిపించి అడిగితే వాళ్ళు, "చాలా రాత్రయింది, పాలేరు నిశ్చింతగా నిద్ర తీస్తున్నాడు, మాకూ కునుకొచ్చింది. అంతలో ఏనుగు అరుపుతో కళ్ళు తెరిచాము. పెద్ద ఏనుగు చీకట్లో తెల్లగా కనిపించింది, చెరుకంతా లాగి మేసేస్తున్నది, గానుగలాగ పిప్పంతా ఉసేస్తున్నది; మాకు చెడ్డభయమేసింది. పారిపోయాం!" అంటూ వాళ్ళింకా భయంతో వెంటికి పోతూనే చెప్పారు.

భూస్వామిలో గొప్ప పరివర్తనం కలిగింది. అలాగే వెళ్ళి పాలేరు పాదాలకు మ్రొక్కుతూన్నట్లు సాగిలపడిపోయాడు. పాలేరు మేల్కొన్నాడు, లేచి నుంచున్నాడు. భూస్వామి అతని పాదాలు వదలకుండా శిరస్సుతో మ్రొక్కుతూనే ఉన్నాడు.

భూస్వామి భార్య విఘ్నేశ్వర విగ్రహానికి ప్రణమిల్లి, "స్వామీ! ఇన్నాళ్ళకు మమ్మల్ని అనుగ్రహించావు, ధన్యులం!" అని అంటూ జరిగిందంతా పాలేరుకి చెప్పింది.

మహద్భుతాన్ని విన్న జనం తండోప తండాలుగా అక్కడికి చేరుకుంటున్నారు. దివాణం క్రిక్కిరిసిపోయింది. నేలపై

వినుగు పాదాల గుంటల్లో నిలిచి ఉన్న చెరుకురసాన్ని తీర్థంగా సేవిస్తూ, చెరుకు పిప్పని విఘ్నేశ్వర మహాప్రసాదంగా పట్టుకువెళ్తున్నారు.

పాలేరు, భార్య పిల్లవాడితో కలిసి వినాయక విగ్రహానికి దణ్ణాలు పెడుతూ, "చిన్న ప్రతిపిసరైనా వేసి నిన్నెన్నడూ పూజించలేదు. నీ కోసమని పంపిన చెరుకు నీకు పెట్టనైనాలేదు. నా కోసం ఎందుకింత శ్రమపడ్డావయ్యా? వినుగు రూపంతోనైనా అందరికీ కనిపించావు. నాకు కనిపించావు కావు. నిద్దరపోయిన దద్దమ్మను!" అంటూ పిల్లవాడిలాగ బావురుమన్నాడు.

అప్పుడు విగ్రహం స్థానంలో చెరుకు గడ పట్టుకొని విఘ్నేశ్వరుడు పాలేరు ముందు సాక్షాత్కరించాడు. పాలేరు కొడుకు తీసుకువెళ్ళిన చెరుకుగడే అతని చేతిలో ఉంది!

విఘ్నేశ్వరుడు పాలేరును తన తొండంతో దగ్గిరకు తీసుకొని, అభయ హస్తంతో అతని తల నిమిరుతూ, "నాయనా! కులాలు, జాతులు ఆచారాలు నేను పెట్టినవి కావు. అంతా మనుషులు కల్పించుకున్నవే. నా దగ్గిర ఎక్కువ తక్కువలకు చోటు లేదు! అందుకే నీకు కనిపించాను!" అని చెప్పి అంతర్ధానమయ్యాడు.

జనులందరూ చేతులెత్తి జోడిస్తూ పాలేరుతో, "నీ మూలంగా మాకు గణేశుని దర్శన భాగ్యం కలిగింది," అంటూ పదేపదే మ్రొక్కుతూ బ్రహ్మరథం పట్టారు.

"ఇటు అంటే చెరుకు, సహస్ర-ఇటు, వెయ్యి చెరుకుల గణపతి; సహస్రేటు గణపతిగా విఘ్నేశ్వరుడు కీర్తింపబడ్డాడు. చెరుకుగడ పట్టుకొన్న వినాయక విగ్రహం ప్రతిష్ఠింపబడి అక్కడ గొప్ప ఆలయం వెలిసింది," అని పావనమిశ్రుడు కథ ముగించాడు.

ఆలయమంటపంలోని చిత్రాల కథలన్నీ పావనమిశ్రుడు చెప్పాడు గాని

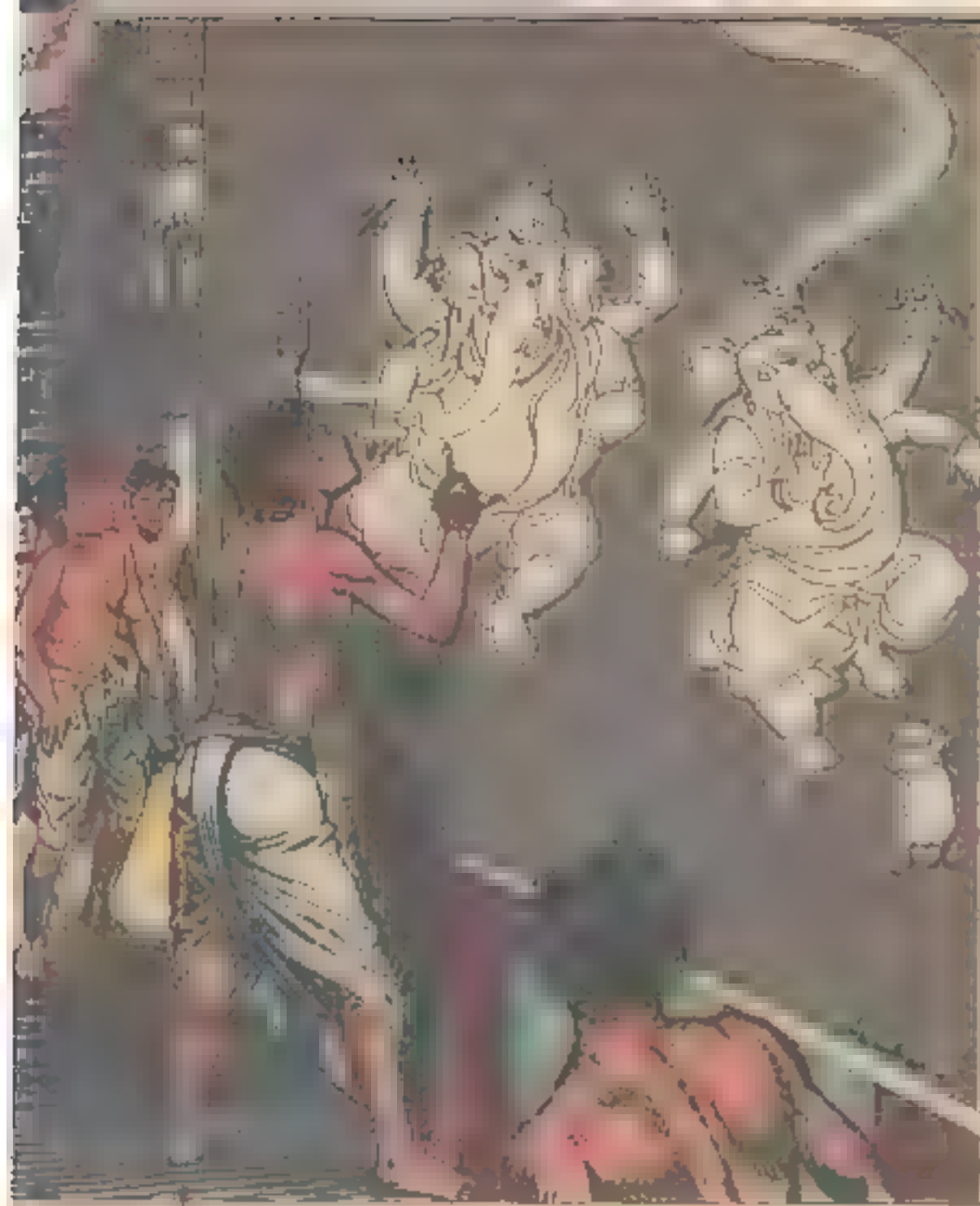
ముఖద్వారం మీద చిత్రంపబడినది మాత్రం మిగిలి ఉంది. అది చాలా పెద్ద చిత్తరువు. మంటపంలోని చిత్రాలన్ని ఒక ఎత్తు అది ఒక్కటి ఒక ఎత్తు ! చిత్రలేఖన ప్రతిభ అంతా అందులో ఉంది. ప్రతి రోజూ ఆ చిత్రాన్ని పరీక్షగా నిల్చుని చాలాసేపు తదేకంగా చూస్తూండే యువకుడొకడు పావనమిశ్రుడి పాదాలకు నమస్కరించి, "మహాశయా! ఈ ఆలయ మంటపంలోని చిత్రాలను ఎవరు చిత్రించారు ? ఆ మహాశిల్పి చరిత్ర ఏమైనా ఉంటే చెప్పండి ! ఆ ముఖద్వారం మీద వున్న చిత్రానికి నా కళ్ళూ, మనస్సూ అంకితమైపోయాయి. ఆ చిత్తరువు గురించిన గాథ కూడా చెప్పి చిత్ర చరిత్ర సంపూర్ణం చేయండి !" అన్నాడు.

పావనమిశ్రుడు ఆ యువకుణ్ణి సాదరంగా చూసి, "నాయనా! చూడగా నువ్వు చిత్రకారుడిలాగ కనిపిస్తున్నావు ! ముఖద్వారం మీది చిత్తరువు నాకూ అభిమాన చిత్రమే. దాని గాథ తర్వాత చెప్పి విఘ్నేశ్వర చరిత్ర సంపూర్ణం చేస్తాను ! నువ్వడిగిన చిత్రశిల్పికి చరిత్ర లేకపోలేదు, ఉంది !" అంటూ కన్నులు మూసి ఏదో గుర్తు తెచ్చుకుంటున్నట్లు ధ్యానించి, కాస్సేపై నాక చెప్పడం ప్రారంభించాడు :

వాతాపి నగరానికి సాధువుల గుంపుతో పద్నాలుగేళ్ళప్రాయంగల వాడొకడు వచ్చి వాతాపి గణపతి ఆలయం వదలకుండా అలాగే ఉండిపోయాడు.

అతని ఊరేదో పేరేదో అతనికే తెలియదు. అతని నుదుట పెద్ద గాయం మానిన గుర్తు చూసి, పాపం ఏదో దెబ్బ తగిలి స్మృతి పోగొట్టుకొన్నవాడైతే అని అంతా అనుకున్నారు. ఆ బాలుడు మూగవాడా అన్నట్లు అట్టే మాట్లాడేవాడు కాదు. గోడల మీద బొమ్మలు గీస్తూండేవాడు. మంటపం రాతిపలకల నేలమీద సుద్దతో బొమ్మలు గీస్తూండేవాడు. గీస్తూ న్నంతసేపూ అతని ముఖం పూర్ణచంద్ర

వింబంలాగ నవ్వుతూ వెలుగుతూండేది. అంచేత చిత్రానందుడు, చిత్రముఖుడు అని, అతడు ఎక్కువగా విఘ్నేశ్వరుడి బొమ్మల్నే వేస్తూండడంవల్ల విఘ్నేశ్వర చిత్రకారుడు అనే పేరును లుప్తాక్షరిగా విచిత్రుడు అని అంటూండేవారు.

అప్పటికి గజాననపండితుడు చాలా వృద్ధుడయ్యాడు. రోజూ సాయంత్రం ఇంటి దగ్గర పిల్లలకు విఘ్నేశ్వరుడి కథలు చెప్పుతూండేవాడు. విచిత్రుడు ఆ కథలను అతిశ్రద్ధగా అరుగుమీద చెవికోసుకొని వింటూండేవాడు. కథ విన్న మర్నాడు ఆ కథకు సంబంధించిన చిత్రం ఏ గోడ మీదనో కనిపించేది.

గజానన పండితుడికి విచిత్రుడి మీద చాలా వాత్సల్యం. ఇంటిలోపలికి పల్చినా విచిత్రుడు గడపమీద ద్వారం వెలుపలే కూర్చుని వింటూ, "స్వామీ, ఇక్కడ కూచుని వింటునే నా కొక్కడికే చెబుతున్నట్లు ఎంత బాగా వినిపిస్తున్నది!" అనేవాడు. విచిత్రుడు చిత్రించే విఘ్నేశ్వరుడి బొమ్మలు చూసి గజాననుడు మురిసిపోతూ, విఘ్నేశ్వరుడికి సంబంధించిన అనేక కథలను ప్రత్యేకంగా అతనికి చెబుతూండేవాడు.

విచిత్రుడి వెనక ఎప్పుడూ పిల్లలు గుంపులుగా ఉండేవారు. అతను బొమ్మలు వేస్తూంటే నిశ్శబ్దంగా చూసి అనందిస్తూ, తర్వాత చిన్న చిన్న బొమ్మలు వేస్తూండేవారు. ఈళ్లో పిల్లలకి చిత్రకళ అబ్బింది.

విచిత్రుడు పగలంతా వీధుల్లో గోడల మీద జేగురుముక్కతోనో, నుద్దరాయితోనో బొమ్మలు వేస్తూ, వాతాపి గణపతి ఆలయంలో పంచే ప్రసాదంతో గడిపి, రాత్రి అలయమంటపం మెట్లమీద ఓ వారగానో, ఊచి చివరనున్న వాడలో ఏ పంచకిందనో నిద్రపోయేవాడు.

అవాడలో కుమ్మరులు, చర్మకారులు, పంచములు మొదలైనవారుండేవారు. విచిత్రుడంటే ప్రాణం పెట్టేవారు. ఏ అపరాధిచేళ విచిత్రుడు వచ్చినా అతని

కోసం ఉంచినదాన్ని పెట్టి తనిపించి మరీ విచిత్రుడికి పడక నదు పాయం చేసి విదురపోయేవాళ్ళు.

ఆ విధంగా విచిత్రుడు పెరిగి పెద్ద వాడయ్యాడు.

తానెవరో తనకే తెలియకుండా మరిచి పోయిన విచిత్రుడికి అన్నలూ తల్లి తండ్రీ అందరూ ఉన్నారు!

వాతాపి నగరానికి కొంత దూరంలో ఉన్న ఒక ఊళ్లో మధ్యతరగతి కుటుంబంలో విచిత్రుడు పుట్టాడు. తండ్రి మూలంగా అతనికి అతి బాల్యంలోనే బొమ్మలు గీయడం అచ్చింది. బొమ్మలు వేయడానికే పుట్టాడా అన్నట్లు ఆ కుర్రవాడికి మరేదీ అబ్బలేదు. అన్నలు, వదినలు అతణ్ణి యీసడించుకొని ఇంటినుండి తరిమేశారు. కుర్రవాడికి విఘ్నేశ్వరుడంటే చాలా యిష్టం. వాతాపి నగరానికి బయలుదేరివస్తూ, తిండితిప్పలు లేని నీరసంతో మార్గంలో ఒక కరుకురాతి మీద పడి పోయాడు. దెబ్బ తగిలి తెలివితప్పి పడి ఉన్న అతణ్ణి సాధువుల గుంపు కాపాడి వాతాపి నగరానికి తెచ్చారు. అది విచిత్రుడి బాల్యచరిత్ర.

ఆ ఏడాది వాతాపి నగరంలో వినాయక చతుర్థి. ఉత్సవాలకు ఒక ప్రదర్శన ఏర్పాటు జరిగింది.

నిలువెత్తు వినాయక విగ్రహాలను చిత్రకళా ప్రతిభ కనపరుస్తూ రంగులు వేసి ప్రదర్శనలో పెట్టాలి. అన్నిటో గొప్పగా ఉన్న విగ్రహాన్ని వెయ్యి బంగారు కాసులకు నవరాత్రి ఉత్సవాలు నిర్వహించేవారు కొంటారు. రత్నఖచిత స్వర్ణకంకణాన్ని నగరపాలకులు చిత్రకారుడికి బహూకరిస్తారు.

ఆ పోటీ ప్రదర్శనకు అస్థాన చిత్రకారులూ, గొప్ప గొప్ప చిత్రకళా నిపుణులూ చాలా మూల్యాన్ని వెచ్చించి దేశాంతరాల నుండి తెప్పించిన రంగులు, బంగారు పూతలు, రంగురంగుల మెరుపురేకులు, రంగురాళ్ల పొళ్ళు ఉపయోగించి,

మెరుగుపూత పెట్టిన విగ్రహాలను ప్రదర్శనలో పెట్టారు.

విచిత్రుడికి ఒక కుమ్మరి మిత్రుడున్నాడు. విచిత్రుడు దగ్గిరుండి చెప్పిన విధంగా అతడు బంకమట్టితో విఘ్నేశ్వర విగ్రహాన్ని చేశాడు. విచిత్రుడు సున్నము, మసి, జేగురు, పచ్చమట్టి, అకుపసర్లను ఉపయోగించి విగ్రహానికి రంగులు దిద్దాడు.

విచిత్రుడు రంగులు వేసిన ఆ విగ్రహాన్ని చిత్రకార ప్రముఖులు ప్రదర్శనలో పెట్టనివ్వలేదు. విచిత్రుడు ప్రదర్శన నిర్వాహకులతో, "అయ్యా! దయతో చిట్ట చివర్న నా విగ్రహాన్ని కూడా ఉంచం

డయ్యా! ఉడతాభక్తిగా నేను కూడా నాకు వచ్చినంతగా విఘ్నేశ్వరుడికి రంగులు వేశానని అనుకుంటూ, ఆ గొప్ప గొప్ప విఘ్నేశ్వరుల సరసన నా విఘ్నేశ్వరుడు కూడా ఉంటే చూసుకోవాలని ఉందయ్యా! అంతకు తప్ప మరే కోరికా లేదు!" అని ప్రాధేయపడ్డాడు.

కాని, "కులగోత్రాలు, ఊరూ పేరూ లేనివాడివి, కడజాతులతో తిరిగేవాడివి. అలాంటి నీ చేతుల్లో తయారైన విగ్రహానికి వంశప్రతిష్ఠలుగల ప్రఖ్యాత మహా చిత్రకారుల విగ్రహాల సరసన ప్రదర్శించడానికి అర్హత లేదు!" అని నొక్కి వక్కాణించారు ప్రదర్శన నిర్వాహకులు. విచిత్రుడు చాలా విచారపడ్డాడు.

కుమ్మరి మిత్రుడు, "ప్రదర్శన పందిట్లో పెట్టకపోతే పోయారు, మనం విగ్రహాన్ని వేరేచోట పెడదాం పద!" అని విచిత్రుడికి నచ్చజెప్పి, ప్రదర్శన శాలకు దగ్గర్లో ఉన్న ఒక అరటిచెట్టు మొదట విగ్రహాన్ని పెట్టి, విచిత్రుణ్ణి తనతో బాటు అక్కడ కూర్చుండబెట్టుకున్నాడు.

ప్రదర్శనశాలలో పెద్దవాళ్ళు విగ్రహాలను చూస్తూ, గుంపులు గుంపులుగా చేరి, విగ్రహాలకు ఉపయోగింపబడిన రంగుల విలువల గురించి, చిత్రకారుల పదవి కులగోత్రాల గొప్పలూ చెప్పుకుంటూ

ఉంటే, పల్లలంతా విచిత్రుడి వినాయక విగ్రహం దగ్గరికి చేరి హర్షధ్వానాలు చేస్తూ ఆసక్తితో చూస్తున్నారు.

ఆ సమయంలో ఆకాశంనుండి జారి పడ్డ జంటమెరుపుల్లాగ ఉన్న ఇద్దరు తరుణులు, ప్రదర్శనశాలకు వచ్చారు. వారు నిండుగా ధరించిన రత్నాభరణాల కాంతి మిరుమిట్లు గొల్పుతున్నది.

జనం వారిని చూసి విస్తుబోతూంటే, పెద్దామ్మ, "కళానంద నగరం మాది. మాకు కచ్చిన వినాయక విగ్రహం కోసం పదివేల వరహాలు పట్టుకుతిరుగుతున్నాం!" అంటూ చేతనున్న బంగారు జలతారు అల్లిక సంచిని గలగల్లాడించింది. ఆక్కడ ఉన్న చిత్రకారులు చరచరా వారి వారి విగ్రహాల దగ్గరికి వెళ్ళి నిల్చున్నారు.

"మా అక్క ప్రసన్నవదన గొప్ప గాయనీమణి. అంతేకాదు, గొప్ప తిండి పోతు. నైవేద్యపుష్టి, విగ్రహ పుష్టి తర్వాతనే గాత్రపుష్టి. బొజ్జ పెంచి పాడి

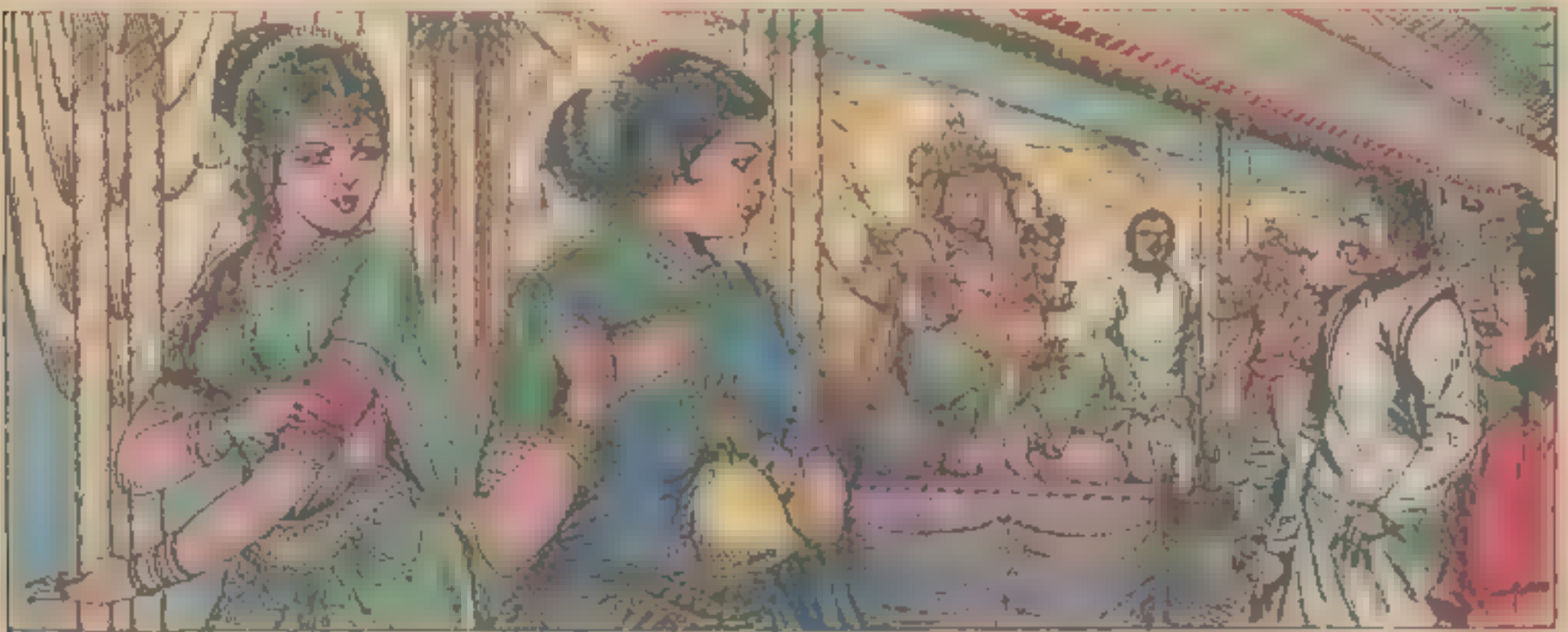
చూడు, అనే గాయక సిద్ధాంతాలకు తార్కాణం మా అక్క ప్రసన్నవదన!" అంటూ సుకుమారంగా సమ్మోహనాస్త్రం లాగున్న చిన్నామె కాలిమువ్వలు ఘల్లు మనిపించింది.

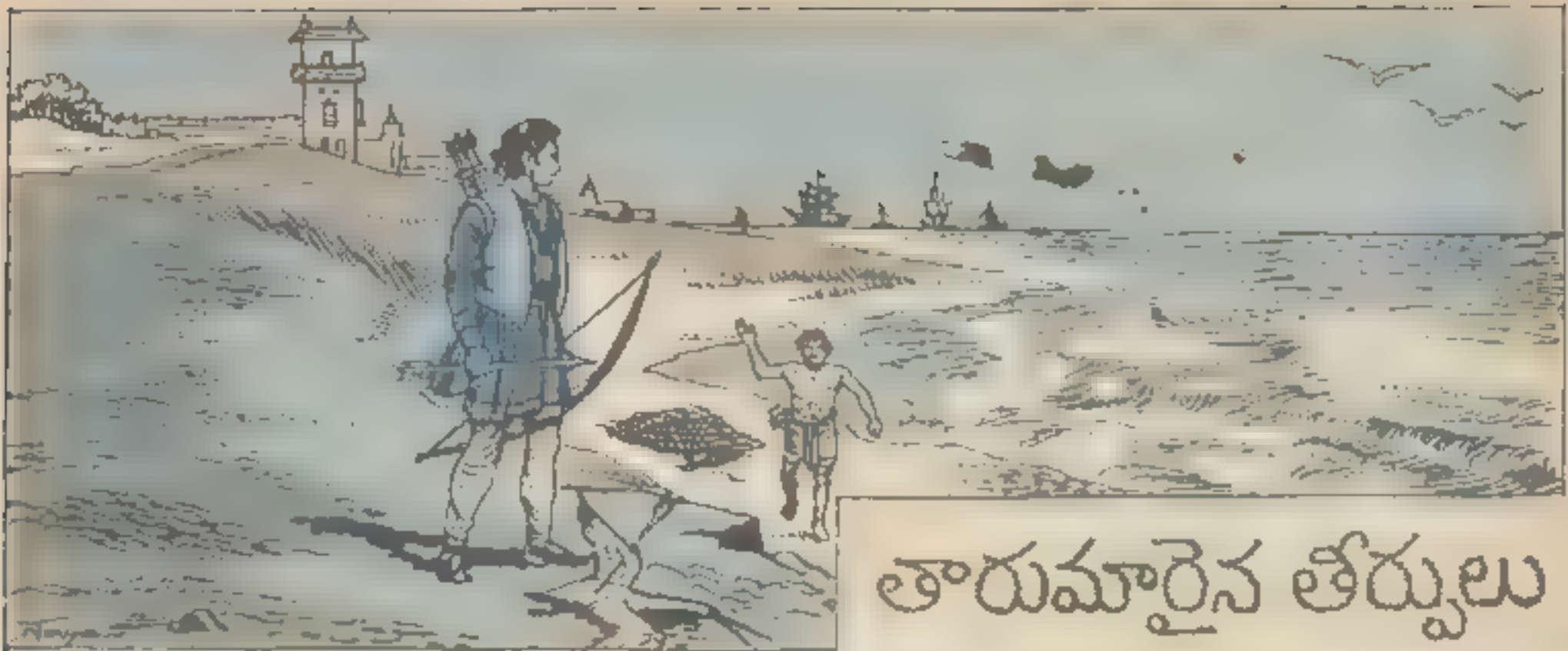
"మా చెల్లి మోహన గొప్ప వాగుడు కాయ. అంతకంటే గొప్ప నర్తకిమణి! చూడ్డానికి చిన్నారి చిట్టిలాగుండే కాని, నన్నే ఎత్తి తిప్పేస్తుంది! అంత శక్తి సామర్థ్యాలున్నాయి దానికి. నృత్యంలో దాని చురుకుదనం చూడ శక్యంకాదు!" అని ప్రసన్నవదన చెప్పింది.

"మా చేత పొడించడం, అడించడం, అ ఇంద్రుడికీ, కుబేరుడికీ సాధ్యం కాదు. అలాంటి ఆటపాటల్ని, మాకు కావలసిన విగ్రహం ముందు జరుపుతామని మొక్కుకున్నాం!" అని మోహన చెప్పింది.

వారి మాటలకు పరవశించిపోతూన్న జనం మంత్రించినట్లుగా పక్కకు తప్పుకుని విశాలంగా దారి చేశారు.

—(వచ్చే సంచికలో ముగింపు)

తారుమారైన తీర్పులు

పూర్వం సంహళ దేశంలో ఒక వర్తకుడుండేవాడు. ఆయన సముద్ర వర్తకం చేసి చాలా లక్షలు గడించాడు. ఆయన వృద్ధుడై చనిపోయే సమయంలో తన కొడుకైన జయపాలుణ్ణి పిలిచి, అతనికి తన వ్యాపారం అప్పగించి, "నాయనా, నువ్వు కూడా నా లాగే సముద్రవ్యాపారం చేయి. కాని పొరపాటున కూడా వంచక మహాపట్టణానికి వెళ్ళకు." అని సలహా ఇచ్చాడు.

తండ్రి పోయాక జయపాలుడు తన నాలుగు నౌకలనూ తీసుకుని వ్యాపారం చేయసాగాడు. వంచక మహాపట్టణానికి పోతే ఏమి జరుగుతుందో తెలుసుకోవాలని అతనికి కుతూహలం పుట్టింది. అతను తెలివిగలవాడు; అందుచేత, ఎవరైనా తనను మోసం చేసినా తాను ఎత్తుకు పై ఎత్తు వేయగలనన్న ధైర్యం అతని

కున్నది. కనుక అతను తన నాలుగు నౌకలనూ నడిపించుకుని ఆ పట్టణానికి వెళ్ళాడు. అది సూర్యోదయం వేళ. నౌకలను రేవులో ఉంచి జయపాలుడు తన విల్లూ, బాణాలూ వెంట పెట్టుకుని తీరం వెంబడి వేట షికారుకు బయలుదేరాడు. ఒకచోట అతని కొక నీటికొంగ కనబడింది. అది సముద్రంలోని చేపలను వేటాడుతున్నది. జయపాలుడు తన విల్లు ఎక్కు పెట్టి గురి చూసి, ఆ కొంగను కొట్టాడు. ఒక్క బాణంతో ఆ కొంగ చచ్చి సముద్రపు నీటిలో పడిపోయింది.

ఆ సమీపంలో చేపలను పట్టుతూ ఉన్న పల్లెవాడొకడు ఇది చూసి, జయపాలుడి దగ్గిరికి పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి, "ఎవరయ్యా, నువ్వు? నా తండ్రిని చంపావు. నీ మీద రాజుగారితో ఫిర్యాదు చేస్తాను, చూస్తూ ఉండు!" అన్నాడు.

“ఆ కొంగ నీ తండ్రా?” అని జయ పాలుడు అశ్చర్యంతో అడిగాడు.

“అవును. కిందటి జన్మలో నా తండ్రి. ఇప్పుడు నీటికొంగ జన్మ ఎత్తి నాకు చేపల వేటలో సహాయపడుతున్నాడు!” అన్నాడు పల్లెవాడు.

జయపాలుడికి కోపం వచ్చింది. “పో, దిక్కున్న చోట చెప్పుకో!” అని చేపలు పట్టేవాణ్ణి గదమాయించాడు.

తరవాత అతను నగరం ప్రవేశించి నడుస్తూ ఉరదగా, ఒక మనిషి ఎదురై, “ఎన్నాళ్ళకు కనబడ్డావు, బాబూ! చాలా కాలం క్రితం నేను నా కుడిచేవి మీ తండ్రిగారి వద్ద తాకట్టు పెట్టి, పది రూపా

యలు తీసుకున్నాను. ఆ బాకీ చెల్లిస్తాను. నా చేవి నాకు ఇప్పించు,” అన్నాడు.

జయపాలుడు నిర్భాంతపోయి, అ మనిషికేసి చూశాడు. అతనికి ఎడమ చేవి మాత్రమే ఉన్నది; కుడి చేవి లేదు. “మా నాన్నగారు నీ చేవి గురించి నాకేమీ చెప్పలేదే!” అన్నాడతను ఆ మనిషితో.

“నా చేవి నా కిప్పించకపోతే నేను నీ పైన ఫిర్యాదు చేస్తాను చూసుకో!” అంటూ ఆ మనిషి వెళ్ళిపోయాడు.

జయపాలుడు మరికొంత దూరం వెళ్ళే సరికి ఒక స్త్రీ ఎదురై, “చూడు, నాయనా! పదహారేళ్ళ క్రితం మీ నాన్నగారు ఈ ఊరు వచ్చి నన్ను పెళ్ళాడి, తన దారిన తాను వెళ్ళిపోయారు. నాకు మనోవర్తి కింద పదివేల రూపాయ లిస్తానని ఆయన మాట ఇచ్చారు. ఆ డబ్బు నువ్వు ఇస్తావా, లేక ఫిర్యాదు చేయమన్నావా?” అని అడిగింది.

జయపాలుడు ఈ దుర్మార్గాన్ని సహించ లేక “పో, నేను నీకు దమ్మిడి కూడా ఇవ్వను!” అని తన నౌకల వద్దకు తిరిగి వెళ్ళాడు. అక్కడ రేవులో అతనికి ఒక మంగలి కనిపించి, “క్షరం చెయ్య మంటారా, బాబూ?” అన్నాడు.

“ఏం తీసుకుంటావు?” అని అడి గాడు జయపాలుడు.

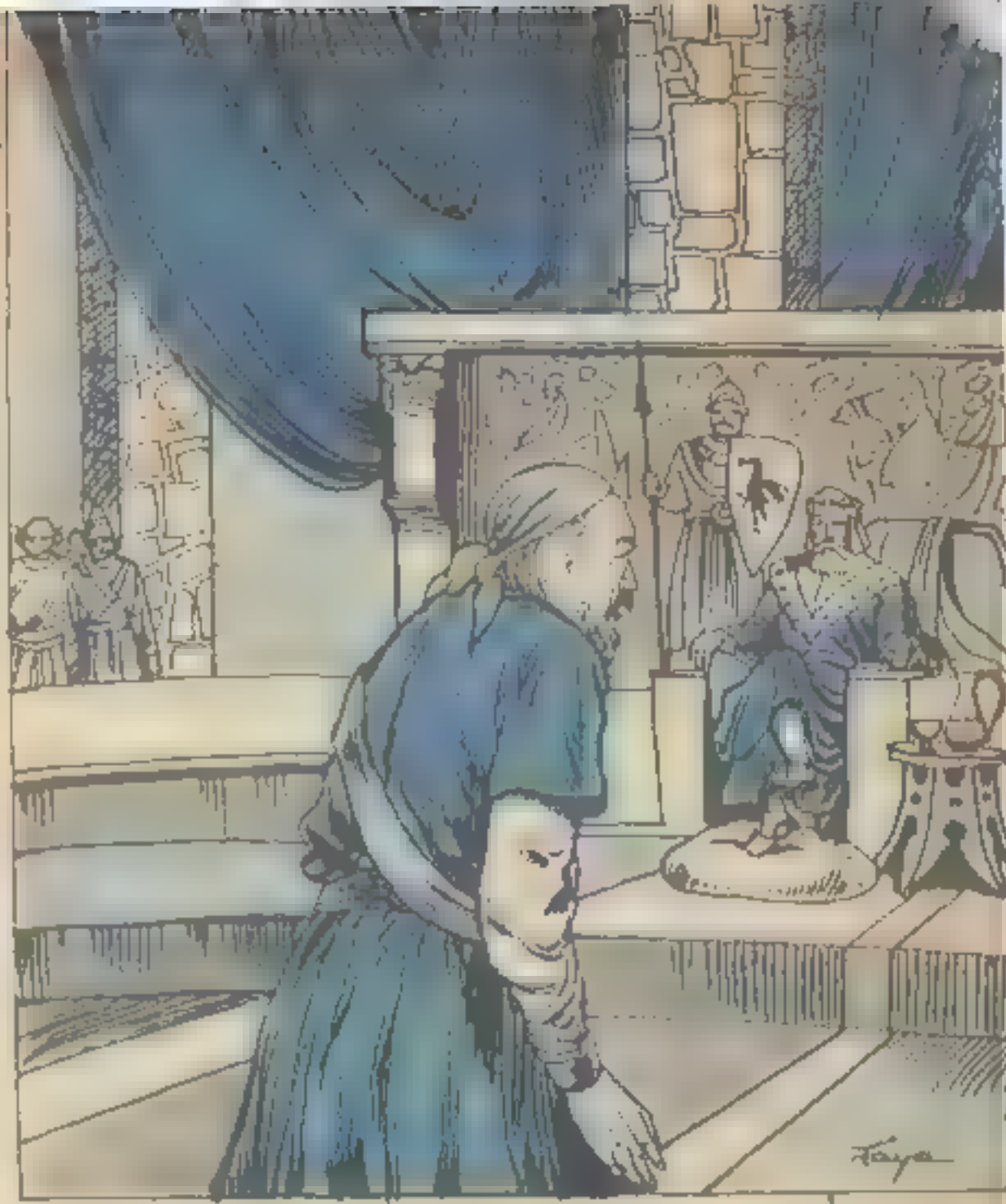
“నన్ను సంతోష పెట్టండి, దొరా!”
అన్నాడు మంగలి.

జయపాలుడు సరేనని వాడిచేత క్షరం
చేయించుకుని ఒక రూపాయి ఇవ్వ
బోయాడు. మంగలి తినుకోలేదు. అయిదు
రూపాయ లిచ్చినా వాడు నిరాకరించాడు.
జయపాలుడికి ఆగ్రహం వచ్చి. “నీకు
నే నేమి ఇవ్వను. దిక్కున్న చోటుకు వెళ్లి
చెప్పుకో!” అన్నాడు.

చేపలు పట్టేవాడూ, చెవి లేనివాడూ.
అడదీ, మంగలి—ఈ నలుగురూ రాజ
సభకువెళ్లి జయపాలుడి పైన ఫిర్యాదులు
చేశారు. జయపాలుణ్ణి రాజసభకు పిలి
పించారు. విచారణ ఆరంభమయింది.
మొదట చేపలు పట్టేవాడు రాజుగారితో,
“మహారాజా, చచ్చిపోయిన నా తండ్రి
నీటికొంగగా పుట్టి నాకు చాలాకాలంగా
చేపల వేటలో సహాయం చేస్తూంటే, ఈ
మనిషి ఆ కొంగను కాస్తా చంపి నాకు
తీరని నష్టం కలిగించాడు.” అన్నాడు.

రాజుగారు జయపాలుడి కేసి తిరిగి,
“ఈ చేపలు పట్టేవాడికి ఒక నౌక పరి
హారం ఇయ్యి!” అన్నాడు.

తరువాత చెవిలేని వాడు ఫిర్యాదు
చేశాడు. “మహారాజా, ఈ మనిషి తండ్రి
దగ్గర నా కుడిచెవి తాకట్టు పెట్టి పది
రూపాయలు తినుకున్నాను. ఆ బాకీ

చెల్లు వేస్తాను, నా చెవి నాకు ఇప్పించ
మంటే, ఈ మనిషి నన్ను దిక్కున్నచోటు
చెప్పుకోమన్నాడు.” అని వాడన్నాడు.

రాజుగారు తీర్పు చెబుతూ, జయ
పాలుడు చెవి లేనివాడికి ఒక నౌకను
పరిహారంగా ఇవ్వమన్నాడు.

తరువాత స్త్రీ జయపాలుడిపైన ఫిర్యాదు
చేసింది. ఆమెకు కూడా రాజుగారు జయ
పాలుడి నౌక ఒకటి ఇవ్వవలసిందిగా
తీర్పు చెప్పాడు.

అఖరుకు మంగలి వచ్చి ఫిర్యాదు
చేశాడు. “అయ్యా, ఈయన నా చేత
క్షరం చేయించుకుని నన్ను సంతోష
పెడతానన్నాడు. ఆయన నౌక ఒకటి

నా కిప్పిస్తే నేను సంతోషిస్తాను. అంత కంటే తక్కువ అయితే నేను సంతోషించను!" అన్నాడు.

"మంగలి చెప్పేది సబబుగానే వున్నది. అందుచేత జయపాలుడు మంగలికి ఒక నౌకను ఇచ్చుకోవాలి!" అని రాజుగారు తీర్పు చెప్పాడు.

జయపాలుడి మెడలో వున్న రత్న హారం తప్ప మిగిలిన అతని అన్ని యావత్తూ పోయింది. "ఇప్పుడు ఏం చేయాలి? ఈ ఇక్కట్టులో నుంచి ఎలా బయటపడాలి?" అని అతను ఆలోచిస్తూ ఉండగా రాజసభలోకి రాజుగారి కొడుకు పదేళ్ళ వాడు వచ్చాడు.

వెంటనే జయపాలుడు తన మెడలో వున్న రత్నహారం తీసి రాజకుమారుడి మెడలో వేశాడు. సభలో అందరూ చప్పట్లు కొట్టి హర్షధ్వనాలు చేశారు.

రాజుగారు కూడా తన కొడుకును దగ్గిరికి పిలిచి, అతని మెడలో వున్న రత్నహారం చూసి, ముచ్చటపడ్డాడు.

జయపాలుడు సభికుల కేసి తిరిగి, "నేను రాజకుమారుడికి ఈ రత్నహారం ఇచ్చినందుకు ఈ సభలో సంతోషించని వారెవరైనా వున్నారా?" అని అడిగాడు.

"లేరు, లేరు! సంతోషించాం!" అని అందరూ కేకలు పెట్టారు.

జయపాలుడు మంగలి కేసి తిరిగి, "ఏమోయ్, నీ మాటేమిటి? నువ్వు కూడా సంతోషించావా?" అని అడిగాడు.

మంగలికి సంతోషించా నని చెప్పక తప్పిందికాదు. జయపాలుడు రాజుగారితో, "మహారాజా, మంగలిని సంతోష పెట్టాను. అందుచేత వాడికి నేను నౌక నివ్వనవసరం లేదనుకుంటాను!" అన్నాడు.

"అవును!" అన్నాడు రాజుగారు.

తరవాత జయపాలుడు స్త్రీకేసి తిరిగి, "అమ్మా, నీ మనోవర్తి విషయమై ఒక సంగతి చెప్పాలి. ఆ మనోవర్తి నీకు ఇస్తాను, కాని ఒక్క చిక్కున్నది. మా దేశాచారం ప్రకారం భార్య భర్తతో సహా

గమనం చేయాలి. దురదృష్టవశాత్తూ మా తండ్రిగారు, ఏడాది క్రితం పోయారు. అందుచేత నువ్వు చితి పేర్చుకుని చని పోయినట్లయితే, నీ వారసులకు పది వేలిస్తాను," అన్నాడు.

"నేను బలవంతా న ఒక్కనాటికి చావను!" అన్నది స్త్రీ.

జయపాలుడు రాజుతో, "మహారాజా, నే నీమెకు పరిహారం చెల్లించనవసరం లేదనుకుంటాను," అన్నాడు. రాజు అందుకు సరేనన్నాడు.

తరువాత జయపాలుడు చెవిలేనివాడితో, "బాబూ, నీ చెవి ఇప్పించటానికి కూడా నా కభ్యంతరం లేదు. మా తండ్రిగారి హయాంలో ఎన్నో వేలమంది తమ చెవులు తాకట్టు పెట్టి నీలాగే ఋణాలు పుచ్చుకున్నారు. వాటిలో నీ చెవి పోల్చటం సాధ్యం కాదు. అందుచేత నమూనా కింద నీ ఎడమచెవి కోసి ఇచ్చావంటే దానితో సరిపోల్చి నీ రెండు చెవులూ నీకు పంపుతాను," అన్నాడు.

ఇందుకు చెవి లేనివాడు ఒప్పలేదు. వాడికి పరిహారం ఇవ్వనవసరం లేదని రాజుగారు తీర్పు ఇచ్చాడు.

తరువాత జయపాలుడు రాజుగారితో ఇలా అన్నాడు : "మహారాజా, నా తండ్రిగారు చనిపోయాక చేపగా పుట్టినాకు నౌకలు నడపటంలో సహాయపడుతూ పున్న సమయంలో ఈ చేపలు పట్టేవాడి తండ్రి కొంగరూపంలో వచ్చి ఆయనను మింగేశాడు. అందుచేత నేనా కొంగను చంపాను. చేప రూపంలో పున్న మా తండ్రి అ విధంగా చనిపోకపోతే, నే నీనగరం చాయలకు రావటమే జరిగేది కాదు!"

రాజుగారు ఈ మాట విని సంతోషించి, చేపలుపట్టే వాడికి కూడా పరిహారం ఇవ్వనవసరం లేదని తీర్పుచెప్పాడు.

తరువాత జయపాలుడు ఒక వారం రోజులపాటు రాజుగారి అతిథిగా వుండి, ఆయన వద్ద కొన్ని బహుమానాలు పొంది, తన నాలుగు నౌకలనూ తరలించుకుని తన దేశానికి వెళ్ళిపోయాడు.

పోటో వ్యాఖ్యల పోటీ : : బహుమానం రు. 50 లు

ఈ పోటోల వ్యాఖ్యలు 1983 జనవరి నెల సంచికలో ప్రకటింపబడును.

M. Natarajan

M. Natarajan

- ★ పై పోటోలకు నరియైన వ్యాఖ్యలు ఒక్కమాటలో గానీ, చిన్న వాక్యంలోగానీ కావాలి.
(రెండు వ్యాఖ్యలకూ సంబంధం ఉండాలి.)
- ★ నవంబర్ నెల 20 వ తేదీలోగా వ్యాఖ్యలు మాకు చేరాలి. తరవాత చేరే వ్యాఖ్యలు ఎంతమాత్రమూ పరిశీలింపబడవు.
- ★ మాకు చేరిన వ్యాఖ్యలలో అత్యుత్తమంగా ఉన్న నెట్టుకు (రెండు వ్యాఖ్యలకు కలిపి) రు. 50/-లు బహుమానం.
- ★ వ్యాఖ్యలు రెండూ పోస్టుకాస్తున్నారని, (వ్యాఖ్యలకు సంబంధించని విషయాలేవి చేర్చరాదు.) ఈ ఆద్రుకు సంపాది: - చందమామ పోటో వ్యాఖ్యల పోటీ, మద్రాసు-26

సెప్టెంబర్ నెల పోటీ ఫలితాలు

మొదటి పోటో : చీకెర్ రాకు

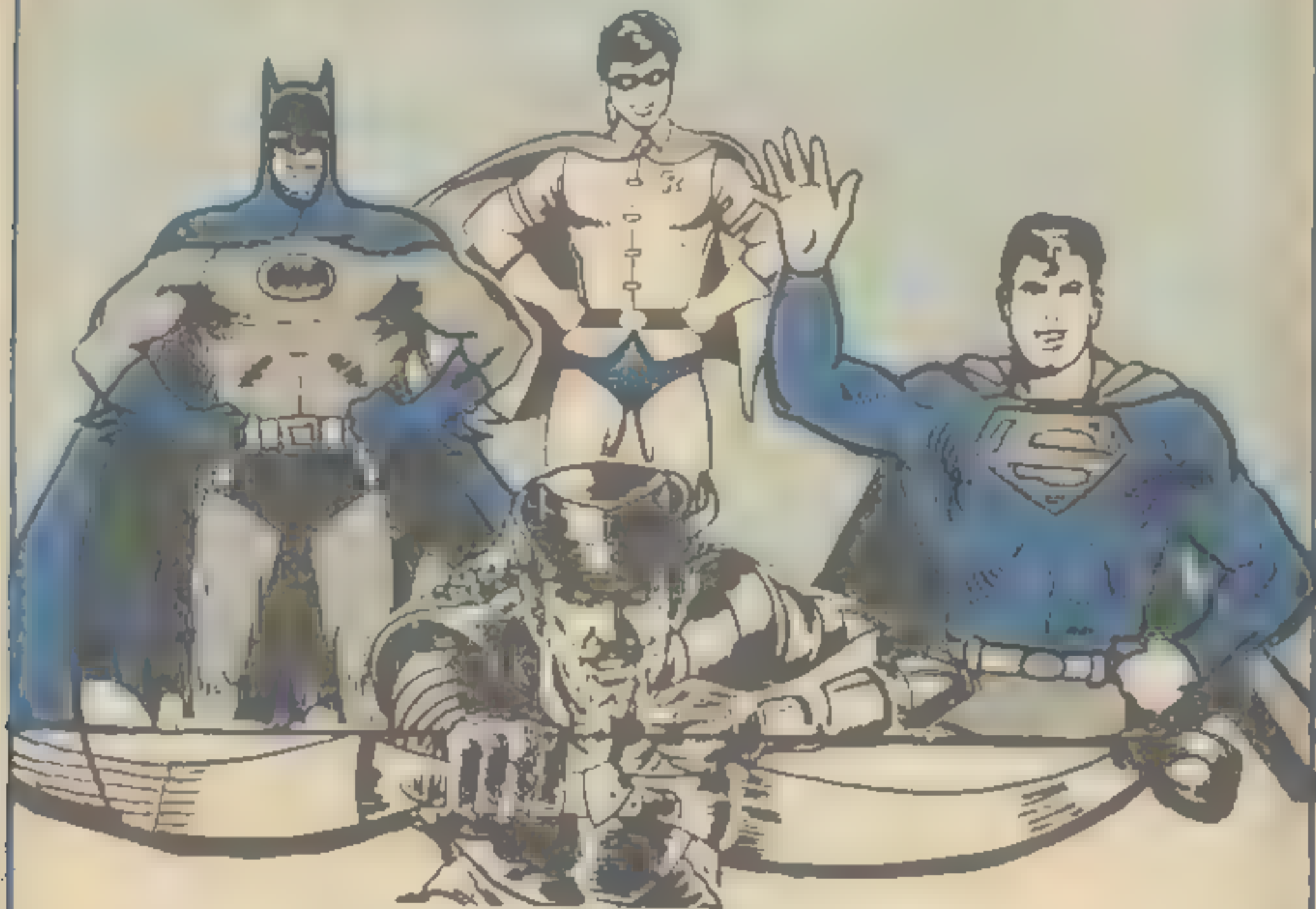
రెండవ పోటో : చింతకు రాకు!

వంటనవారు : శ్రీమతి జి. శాంతికిరణ్, మారుతినగర్, విజయవాడ-4

బహుమతి మొత్తం రు. 50/- నెలాఖరులోగా పంపబడుతుంది.

Printed by B. V. REDDI at Prasad Process Private Ltd., and Published by B. VISWANATHA REDDI for CHANDAMAMA CHILDREN'S TRUST FUND (Prop. of Chandamama Publications) 188, Arcot Road, Madras-600 026 (India). Controlling Editor: NAGI REDDI.

The stories, articles and designs contained herein are exclusive property of the Publishers and copying or adopting them in any manner will be dealt with according to law.

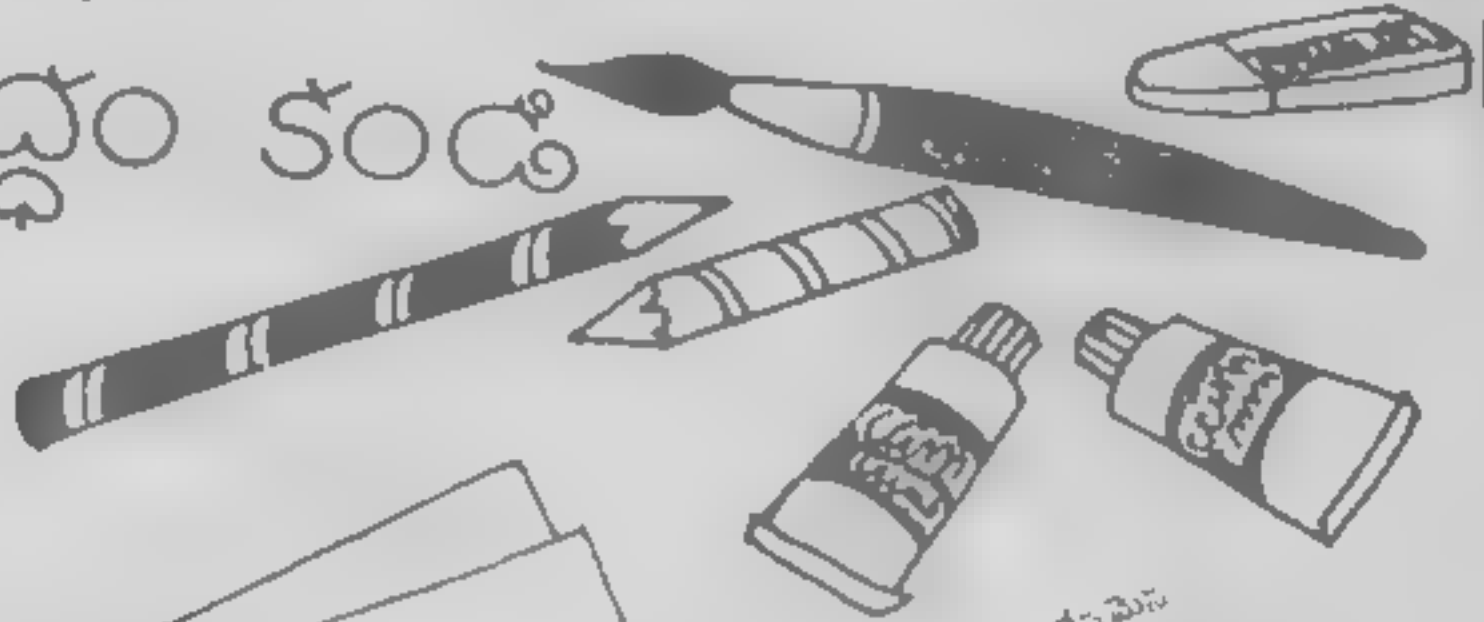
IN
SUPER COMICS
The New Fortnightly

NOW IN HINDI TOO

Every issue brings you the Sagas of their Heroic exploits
Available from
all news dealers at only Rs. 1.75 a copy.

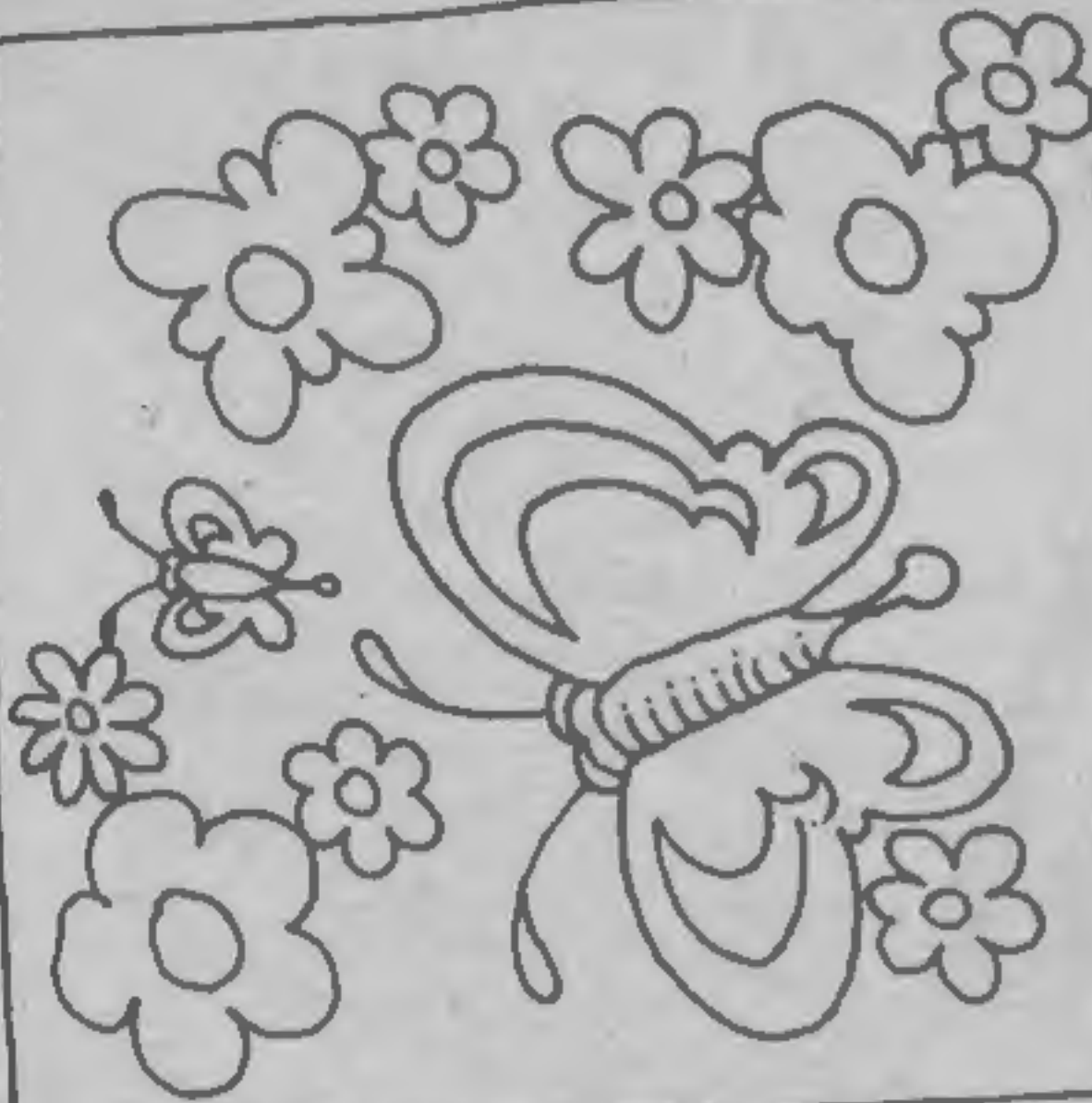
మీ మరంగులలో కుంచెలతో సిద్ధం కండి

ఈసారి మాకు ఒక విషయం
పపయం.
రింగుల చిత్రకలాపాల్లో మాకు
రాజకీయ అతని హాస్యకారు
రింగులు పేసి దానిని మాకు పంపండి.
గెలువడానికి ఎన్నోదేవుల హామీలు
లున్నాయి.
ప్రతి పరిశోధనకు ఈ అభివృద్ధి
మీన పాత వివరాలు చివరికి మా
తల్లిదండ్రులకు అందించండి.

కెనరా బ్యాంక్
(జాతీయ బ్యాంక్)

NAME _____

ADDRESS _____

A/C No _____

పేరు :

వయస్సు :

చిరునామా :

హాట్ లైన్ పాల్సానాని
నిబంధనలు :

1. 7-12 సంవత్సరముల పిల్లలకు మాత్రం ఈ పోటీ ఉద్దేశించబడినది.
2. హాట్ లైన్ వారు ప్రకటించిన హాట్ లైన్ పత్రాలకు రంగులు చేయి రాసి వీటి దంగులు కాచి, కుంఠెగాది, రంగు పెప్పిక్కుగాది జాడవచ్చు.
3. హాట్ లైన్ వారు తమకెవ్వమైనప్పి ఎంజ్ఞలను పంపొచ్చును.
4. ఫార్మలేషన్ ఎంజ్ఞలను ప్రకటించిన తరువాత 15-12-1982 లోగా అందేటట్లు పంపాలి.
5. పరిజ్ఞాన ముందు రాబోయే పంపికలో ప్రకటించబడుతాయి.
6. బ్యాంకు విస్తరణ విస్తరణ తది విస్తరణగా అన్ని విషయాలకు పరిగణించబడును.

బహుమతులు

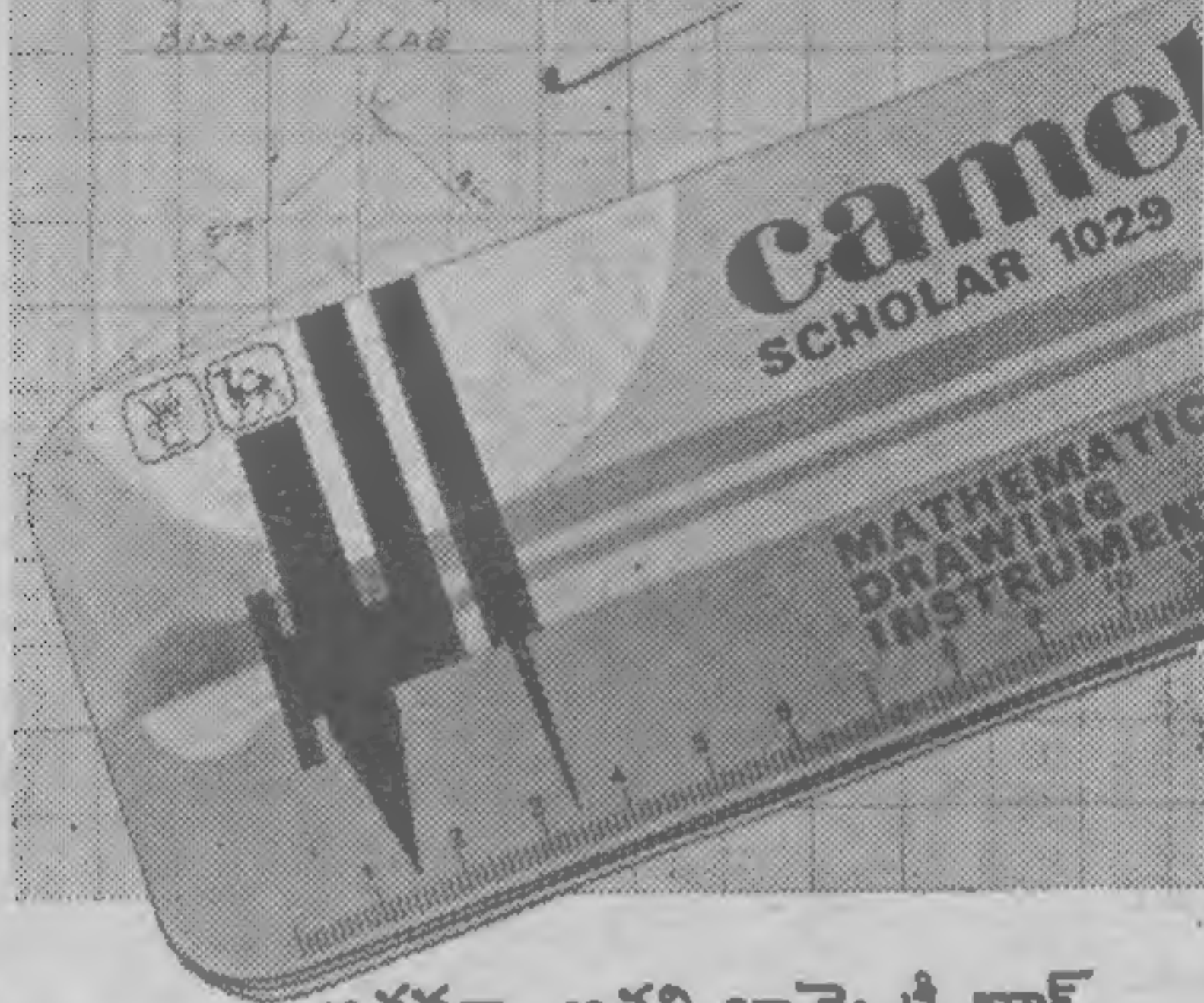
P.R. SECTION
CANARA BANK
HEAD OFFICE
112 J.C. ROAD
BANGALORE 560 002

కెనరా బ్యాంక్
(జాతీయ బ్యాంక్)

అమెల్ రెట్టులు బాగా చేస్తాడు
అలాగే అతని జామెట్రి బాక్స్ కూడా.

తెలంగాణ ప్రభుత్వం
చేయబడింది

అతనూ, అతని జామెట్రి బాక్స్
కలిసిపోయిన రెండేళ్ళుగా పనిచేస్తున్నాయి.

కెమెల్ జామెట్రి సెట్లు దిరకాలం ముచ్చేలా
రూపొందించబడింది. అది గట్టిది, ఎలా వాడినా పాతయి
పోతుందా నిలిచేది.

ఇది ఎంతో నిశితమైనది కూడా. పరిశుభంగా రెట్టులో
దిలయూరికి హెచ్చు శక్తిగల పోవడం ముఖ్యమని మీ
పిల్లలు నేర్చుకుంటారు.

వీటికి పెట్టాల్సిన ధర మరి కొంచెం ఎక్కువే. అయితేనేం,
ఒక్కొక్కప్పుడు పొదుపు చేసుకుంటు కూడా కొంచెం
ఎక్కువ ధర పెట్టాల్సివస్తూ ఉంటుంది. కెమెల్
దిరకాలం నిలిచే మునుపుకు, ఎంతోకాలం ఉండేలా ఆధారం.

కెమెల్ జామెట్రి

శ్రీమంత్ ప్రైవేట్ లిమిటెడ్
ఆఫ్ మెటీరియల్స్ డివిజన్
బొంబాయి-400 050 (ఇండియా)

VISION/TEL/811

Results of Chandamama—Camlin Colouring Contest No. 25 (Telugu)

1st Prize: P. U. Ram Gopal Sharma, Nagarhithet-561 101. 2nd Prize: K. V. R. Chand, Kakinada-3. K. Rama Lingeswararao, Poranki-521 137. M. Prasad, Madras-17. 3rd Prize: M. Mahesh Kumar, Secunderabad. G. V. S. Y. Ramana, Peddapuram. D. Srinivas, Hyderabad. M. Jalaja, Narasaraopet. M. D. Zakeer Hussain, Kalyani Khani. K. V. N. Sharmila, Masulipatam-2. M. Srinatha Reddy, Hyderabad. P V N K Anil Kumar, Zaladanik Kavali. C. H. Ramulu, Godor-506 134. W. Paul Ravi Kumar, Kurnool.

WALT DISNEY'S

Jungle Book

Crown Collection

గోల్డ్ స్పాట్ జంగిల్ బుక్ అల్బమ్
ఉచితంగా
పొందండి. గోల్డ్ స్పాట్ ఫన్ కిట్ గెలవండి.

అప్పుడు, నీలం క్రౌన్ మూత
గల ప్రతి గోల్డ్ స్పాట్ సీసా మూత
లోపలి వేపు జంగిల్ బుక్ సన్నిహిత్యాన్ని
జంతువు యొక్క రంగుల ద్విరం
వుంటుంది. మూత లోపలి ప్లాస్టిక్ ను
జాగ్రత్తగా తీసివేయండి. ప్లాస్టిక్
చెమిక వేపు ద్విరం ముద్రించబడి
వుంటుంది.

ఈ ద్విరాలు సేకరించిన తర్వాత
ప్రతీక ప్రతంపై అతికించి దానిని
బదులుగా అందమైన జంగిల్ బుక్ అల్బమ్
పొందండి.

తర్వాత, అల్బమ్ ను పూర్తిగా
ద్విరాలతో నింపడానికి జంగిల్ బుక్
జంతు ద్విరాలను సేకరిస్తూ వుండండి.
అసలు మలా ఇప్పుడే మరి వచ్చేది.

ఎందుకంటే? మీరు మీ స్నేహితులతో
పోటీ చేయవచ్చు. ఒకే లాంటిది రెండు
మీ దగ్గర వుంటే చారికొద్ది బదులుగా
చేరేది తీసుకోవచ్చు. మొత్తం 36
ద్విరాలతో అల్బమ్ ను నింపారంటే
ప్రత్యేకమైన గోల్డ్ స్పాట్ ఫన్ కిట్ కూడా
గెలవగలరు.

*ప్రతీక ప్రతాన కోసం చార్జ్ వ్రాకెలు చూడండి. లేక మీకు వహించబోయే
గోల్డ్ స్పాట్ కిట్ కు సుంకి పొందండి. (గమనిక: ఎండిన చేయబడిన ప్రాంతాల్లో
మార్కెట్ 44 అవకాశం ఉంది)

అల్బమ్ ను పరిమళంగా ముద్రించబడ్డాయి. ప్లాట్ ముగిసిపోతే మునుపే త్వరపడండి.

Fun means Goldspotting

హుబ్బిన్స్ తంత్ర

రాము, శ్యాము
చెబుతారొక కథ బలేగా
రారండోయ్ పిల్లలారా
వినండి మీరు శ్రద్ధగా

ఎవరే

అ చగచగా ఒక పుండేలు తెల్లారగానే లేచింది
మొలక కుప్పకూలి చక్కా ముప్పొలైంది
అడుగుపెట్టేది బయట అహోరం కోసం
దూరం వగ్గరే కనిపించింది దానికో మంచి రృక్కం
మొల్లంగి దుంపలెన్నో ముంగిటి ముందే వున్నాయి
మహా తాళగా వున్నాయి నోమి దిలెమ్మన్నాయి
ఏమిదా దాగ్గమని దుండేలు అనుకుంది
మందక్కా లింజానని ఎగిరి గుండేలుంది

మొందమూ వేసింది మొల్లంగి కోసమని
మప్పించి చూసింది చాలని రింజామని
హాహూగా దాని మెక ఉద్దులో వడింది
దాని వున్న నక్క వున్నదా వచ్చింది
నక్క అంది కదా "ఓ పెనీ ముందమా,
వేరీ మొల్లంగి కోసం చాటు చక్కావు నుమా!"
అందికే ఓ పిల్లల్లాదా మీదా వరండి శ్రద్ధగా
అందమా వచ్చుదా ఉండారి ఎంతో మెంజుమా
రినవండి నుమా వేరీ పాచిన్చ మీరు
కనువు నొప్పిలో అనక బానమకారు

వకిలీవారి మోసంలో చకచే వచ్చు
అలాంటివెప్పుడూ మనకొద్దే వచ్చు
అందమైన వెంకి చారలు ఉన్నాడేమో చూడండి
అసలైన హుబ్బిన్స్ పాతెక అదే అని గ్రహించండి